

Giới thiệu Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ

Sát thủ chế độc hiện đại sống lại thành phế vật đại tiểu thụ mềm yếu vô năng

Khi vương gia si lãng dần dần khôi phục tài năng tuyệt đỉnh

Khi cường thủ gặp cường thủ, hai người cạ sát sẽ tóe lửa như thế nào

Thứ muội tính toán, ta không sợ, dụng độc hủy dung của người

Cha cận bã hãm hại, hừ, đem người đá đến nơi không ai tìm thấy

Di nương ham đồ cưới, sẽ để người nôn hết ra ngay cả bột phấn đều không chừa

Thái tử từ hôn, nha, chỉ có bản cô nương không cưới người

Khi trong mắt mọi người phế vật mang vẻ oai nghiêm

Làm mù mắt ai, đau đớn tâm ai

Hết thầy, sẽ đi theo con đường nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Nàng, kinh tài tuyệt đỉnh, ở hiện đại chế độc có thể một tay giết người.

Nàng, mềm yếu vô năng, là phế vật đại tiểu thụ, con của vợ cả.

Hắn, trước mặt mọi người, giả ngu ngốc, nhưng sau lưng lại là kinh tài tuyệt đỉnh, toàn bộ đều lộ ra

Hắn, mặt mày sáng sủa, ôn nhuận như nước, phong thái cao nhã, một mực yên lặng thủ hộ bên cạnh nàng, chỉ hy vọng nàng hạnh phúc, không cầu bất luận hồi báo gì

.

Khi sát thủ hiện đại người sở hữu được kỹ thuật chế độc “Dạ Sắc mị cơ” thay thế phế vật đại tiểu thụ vô năng mềm yếu Thượng Quan Tây Nguyệt, thiên hạ sẽ nổi phong vân như thế nào đây.

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt cùng với vương gia dần dần Bách Lý Thần giả heo ăn thịt hổ(giả vờ vô hại) giấu tài, cạ sát với nhau sẽ tạo ra tia lửa thế nào.

Cảnh một: “Trời ạ, con mắt của ta không xảy ra vấn đề gì đi, đây quả thật là phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt không có linh lực sao, sẽ không phải là bị đánh tráo đi.” một học giả há to miệng không thể khép lại.

“Là nàng, thật sự là nàng, thiên phú như vậy cũng quá yêu nghiệt đi.”

“Trời ạ, tốc độ tu luyện này cho chúng ta làm sao chịu nổi a.” Một tên học giả khác phát cuồng mãnh liệt nện xuống mặt đất.

Cảnh hai: “Nguyệt nhi a, trước kia đều là cha không đúng, là cha có mắt như mù mới đối xử với người như thế, người tha thứ cho cha đi.” Thượng Quan Lưu Phong không biết xấu hổ cầu tình Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngồi trên ghế

“Mắt đã không được thì đào ra đi, hiện tại cầu tình, hừ, đã chậm.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghịch ngón tay cũng không ngần ngại đầu lên.

Cảnh ba: “Đại tỷ, van cầu người tha cho ta, chúng ta là thân tỷ muội, trước kia đều là lỗi của ta, chỉ cần người tha cho ta, muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý.” Thượng Quan Lâm quỳ trên mặt đất chảy nước mắt nước mắt kêu khóc.

“Có đúng không, như vậy người đi chết đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt hững hờ ngẩng đầu.

Cảnh ba: “Nguyệt nhi, trước kia đều là nữ nhân Thượng Quan Lâm kia gạt ta, châm ngòi ly gián, ta mới bị nàng lừa, kỳ thật người ta yêu chính là người!”

Cặn bã thái tử Bách Lý Hành thâm tình nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Người thân là thái tử, lại tin tưởng người khác không nghi ngờ, bị người ta nắm mũi dẫn đi, thật sự là uất ức, không bằng thoái vị nhường chức lại đi, đứng ở chỗ này đúng là cắt dây hãm cầu.” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn về phía hắn

“Nguyệt nhi, ta biết người giận ta, người nói tất cả đều là nói nhảm, ta sẽ báo với phụ hoàng, dùng ruộng tốt ngàn mẫu, mười dặm trang sức màu đỏ cho người nở mày nở mặt, cưới người về, người sẽ là thái tử phi duy nhất của ta “ Hai con người Bách Lý Hành nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt cam kết.

“Lần đi, hiện tại lập tức lần đi cho ta, tư tưởng có bao xa, người liền cắt đi bao xa cho ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn lại nghe hắn nhiều lời

Cảnh bốn: “Nương tử nương tử, nàng đang chơi cái gì, thần thần cũng phải chơi.” Đản độn vương gia Bách Lý Thần hai mắt phát sáng.

“Nói cho người biết, đừng gọi ta là nương tử nữa, nghe không hiểu à.” Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng gãi gãi đầu.

“Nương tử, nàng có phải không thích thần thần hay không, đừng đuổi thần thần.” Bách Lý Thần trong mắt chứa nước mắt ủy khuất cúi đầu

“Tốt tốt, sợ người rồi, muốn kêu cái gì thì kêu đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đầu hàng.

“Nương tử nương tử... ...”

Cảnh năm: “Nha , Bách Lý Thần, người thế nhưng lại giả ngu.” Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận đem chén trà ném về hướng Bách Lý Thần.

“Nương tử, nàng đừng nóng giận, nghe ta giải thích với nàng.” Bách Lý Thần một bên tránh né, tránh cho nện vào chính mình, một bên trấn an Thượng Quan Tây Nguyệt

“Cút cho ta... ...”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phản bội

Ban đêm gió lớn, bên sườn đồi là một rừng cây sâu âm u im ắng.

Giống như nếu đi vào vòng xoáy màu đen bên trong rừng, lập tức sẽ bị nó nuốt sống. Rừng rậm núi cao, gió lớn thổi qua, vạn cây đều chao đảo, như biển rộng cuốn gió lốc lên.

Trong tức khắc, tiếng vang ầm ầm không dứt, tuôn ra như sóng lật.

Đúng lúc này, trong rừng cây vắng vẻ truyền đến từng trận tiếng sùng cùng tiếng mắng chửi... ...

Người ta nghe thấy đều sợ nổi da gà...

“Tăng tốc thêm đi, Dạ Mị chạy về phía trước, lần này nhất định phải bắt được cô ta.” Người nói chuyện chính là một thanh niên trên mặt có vết đao chém.

“A Thành, mặt của cậu là bị cô ta vẽ lên sao?”

“Móa nó, chờ lão tử bắt được ả, nhất định phải đem mặt ả vẽ cho nhão nhoẹt.” Thanh niên gọi A Thành nhỏ nước miếng trên mặt đất.

Thời điểm bọn hắn vừa nói vừa chạy về phía trước, trong bụi cỏ bên cạnh có động tĩnh.

Có hai nữ hài từ từ bên cạnh chui ra.

Trong đó một nữ hài mặc dù chật vật, nhưng như cũ không che giấu được dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Tóc đen như mực cuộn cuộn đổ thẳng xuống thắt lưng, mấy lọn tóc bên cạnh do chạy trốn mà dính lên trên mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khảm nam một đôi con ngươi óng ánh, xán lạn như sao, đôi mắt lạnh lẽo như dòng suối trong veo trên tuyết son, lông mi mềm mại, khí chất trên người linh hoạt, kỳ ảo, lãnh ngạo. Môi không son mà đỏ thắm, da thịt óng ánh trắng như ngọc, ở dưới bóng đèn tản ra ánh sáng dịu dịu.

Bên người nàng là một nữ hài da thịt trắng nõn, hai mắt thật to, thanh tú động lòng người.

“Tiểu Khả, nơi này quá nguy hiểm, bọn hắc chủ yếu là tìm mình, chúng ta tách ra chạy đi.” Cô gái xinh đẹp nhìn về phía cô gái thanh tú nói.

“Tốt, bất quá, trước khi đi, mình có lời phải nói cho cậu biết.” Tiểu khả cúi đầu, trong mắt lóe lên một ít hận ý rồi biến mất.

“Lời gì, trở về rồi nói... ..” lời còn chưa nói hết, cô không thể tin tưởng lớn hai mắt nhìn về phía chủ thủ cầm ở trên lồng ngực của mình.

“Vì cái gì...” đau lòng nhìn về phía cô, từ nhỏ đến lớn là bằng hữu tốt nhất.

“Vì cái gì, ha ha, cậu thế mà hỏi mình vì cái gì, mình thích Lăng Tuyền như thế, vì anh ta cái gì mình cũng đều nguyện ý nỗ lực, thế nhưng anh ấy..., cậu biết anh ấy nói với mình cái gì không, anh ấy nói với mình, người anh ấy thích một mực chỉ có mình cậu, cho nên, mình muốn giết cậu, chỉ cần cậu không có ở đây, Lăng Tuyền nhất định sẽ quên cậu, sau đó phát hiện được sự tồn tại của mình, đúng, là như thế, không sai, giết cậu, giết cậu... ..” Ngày thường tiểu Khả dịu dàng ngoan ngoãn, giờ phút này tựa như như kẻ điên vừa khóc vừa cười, khuôn mặt biến đổi vô cùng dữ tợn xấu xí.

Lăng Tuyền, trong tổ chức cùng cô là cặp bài trùng, bình thường rất chiều cô, gặp hành động nguy hiểm hắc đều sẽ đứng ra.

Thế nhưng, cho tới bây giờ cô đều không có ý nghĩ thế này, chỉ coi hắc là ca ca mà đối đãi.

Không nghĩ tới hôm nay vì cái lý do không đầu không đuôi, chị em từ nhỏ đến lớn sống nương tựa lẫn nhau, không chút mềm lòng mà giết cô, chỉ vì người cô(tiểu Khả) thích lại thích cô.

Ha ha, không nghĩ tới, bản thân không chết ở trong tay địch nhân, ngược lại lại chết trong tay chính chị em mà mình tín nhiệm nhất.

Trước khi té xỉu ngã xuống đất, cô âm thầm thề, một kiếp này là cô mất mù mới nhìn người không rõ, mới có thể rơi vào kết cục này, nếu có kiếp sau cô tuyệt sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Sau khi ngã xuống đất, Dạ Mị hai mắt nhắm lại, gió rét lạnh thổi qua, rừng cây giống như bị đông cứng lại, lại khôi phục về yên tĩnh lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cút chó xuyên qua

“Ô ô, tiểu thụ, người tình a, người không thể chết a, người chết Tiểu Ngôn làm sao bây giờ a, tiểu thụ, ô ô...” Trong một căn phòng của khuê nữ, một cái tiểu nha hoàn đại khái 13, 14 tuổi lấy tóc lau nước mắt quỳ gối bên giường thương tâm khóc thút thít.

“Nha đầu chết tiết kia, người khóc cái gì mà khóc, chết thì sao, dù sao thừa tướng cũng sẽ không quản, cái thứ phế vật này, sống cũng chỉ lãng phí lương thực trong phủ.” Một nha hoàn bên cạnh đứng đầy dùm mớng tay đỏ dùm sức chụp về phía Tiểu Ngôn.

“Hi nhi tỷ, người sao có thể nói như vậy, đại tiểu thụ bình thường đối với người tốt nhất, vật gì tốt đều cho người, bây giờ người làm sao có thể châm chọc tiểu thụ.” Tiểu Ngôn ngẩng đầu tức giận bất bình nhìn về phía Hi nhi.

“Phế vật cũng không cho người ta nói sao, nàng là phế vật, phế vật...”

Ngay khi các nàng cãi vã khí thế, không ai phát hiện tay của người trên giường động đậy.

Ngô, đau quá, Dạ Mị đau kém chút kêu lên thành tiếng.

A, không đúng, nàng không phải là bị tiểu Khả giết chết sao, làm sao còn biết đau.

Nghĩ đến tiểu Khả, trong nội tâm nàng lại khổ sở, dù sao người phản bội mình là chị em tốt sống nương tựa lẫn nhau.

Đúng lúc này, một mảnh trí nhớ không thuộc về nàng toàn bộ hiện lên trong đầu.

Đây là đại lục lấy võ làm nền tảng, Nhật Nguyệt đại lục, tổng cộng có bốn quốc gia, theo thứ tự là Phong Đông quốc, Nam Xuyên quốc, Tây Lăng Quốc, Bắc Ngụy quốc, mà hiện tại chỗ nàng ở là Tây Lăng Quốc.

Tại đại lục này, chỉ cần người có linh lực và võ công cao, người chính là thượng giả.

Linh lực phân biệt thành chín loại Thiên Linh, Địa Linh, Huyền Linh, Hoàng Linh, Võ Linh, Trụ Linh, Hồng Linh, Hoang Linh, Thần Linh, mỗi loại linh lực lại phân thành bốn loại sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong.

Càng về sau muốn tu luyện thăng cấp linh lực càng chậm, truyền thuyết chỉ kể đến Thần Linh, cách với mốc thành Tiên không xa, có thể làm chúa tể thế giới, đạt tới đỉnh cao nhất.

Vũ lực cũng giống vậy, chia làm Võ giả, Võ sĩ, Võ sư, Võ Vương, Võ Tôn, Võ Thánh, Vũ Hoàng, mỗi loại phẩm giai chia làm năm cấp bậc.

Đan dược sư, loại danh hiệu này được mọi người xem như thần thánh hiếm có, dù là đan dược sư cấp thấp, đi đến chỗ nào cũng đều sẽ được người người tôn trọng, truyền thuyết kể rằng chỉ cần người có thể luyện chế ra Đan Vương Cửu chuyển hoàn hồn đan các cấp độ, có thể khiến người chết sống lại, da thịt mọc lên từ xương một cách kỳ diệu.

Đương nhiên, loại đan dược này đến nay không ai luyện chế được bởi vì nơi này đan dược sư cấp cao nhất cũng chỉ đạt Đan Vương Nhị phẩm.

Đan dược sư cũng chia làm nhiều loại: Đan Sư, Đan Vương, Đan Tôn, Đan Thánh, Đan Hoàng, Đan Thần, mỗi loại lại chia làm năm cấp bậc.

Ma thú chia thành Vương Thú, Tôn Thú, Thánh Thú, Thần Thú. Mỗi loại lại chia thành chín cấp bậc.

Chỉ cần ma thú kì khế ước, như vậy sức chiến đấu của nó sẽ tăng lên rất nhiều, mà ma thú mỗi lần tấn cấp, sẽ càng thêm cường đại.

Chủ nhân thân thể này tên là Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng cùng tên với kiếp trước của nàng, năm nay 14 tuổi, là đại tiểu thư con vợ cả phủ Thừa tướng.

Cha ruột là Thừa tướng đương triều, mẫu thân là thân muội muội hoàng hậu Tây Lăng Quốc, được phong là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đáng tiếc người cha cận kề của nàng ái thiếp diệt thế, làm hại mẫu thân nàng là phu nhân chính quy sâu não uất ức cuối cùng qua đời.

Còn có ngoại tổ gia, đáng tiếc thân thể này cùng bọn hắn không thân cận, ông ngoại của nàng đã từng cùng Tiên Hoàng kẻ vai chiến đấu, giành chính quyền, được phong làm Hộ Quốc Công.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong lòng không khỏi trợn trắng mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt a, thân phận của ngươi tốt như vậy, thế mà lại chết, chắc chắn...

Còn có, tuy nói là đại tiểu thư con vợ cả, ngày tháng trôi qua lại so với nha hoàn cũng không bằng, nguyên lai, ở đại lục này, người người đều muốn tu luyện linh lực.

Thế nhưng lúc nàng ta 4 tuổi, khi khảo thí linh lực lúc ngay cả một tia linh lực đều không tụ lại được, nói khó nghe một chút, là một phế vật.

Về sau liền bị người cha cận kề Thượng Quan Lưu Phong nhét vào trong một căn phòng rách nát ở tận cùng phía Bắc trong phủ, mặc kệ không hỏi thăm hơn 10 năm.

Trong phủ Thừa tướng, ngay cả cha ruột cũng không bảo hộ nàng, có thể thấy được, từ di nương cho tới nô tài mỗi ngày đều lấy việc khi dễ nàng làm niềm vui.

Lần này cũng bởi vì bị thứ muội Thượng Quan Lâm vừa học võ công dùng nàng để thí nghiệm, bị một chương đánh chết, linh hồn nàng mới sống lại nhập vào bên trong cỗ thân thể này.

Tiêu hóa xong trí nhớ trong đại não, nàng âm thầm thề trong lòng.

Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi yên tâm, ta đã sống lại trong thân thể của ngươi, cũng chính ngươi cho ta sinh mệnh một lần nữa, từ nay về sau, ta chính là ngươi, Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng cũng không giống với Thượng Quan Tây Nguyệt, mối thù của ngươi ta sẽ báo, ngươi hận ai, ta sẽ giúp ngươi, chắc chắn những kẻ đã từng khi dễ ngươi, nhục mạ ngươi đều sẽ hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Trong lòng nghĩ xong, Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện khí chắn ở trước ngực cũng tiêu tán.

Nàng biết, linh hồn khỏi thân thể này đi thật rồi, không còn lưu luyến nữa, cũng sẽ không trở lại nữa

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dạy dỗ nô bộc ác độc

Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ tiêu hóa tin tức trong đầu, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đập vào mắt là một căn phòng thấp bé cũ nát, ánh đèn u ám, mặt tường vàng ố, sơn sứt tróc ra, trên tường gỗ ghè, nóc nhà bao trùm lấy từng tầng từng tầng mảnh ngói, nhưng có một ít mảnh ngói bởi vì lâu năm không tu sửa đã nứt ra, ngoại trừ giường của nàng, còn lại đồ dùng đơn sơ trong phòng đã cũ nát, vỡ thành tro bụi, những món có thể bài trí chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bên cạnh giường là một cái bàn trang điểm cũ nát, phía trước, là một cái bàn cùng một cái ghế con ba chân .

Nhìn đến đây, Thượng Quan Tây Nguyệt không tự chủ co quắp khóe miệng.

Thân thể này, đến cùng là không được sủng ái cỡ nào, dù nói thế nào, người cũng là đại tiểu thư con vợ cả phủ Thừa tướng, mà chỗ ở so với chỗ ở của nha hoàn cũng không bằng.

Bất quá người yên tâm, hiện tại ta đã tới, những người đã từng thiếu người, chiếm vị trí của người ta đều sẽ để bọn hần từng người từng người trả lại một chút cũng không thừa.

Quay đầu xem xét bên cạnh, một tiểu nha hoàn thanh tú đang bị một nha hoàn khác phách lối khi dễ, khóc đến vành mắt đều đỏ.

“Tiểu Ngôn, phế vật này chết rồi, người cũng không cần hầu hạ nàng nữa, Nhị phu nhân nói, sẽ đem ta điều đến viện của nàng làm đại nha hoàn, đến lúc đó người đi cùng ta đi.” Nha hoàn gọi là Hỉ nhi không ai bì nổi kia nhìn về phía Tiểu Ngôn.

“Ô... Hỉ nhi tỷ, người quá đáng , ngoại trừ tiểu thư ta chỗ nào cũng đều không đi, ô, tiểu thư, người mau tỉnh lại a.” Tiểu Ngôn bên cạnh đang đưa cánh tay Thượng Quan Tây Nguyệt kêu khóc nói.

“Người làm sao lại không biết tốt xấu như thế, người phải biết...” Hỉ nhi nói còn chưa dứt lời, liền bị bên cạnh một thanh âm đánh vỡ.

“Được rồi, người đừng rung nữa, ta không chết cũng sẽ bị người lắc tới chết.” Thượng Quan Tây Nguyệt không nhịn được khoát cánh tay.

“A, quý a, có quý a...” Hỉ nhi nhìn về phía người vừa phát ra tiếng, bị dọa lui về phía sau mấy bước, tay chỉ Thượng Quan Tây Nguyệt đang ở trên giường, cuồng loạn kêu lên.

“Không làm việc trái với lương tâm, không sợ bị quý gõ cửa, người kêu lớn tiếng như vậy, có thể thấy được đã làm rất nhiều việc xấu.” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn về phía Hỉ nhi bởi vì sợ hãi mà há to miệng.

“Tiểu thư, người... Thật sự là người sao, người không chết...” Tiểu Ngôn trừng lớn hai mắt.

“Đúng a, nha đầu ngốc, diêm vương không chịu chứa chấp ta, cho nên liền để cho ta trở về.” Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Ngôn nha đầu duy nhất đối với nàng không rời không bỏ.

Trước mắt Tiểu Ngôn khoảng chừng 14 tuổi, tóc búi hai bên, mặt mày tú lệ, một thân váy dài màu xanh nhạt bạch điệp, cây trâm hình ngỗng tron nhãn xuyên qua giống như bao phủ lấy búi tóc, đoan trang hiểu chuyện, hai mắt bởi vì khóc thút thít mà đỏ bừng, dưới cái mũi tinh xảo là một đôi môi anh đào ẩm ướt, hơi khề mím lại. Khuôn mặt nhỏ tròn trịa lộ ra những đường nét thanh tú, nhìn cực kỳ may mắn.

“Tiểu thư... Người như thế... Nhìn ta làm gì.” Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nói một lời nhìn mình chằm chằm, sợ hãi hỏi ra.

“Không có, ta phát hiện Tiểu Ngôn nhà chúng ta trở nên rất đẹp.” Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn nàng.

“Tiểu thư...” Tiểu Ngôn đỏ bừng mặt dậm chân, lên trước giúp Thượng Quan Tây Nguyệt điều chỉnh thân thể để nàng thoải mái tựa ở đầu giường.

“Tốt, người, cái phế vật này đã không chết, còn dám giả quý làm ta sợ, xem ta giáo huấn người như thế nào.” Bị người coi nhẹ ở một bên, Hỉ nhi phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt không chết, nghĩ đến mình bị nàng dọa, lập tức phát hỏa, miệng nói ra ác ngôn, đưa tay hướng về phía trên giường Thượng Quan Tây Nguyệt vung tới.

“Hỉ nhi tỷ, người muốn làm gì, người...” Tiểu Ngôn vừa hô vừa tiến lên muốn cản trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A...” Một tiếng hô to khiến Tiểu Ngôn đình chỉ động tác.

Chỉ thấy Hỉ nhi vốn đang vung tay lên lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt vững vàng chế trụ, mà tay trái Hỉ nhi che ở trên mặt, không thể tin tròng mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn tình hình này, Tiểu Ngôn không thể tin được, tiểu thư thế mà đánh Hỉ nhi một bạt tay, bình thường tiểu thư là gan rất nhỏ, khúm núm , đối với Hỉ nhi là nói gì nghe nấy, nhưng hôm nay, thái độ của tiểu thư rất khác thường, đánh người nàng tín nhiệm nhất, Hỉ nhi.

Tiểu Ngôn quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, không biết có phải nàng nhìn lầm hay không, hôm nay tiểu thư không giống thường ngày, ánh mắt trở nên phi thường sắc bén, bị cặp mắt của nàng nhìn, linh hồn đều run lên.

“Làm càn, người thân là một nha hoàn, thế mà một điểm quy củ đều không có, nô tài khi dễ chủ tử, hôm nay ta để người biết cái gì gọi là quy củ.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngón từ tàn khóc liếc nhìn Hỉ nhi.

Hỉ nhi bị cặp mắt của nàng nhìn, cảm thấy sợ hãi, che mặt, không thể tin được vừa rồi người đánh nàng chính là Thượng Quan Tây Nguyệt mềm yếu nhất gan.

“A, người tiện nhân này, lại dám đánh ta, ta liều mạng với người.” Lúc này Hỉ nhi tựa như mới phản ứng lại.

Nàng bị đánh, là bị cái phé vật đánh, nếu truyền ra ngoài, đến lúc đó trước mặt tỷ muội của nàng làm sao nàng nhắc đầu nổi.

Hi nhi vừa vọt tới bên giường, liền bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc chân đá vào bụng mà nằm rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Hi nhi đang nằm rạp trên mặt đất không thể động dậy tay chân.

Choáng, thân thể này cũng quá yếu đi, vừa rồi đá một cái, cảm giác toàn thân đều đau.

Tương lai còn có không ít người cần phải đánh, xem ra chờ thân thể tốt nhất định phải tăng cường rèn luyện, tu luyện thật tốt, Thượng Quan Tây Nguyệt quyết định.

“Người tiện nhân này... , dám đánh ta, ta giết ngươi, ta...” Trên đất, Hi nhi ngẩng đầu hung ác kêu lên, đồng thời càng không ngừng dùng hai mắt phẫn nộ trừng nàng, giống như dùng ánh mắt thì có thể giết chết nàng.

“Người tới, đem tiện tỷ không biết trời cao đất rộng này xuống đánh 20 đại bản.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn người ngoài cửa phân phó

Mặc dù người cha cận bã đối với chủ nhân thân thể này không tốt, nhưng vẫn phân phó nô tài cho nàng.

Nghe được mệnh lệnh, hai nô tài đứng ở cửa tiến vào , nâng Hi nhi lên chuẩn bị kéo ra ngoài hành hình.

“Tiểu thư, ngươi... Ta...” Một bên Tiểu Ngôn không biết làm sao nắm lấy khăn tay, muốn đi lên cầu xin

Nhưng lại nghĩ tới thái độ thường ngày Hi nhi đối với tiểu thư, liền cúi đầu không lên tiếng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn một chút cũng không nói gì.

“Tiện nhân, phé vật, ngươi dám đánh ta, ta sẽ nói cho Nhị phu nhân để nàng lột da của ngươi ra.” Hi nhi không biết sống chết trừng mắt bởi vì nổi giận mà đỏ bừng hai mắt giãy dụa ở bên cạnh, uy hiếp.

“Chậm đã” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên mở miệng.

“Hừ, tiện nhân, ngươi sợ rồi sao, cảnh cáo ngươi, ngươi tranh thủ ta, đồng thời quỳ xuống dập đầu xin lỗi ta, ta còn có thể ở trước mặt Nhị phu nhân thay ngươi cầu xin tha thứ, cho ngươi con đường sống.” Hi nhi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn trở, cho là nàng sợ hãi, lập tức ngóc đầu lên vênh váo tự đắc nói.

“Cầu tình, không cần phiền toái ngươi, ngươi tự lo lắng cho tính mạng tiện của chính mình đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt từ bên giường đứng lên.

“Ta chỉ là đột nhiên nhớ tới, ở bên ngoài hành hình không thích hợp, chỉ có ta nhìn tận mắt ngươi bị hành hình, ngươi mới có thể nhớ kỹ, ai là chủ tử, ai là nô tài, đánh cho ta.”

Hai tên nô tài nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt lên tiếng, lập tức đem Hi nhi đỡ lên một lần nữa ném xuống đất, một cái ném này, Hi nhi cảm giác lục phủ ngũ tạng của nàng đều muốn đập nát.

Không đợi Hi nhi kịp phản ứng, ngay sau đó, âm thanh 'Ba ba' liền vang lên.

“A, đau quá... Tiện nhân... Ngươi mau thả ta... Nếu không ta tuyệt đối không tha cho ngươi.” Hi nhi đau đến nói không ra lời, nhưng nàng vẫn không quên uy hiếp Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Hừ, còn có sức lực nói chuyện, xem ra đánh quá nhẹ rồi, dùng sức đánh cho ta, hung hăng đánh.” Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi thong thả đến trước mặt Hi nhi giơ chân lên giẫm ngay trên đầu nàng, nhìn nàng.

Nghe được mệnh lệnh, gậy đánh càng nặng hơn, chỉ chốc lát sau, quần áo Hi nhi liền bị máu nhuộm đỏ , dính trên da.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của gậy cùng tiếng kêu gào càng lúc càng nhỏ của Hi nhi.

Lúc này Hi nhi mới ý thức được Thượng Quan Tây Nguyệt trước mắt không giống lúc trước, nàng trở nên ngoan độc, quyết tuyệt, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

“Cầu... Tha...” Lời còn chưa nói hết, Hi nhi ngoẹo đầu hôn mê bất tỉnh.

Tuy nói Hi nhi hôn mê bất tỉnh, thế nhưng vẫn tiếp tục đánh, cho đến khi đủ hai mươi cái.

“Tiểu thư, hai mươi đại bản đã đánh xong.” Bên cạnh, một nô tài thu hồi gậy lại cúi đầu hướng Thượng Quan Tây Nguyệt xin chỉ thị.

“Ừm, đem nàng mang xuống cho ta, tránh làm ô uế mắt của ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông chân xuống lần nữa đi đến bên giường nằm, bên cạnh Tiểu Ngôn nhìn cả người Hi nhi đều là máu đang bị mang xuống, sau đó đi tới bên người Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tiểu thư... Ta” Tiểu Ngôn ngừng tạm

“Tiểu thư, ngươi không phải thích nhất Hi nhi tỷ sao, làm sao hôm nay... Đánh nàng.” Tiểu Ngôn do dự một chút tiếp tục hỏi.

“Tiểu Ngôn, ta như vậy ngươi không sợ sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại hỏi câu này.

“Không... Tiểu thư, mặc kệ ngươi biến thành dạng gì, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngươi cũng là tiểu thư của ta, Tiểu Ngôn mãi mãi cũng sẽ không rời đi.” Tiểu Ngôn trịnh trọng nhìn xem Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn thấy Tiểu Ngôn không rời không bỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt rất cảm động.

“Cám ơn ngươi, Tiểu Ngôn, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui mừng, tuy ở kiếp trước bị hảo tỷ muội phản bội, thế nhưng lần này nâng tin tưởng Tiểu Ngôn.

“Cái này sao có thể, ngươi là tiểu thư, ta là nô tỳ, không thể làm loạn quy củ.” Tiểu Ngôn nghiêm túc khoát tay áo, nghe thấy Tiểu Ngôn nói như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không tiếp tục, bởi vì nàng biết ở thời đại này tư tưởng của bọn họ là khắc sâu vào não rồi.

“Vậy đi, về sau ngươi cũng đừng tự xưng nô tỳ.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho cự tuyệt.

“Cái này. . . Vậy được rồi.” Tiểu Ngôn nhìn kiên trì trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, đành đáp ứng.

“Còn có, Tiểu Ngôn, qua lần này ta nghĩ thông suốt rồi, trước kia đều là ta quá nhu nhược nhất gan mới bị người ta khi dễ, đánh chửi, lần này ta đánh Hi nhi, là bởi vì ta biết nàng không phải thật tâm đối với ta, hiện tại ta thanh tỉnh, ta biết nếu muốn trở thành một người đứng trên mọi người, chỉ có thể dựa vào chính mình, Tiểu Ngôn, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ mang ngươi đứng ở đỉnh cao nhất của đại lục này.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ nghĩ cũng chỉ có thể nói như vậy.

Chẳng lẽ lại muốn nàng nói cho nàng biết, tiểu thư nhà ngươi đã chết, hiện tại ở trong thân thể này chỉ là một hồn phách đến từ tương lai, nếu nói ra người ta không đem mình biến thành yêu quái đánh chết mới là lạ.

“Uh, tiểu thư, Tiểu Ngôn tin tưởng ngươi, quá tốt rồi, phu nhân trên trời có linh thiêng nhất định sẽ cảm thấy an ủi, đại thiếu gia biết cũng sẽ rất cao hứng.” Tiểu Ngôn vui mừng lại vui vẻ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ánh mắt Tiểu Ngôn, im lặng co quắp khóe mắt, xem ra chủ nhân thân thể này trước kia thật sự rất yếu đuối a.

. “Tiểu Ngôn, ngươi nói đại thiếu gia...” đầu óc Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ không ra.

“Tiểu thư, đại thiếu gia là thân ca ca song sinh của ngươi Thượng Quan Minh Tuyên, ngươi không nhớ sao?” Tiểu Ngôn vừa nói vừa nóng nảy sờ trán Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đúng, đúng lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ tới, ca ca của nàng năm nay giống y như nàng 14 tuổi, hiện tại ngay tại Thương Lăng, học viện tốt nhất của Tây Lăng Quốc.

Nói đến người ca ca này, thiên phú cực tốt, hiện tại 14 tuổi đã đạt đến trung cấp Hoàng Linh. Cùng Thượng Quan Tây Nguyệt so ra là một trời một vực.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngay khi nghĩ thông suốt, phát hiện trên trán có một bàn tay, ngẩng đầu xem xét.

“Tiểu Ngôn, ta không sao, chỉ là vừa tỉnh lại đầu óc có chút hỗn độn.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm tay Tiểu Ngôn đặt ở trên trán xuống.

“A, tiểu thư ngươi không có việc gì thì tốt rồi.”

Nhìn Tiểu Ngôn không chút nào che giấu sự quan tâm, Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm thề, về sau, nàng là người bản thân bảo hộ quan tâm. Nàng, ở hiện đại là tay chế độc chết người, Thượng Quan Tây Nguyệt, không lâu sau, nhất định sẽ bề bộn thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hồ điệp bớt

“Được rồi, Tiểu Ngôn, không nói nữa, có gì ăn hay không, ta đói.” Thượng Quan Tây Nguyệt sờ lên bụng, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, lại dạy dỗ ác bợ, cảm giác hơi đói rồi.

“Đúng nga, tiểu thư, ngươi xem nô tỳ thật đáng trí, ta hiện tại liền đi chuẩn bị đồ ăn cho ngươi.” Tiểu Ngôn vỗ vỗ đầu chạy ra ngoài.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn đi ra, đi xuống giường cẩn thận nhìn gian phòng một lần.

Vừa rồi nằm nhìn cái phòng nát này, hiện tại đứng lên nhìn, nha , đây là chỗ của người ở sao, khắp nơi đều là mạng nhện.

Hừ , chờ thân thể nàng tốt lên, nhất định phải tính hết nợ nần với bọn họ.

Đi đến bàn trang điểm cũ nát trước mặt, có một cái gương đồng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới. Từ khi nàng tỉnh lại, vẫn chưa xem dáng dấp thân thể này ra sao, tuy nói đối với diện mạo bên ngoài không có yêu cầu đặc biệt gì, nhưng tốt xấu gì bản thân cũng là nữ nhân, ai cũng đều muốn xinh đẹp a.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Tây Nguyệt liền ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn về phía gương đồng.

Xem xét một hồi, chính nàng cũng giật mình.

Trời ạ, đây là khuôn mặt thế nào a, tóc được cắt ngang đem khuôn mặt che khuất một phần ba, ở trên gò má trái, dưới khóe mắt có một cái nốt nhỏ màu đỏ.

Đoán chừng chủ nhân thân thể này là muốn che khuất cái nốt kia, cho nên đã bôi rất nhiều phấn, lau đi lớp phấn dày, lộ ra một cái nốt, lại chui thêm một lúc đến nổi đỏ bừng như máu, làm cho người ta kinh hãi.

Thượng Quan Tây Nguyệt sợ ngấy người, ở kiếp trước bản thân nàng tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, làm sao đến nơi này, lại trở nên như thế... Thật vô cùng thê thảm.

Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng thầm rơi lệ, không nhìn gương mặt đó nữa để tránh làm nàng chán ngán, ánh mắt lần nữa nhìn về phía gương đồng.

Nàng mặc một bộ áo tím mọt mọt hơi phai màu, tóc đen nhánh chải thẳng rủ xuống hai bên tai, thời kỳ này thiếu nữ đều búi tóc hai bên, nàng ngay cả đồ trang sức cũng không có, chỉ có một cái trâm cài tóc bụi bặm.

Thượng Quan Tây Nguyệt từ trên đầu gỡ trâm cài tóc xuống cầm trong tay.

Đây là một cái trâm cài tóc rất bình thường, một chút kiểu dáng cũng không có, coi như ném trên đường cũng không ai muốn, cây trâm mặt ngoài cũ kỹ mờ mịt , giống như nhiễm bụi bẩn nhưng lại không bụi được.

Thế nhưng cây trâm cài tóc này là vật duy nhất mà mẫu thân nàng lưu lại cho nàng.

“Tiểu thư, ta trở về rồi, người mau ăn đi.” Khi Thượng Quan Tây Nguyệt đang suy nghĩ thần người ra, sau lưng truyền tới thanh âm của Tiểu Ngôn.

“A, “ Thượng Quan Tây Nguyệt thở nhẹ một tiếng.

Ngay khi nàng muốn đem cây trâm đặt xuống, cây trâm không cẩn thận làm tay nàng chảy máu, máu nhỏ ở trên cây trâm.

Lúc này kỳ tích xuất hiện, trâm cài tóc vốn nhìn bình thường phát ra một luồng ánh sáng, từ từ tắt đi, trâm cài tóc đã thay đổi.

Chỉ thấy một cây trâm toàn thân xanh biếc, sáng như tuyết long lanh, thân trâm điêu khắc một con phượng hoàng rực rỡ, sinh động như thật, đầu trâm là một đóa tuyết liên lặng yên nở rộ, bên trong xanh biếc lại loáng thoáng lộ ra vài tia trắng sữa, lộ ra vẻ kiều xảo.

“Tiểu thư, người không sao chứ, làm sao lại không cẩn thận như vậy.” Tiểu Ngôn đặt mâm đồ ăn xuống bàn chạy tới bên Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A... Cây trâm này...” Tiểu Ngôn nhìn thấy cây trâm mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đang nhìn cây trâm cầm trong tay, không nghĩ tới cây trâm bề ngoài xấu xí này lại trở nên đẹp mắt như thế.

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, giọt máu nhỏ lên trên liền biến thành như vậy.” Thượng Quan Tây Nguyệt dùng tay vuốt ve cây trâm.

“Tiểu Ngôn, cây trâm này trước kia có từng xảy ra tình huống như vậy không?”

“Không có a, tiểu thư, cây trâm này là phụ nhân để lại cho người, cho nên người một mực đeo ở trên đầu đều chưa từng lấy xuống “ Tiểu Ngôn vừa nói vừa cầm lấy cây trâm trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt, gài trên đầu nàng.

“Tiểu thư, không nghĩ tới cây trâm này lại trở nên xinh đẹp như vậy a, thật thích hợp với người.” Tiểu Ngôn cười híp mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Người đùa ta sao, tướng mạo ta như vậy...” Bản thân Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thể nói được nữa.

“Không, tiểu thư, trong lòng Tiểu Ngôn người là đẹp nhất .” Tiểu Ngôn lời kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nha đầu ngốc...”

Hết thấy đều không nói nữa...

“Tiểu thư, mau ăn đi, không ăn sẽ nguội.” Tiểu Ngôn đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt đến phía trước bàn, để nàng ngồi trên ghế đầu.

“Ây...” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cái gọi là đồ ăn trên bàn ngậy ngán cả người.

Một cái mâm có hai cái mành thầu như đá, bên cạnh còn có một đĩa dưa muối nhỏ.

“Cái kia... Tiểu thư, đây đã là tốt nhất.” Tiểu Ngôn nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Tây Nguyệt, ngượng ngừng gãi gãi đầu.

Tâm tình Thượng Quan Tây Nguyệt vào giờ khắc này là phi thường tức giận, không nghĩ tới chính mình thân là đại tiểu thư, đồ ăn so với đồ ăn của heo đều không bằng.

Thượng Quan Lư Phong, Giang Phi, ta nhất định sẽ làm cho các người hối hận vì hôm nay đã đối đãi với ta như thế.

Tức thì tức, thế nhưng là phải nhét đầy cái bao tử.

Thượng Quan Tây Nguyệt ghét bỏ đem mành thầu cầm trong tay cắn một cái.

Phốc, nàng suýt nữa đem mành thầu phun ra, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt hi vọng của Tiểu Ngôn, lại kiên trì nhai.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nhai vừa nghĩ, ai, không biết có nhai hỏng răng hay không.

“Tiểu Ngôn a... Ăn... Người mang nước đến cho ta, ta mắc nghẹn rồi.” Không được, thực sự nuốt không trôi, cái mành thầu này không biết để bao lâu rồi, so đá còn cứng hơn.

“Được” Tiểu Ngôn nhanh chóng bưng nước đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

'Lộc cộc lộc cộc' Thượng Quan Tây Nguyệt buông xuống mành thầu, mãnh liệt uống mấy ngụm nước, rốt cục cảm giác mình sống lại một lần nữa.

“Tiểu thư, người làm sao không ăn.” Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt uống nước xong cũng không cầm lấy mành thầu nữa.

“Ta ăn no rồi, đứng, Tiểu Ngôn, người đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm một chút, toàn thân khó chịu muốn chết.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Tiểu Ngôn cơ hội mở miệng nói chuyện liền đem nàng đẩy ra ngoài cửa.

Động tác của Tiểu Ngôn rất nhanh, chỉ chớp lát sau, liền chuẩn bị tốt quần áo để tắm rửa.

“Tiểu Ngôn, người ra ngoài đi, ta tắm một mình là được rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt dù sao cũng đến từ hiện đại, lúc tắm rửa không quen có người bên cạnh.

Đợi sau khi Tiểu Ngôn đi ra ngoài, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi cởi quần áo, bước vào trong thùng gỗ.

“Hô” Thượng Quan Tây Nguyệt thoải mái thở dài.

Nàng toàn thân thả lỏng tựa ở một bên thùng gỗ, hai tay lấy nước dội lên thân thể.

Không nghĩ tới khuôn mặt thân thể này không dễ nhìn, nhưng đáng người, da thịt lại cực kì tốt.

Bởi vì ngâm trong nước một lúc, da thịt trắng nõn không tì vết lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, da trắng nõn nà. Thật sự là 'Da thịt như băng tuyết, yếu điệu như xử tử', giống như một nụ hoa chớm nở lác lư trong làn nước mờ mờ.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm khái xong, cầm lấy xà phòng bôi ở trên mặt đem phần rửa sạch, cảm giác thoải mái hơn.

Sau đó nàng đem hai tay khoác lên hai bên thùng gỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

“Chủ nhân chủ nhân.” Một cái thanh âm lớn đột nhiên xuất hiện trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ai, đi ra cho ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Chủ nhân, người bây giờ không nhìn thấy ta nha.” Âm thanh kia lại vang lên.

“Chủ nhân, ta chờ người hơn ngàn năm, người rốt cục đã trở về, Lạc Lạc rất nhớ người.” Âm thanh kia lần nữa nói.

“Người nói cái gì” thanh âm quá nhỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ nghe được hai chữ Lạc Lạc.

“Không có gì nha. Chủ nhân, ta gọi là Lạc Lạc, trước đó ta một mực bị phong ấn ở bên trong cây trâm, lần này máu của người đã giải khai phong ấn, Lạc Lạc thật là cao hứng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt tuy không nhìn thấy nó, thế nhưng nghe thanh âm cũng có thể tưởng tượng đáng vẻ hấn cao hứng bùng bùng.

“Người nói người là Lạc Lạc, thế nhưng người bị ai phong ấn.” Thượng Quan Tây Nguyệt lau khô thân thể đứng lên mặc quần áo vào.

“Chủ nhân, hiện tại ta không thể nói cho người, về sau người sẽ biết hết mọi chuyện.”

Thượng Quan Tây Nguyệt dừng một chút không nói gì thêm, dù sao thời điểm nàng nên biết thì nàng nhất định sẽ biết, chỉ là vấn đề thời gian.

Nghĩ thông suốt sau đó, nàng lại một lần nữa ngồi trước gương đồng.

Làn này phần lớn trên mặt đều đã rửa sạch, cho nên Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn rất rõ ràng.

Hồ điệp bớt bên mặt trái lộ ra rõ ràng hơn, bất quá Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có để ý, coi như bản thân có một hình xăm cá tính thôi.

Lúc nhìn bên má phải, nàng kinh diễm, mặt bên kia không đánh phấn trang điểm, nhan sắc như ánh bình minh ánh tuyết, lông mi dài cong lên, tóc mai thuần hậu như nhiễm khói xuân, mặt hoa lệ, môi như anh đào, mày như được vẽ, thần thái như nước mùa thu, không nói ra được vẻ tinh tế tỉ mỉ mềm mại đáng yêu.

Đây cũng quá đẹp đi, tay Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành.

Nếu nói má trái là ma quỷ, thì má phải chính là của thiên tiên a.

Nhớ tới bên má trái, đây quả thực là tí vết a lớn

Nàng lại đem má trái nghiêng về phía gương đồng, cẩn thận quan sát, cẩn thận xem xét, liền phát hiện vấn đề.

Nàng trúng độc...

Bất quá đây chỉ là loại độc nhỏ, căn bản không làm khó được tinh anh chế độc thời hiện đại như nàng, chờ nàng tìm được dược liệu cần thiết, liền có thể giải độc.

Bất quá... Đến cùng là ai hạ độc nàng...

Giang Phi à...

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tự suy nghĩ bên trong, Tiểu Ngôn đẩy cửa đi vào .

“Tiểu thư, ta nghe được âm thanh nên tiến vào, người tắm xong chưa?”

“A, mặt tiểu thư...”

“A, ta rửa rồi, bôi ở trên mặt khó chịu muốn chết.”

“À... Đúng rồi, Tiểu Ngôn, chúng ta ra ngoài mua một ít đồ ăn đi.” Ngâm tắm nước nóng xong, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình càng đói hơn .

“Cái kia... Tiểu thư, chúng ta chỉ có 10 lượng bạc.” Tiểu Ngôn từ bên hông móc ra hầu bao.

Thượng Quan Tây Nguyệt lộn xộn, đây là chuyện gì a, đại tiểu thư phủ Thừa tướng ngay cả bạc đều không có, ra ngoài không phải để cho người ta cười đến rụng răng.

“Tiểu Ngôn, chúng ta không có bạc trắng à.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới mỗi tiểu thư nhà quan đều có ngân lượng hàng tháng.

“Tiểu thư, Nhị phu nhân đem ngân lượng hàng tháng của người toàn bộ đều giữ lại , 10 lượng bạc này hay là nô tỳ tiết kiệm mấy năm mới có.”

“Thật sự là đáng hận, Tiểu Ngôn, ngân lượng mỗi tháng của ta là bao nhiêu.” Hừ, cầm đồ của ta, ta sẽ làm cho các người trả lại cả gốc lẫn lãi.

“Tiểu thư người là con vợ cả , ngân lượng hàng tháng là 20 lượng, Nhị tiểu thư các nàng là con thứ mỗi tháng là 5 lượng, di nương các nàng là 12.” Tiểu Ngôn nói không sót một chữ cho Thượng Quan Tây Nguyệt nghe.

“Hừ, người yên tâm, Tiểu Ngôn, ngày mai ta bắt các nàng đem toàn bộ những gì thuộc về ta trả lại.”

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi, tin tưởng gật đầu.

Nàng biết, tiểu thư lần này đã thật sự tỉnh lại ...

Cuộc sống của các nàng sau này sẽ trở nên tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Ngẫu nhiên gặp trên đường

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn...” Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Ngôn.

“A, tiểu thư, thế nào?”

“Người tìm một bộ y phục khác cho ta thay, cũng không thể mặc bộ này mà đi được.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ quần áo bẩn bên cạnh.

Tiểu Ngôn nghe xong, mở tủ quần áo ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc qua, chỉ có ba bốn bộ y phục, mặc dù có chút cũ, nhưng được giặt rất sạch sẽ.

“Bộ màu đỏ kia đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ bộ lụa mỏng màu đỏ treo ở một bên.

Tiểu Ngôn đem áo bào màu đỏ lấy ra giúp Thượng Quan Tây Nguyệt mặc vào.

.

“Tiểu thư, màu đỏ rất thích hợp với người a, thế nhưng người từ trước cho tới bây giờ đều chỉ mặc quần áo nhạt màu.” Tiểu Ngôn vuốt nếp góc áo.

“Từ hôm nay trở đi, ta chỉ mặc màu đỏ, đúng, Tiểu Ngôn, người giúp ta chải tóc phía trước ra đằng sau đi, để như vậy che hết mắt ta rồi.”

“Được, tiểu thư, người ngồi xuống.” Tiểu Ngôn đem Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ đến trên ghế ngồi.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngôn khéo tay liền chải một kiểu đơn giản cho nàng, lộ ra cái trán, nhẹ nhàng khoan khoái, gài thêm cây ngọc trầm lên, nhìn có một phong vị khác hẳn.

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng nhìn mình trong gương đứng lên, mang theo Tiểu Ngôn đẩy cửa đi ra ngoài.

Từ khi đến nơi đây, còn chưa xem thử nơi này như thế nào đâu.

Một chữ, rách nát...

Hai chữ, rất rách nát...

Ba chữ, cực kì rách nát...

Đây là cảm giác đầu tiên của Thượng Quan Tây Nguyệt, cái viện này thật sự là quá... Quá không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đi lên phía trước mấy bước, chỉ có một cây hòe, xa xa nhìn lại giống như một lão nhân già đang cố gắng níu kéo chút hơi tàn còn sót lại, tùy thời đều có thể mất hô hấp ngã xuống, trên mặt đất tất cả cỏ dại đều khô héo, bay trong gió...

Bên cạnh tường đầy sâu dấp dấp rạn nứt, run rẩy chống đỡ lẫn nhau...

Khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng co quắp, bước nhanh về phía trước.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, phong cảnh trước mắt so với vừa rồi cách biệt một trời một vực.

Ngay hành lang là nhiều đường quanh co, dưới thềm, lối đi giữa lát đá. Dị hương trong không khí xông vào mũi, từng cây cao kết lại như từng cây dù dựng xuống, nhánh cây, thân cành nhiều đến vô số kể, trên cành lá cây chen chúc nhau, đám này chồng chất lên đám kia, mưa xuân thấm thấu trên mặt lá mọc ra một tầng xanh mới, dưới ánh mặt trời lộ ra mấy phần xanh biếc tron bóng.

Nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy cây tươi tốt xanh rờn, nở hoa rực rỡ, xanh mát một vùng, từ chỗ hoa mọc nhìn sâu vào trong là một khe hở. Tiến lại mấy bước, bên hướng bắc, bằng phẳng, rộng rãi, thông suốt, giáo mác cắm hai bên, điêu khắc chạm trổ, đều ẩn vào giữa khe thân cây. Cúi xuống mà nhìn, sẽ thấy dòng nước xanh chảy như rót xuống.

Bên cạnh là một ao hoa sen, hoa sen trong nước theo gió dập chòn...

Lại nhìn lá Liễu Hoa trên bờ, cũng cảm thấy lung lay tự nhiên, giống như đang nhớ cổ nhân...

Gió nhẹ thổi tới, mặt nước nổi lên từng tầng gợn sóng, giống như con cá mặc cẩm y mỹ lệ đang run rẩy...

Đột nhiên, cảnh sắc trước mắt thay đổi

Đất trống phía trước đầy hoa bên kia bờ...

Bờ bên kia hoa nở đầy bờ, hoa nở lúc không nhìn thấy lá, có lá lại không nhìn thấy hoa, hoa lá không gặp nhau, sinh trưởng khác biệt.

Tương truyền hoa này chỉ nở tại Hoàng Tuyền, phong cảnh này chỉ có duy nhất ở hoàng tuyền, bờ bên kia có hoa không có lá, khi linh hồn quên hết mọi thứ đến đây, cũng quên mất mọi chuyện khi còn sống, hết thấy mọi chuyện từng trải qua đều lưu lại bờ bên kia, nở thành yêu diễm hoa.

Hoa bờ bên kia (hay còn gọi là hoa bỉ ngạn), hoa vong tình, hoa rơi xuống bên bờ đều quên hết tất cả mọi chuyện.

Hoa bờ bên kia, hoa ác ma, tình bị thương tổn không nên nhớ.

Hoa bờ bên kia, hoa thủy nguyệt kính. Hoa trong gương phản chiếu hình ảnh từ từ.

Hoa bờ bên kia, hoa gân tím. Hồng trần cuộn cuộn không điểm dính.

Hoa bờ bên kia, hoa Hoàng Tuyền. Lá Bích lạc khi chết tan vào hư vô.

Hoa bờ bên kia, hoa lạnh nhạt thờ ơ. Tâm cùng nguyện vọng đều tan biến trong giấc mộng.

Hoa bờ bên kia, hoa luân hồi. Sinh sôi không ngừng nảy nở tràn lan.

Hoa bờ bên kia, hoa mộng thương. Thiên Tâm vô hạn, nét mặt tươi cười.

Không nghĩ tới ở chỗ này có thể nhìn thấy đàn hoa lớn như vậy...

Đến gần xem xét

“Tiểu Ngôn, đây là viện tử của ai.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ tay vào bảng hiệu 'Ngọc Tình Các' hỏi.

“Tiểu thư, cái này là chỗ lúc trước người cùng phu ở, nhưng từ khi phu nhân qua đời, người đo lường lực thất bại, lão gia liền đem người đuổi tới viện tử chúng ta bây giờ, mà ở đây, bị Nhị di nương chiếm lĩnh.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa muốn nói chuyện, một thiếu nữ trong viện đi ra.

Nàng một thân áo màu lam thướt tha, làn váy gấp nếp tán in hoa, cỏ xanh, hơi nước, trên người khoác một tầng áo mỏng màu lam nhạt như nước, Vai như chẻ thành eo, ống tay áo thêu hoa sen màu lam nhạt, tơ bạc lộ ra vài đám mây, váy áo in một loạt đám mây màu lam nước biển, trước ngực là một gấm vóc quần ngực, thân thể nhẹ nhàng chuyển động, váy dài tản ra. Chải lấy tóc mai, búi tóc nghiêng cắm trâm ngọc Phù Dung, tai đeo khuyên tai trân châu do đi mà lắc lư, da thịt mịn nhẵn như ôn ngọc, ánh sáng nhu hòa, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không son mà đỏ, kiêu diễm, sợi tóc hai bên má theo gió bay dính vào mặt càng thêm mấy phần mê người phong tình...

“Yêu, đây không phải đại tỷ tỷ phế vật của ta sao?” Lời nói chanh chua của mỹ nữ làm hình tượng của nàng tan thành mây khói.

Thượng Quan Lâm, nữ nhi của Nhị di nương Giang Phi, tự nhận là mỹ nữ thứ hai của Tây Lăng Quốc.

Lần này thân thể này bị nàng ta đánh chết.

Tục ngữ nói, cừu nhân gặp mặt sẽ đỏ mắt...

“Tiểu Ngôn, ở đâu ra chó hoang đứng ở đây sửa soạn a.” Thượng Quan Tây Nguyệt mặt không đổi sắc nhàn nhạt hỏi.

“Cái này...”

“Tốt, không nói, chúng ta còn có việc, không cùng chó hoang so đo, chúng ta đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi qua Thượng Quan Lâm.

“Phế vật, người mắng ai là chó hoang.” Thượng Quan Lâm tức giận chỉ về phía nàng, nàng làm sao cũng không thể tin được Thượng Quan Tây Nguyệt bình thường nhu nhược, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng thể mà lại dám mắng nàng.

“Ai đứng đây thì là mắng người đó.”

“Người...” Thượng Quan Lâm lúc này không tìm ra được lời nào nói lại nàng, chỉ có thể lớn tiếng mắng nàng để che dấu sự chột vệt của chính mình.

“Người cái phế vật này, “

“Người nói ai phế vật”

“Nói ngươi phế vật “

“Đừng a, không phải là phế vật đang nói chuyện với ta sao, Tiểu Ngôn, đi, ta không nói chuyện với người chửi mình là phế vật.”

Nói dứt lời, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không quay đầu lại đi ra cửa lớn.

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, Thượng Quan Lâm phần nộ trong lòng như ngựa hoang mất cương không ngừng lao nhanh...

“Tiểu thư, ngươi nói chuyện với Nhị tiểu thư như thế, đến lúc đó...” Tiểu Ngôn lo lắng hỏi, nàng làm sao lại không biết lá gan tiểu thư lại to như vậy.

“Tiểu Ngôn” Thượng Quan Tây Nguyệt đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Ta nói rồi, ta sẽ mạnh lên, vận mệnh của chúng ta chúng ta tự nắm giữ ở trong tay mình, không liên quan với người khác, về sau cảnh tượng như vậy hoặc thậm chí còn nghiêm trọng hơn sẽ xuất hiện nữa, ngươi phải học được cách thích ứng, để cho mình không bị người khác khi dễ, tự bảo vệ chính mình, ta chắc chắn sẽ bắt những người kia trả giá đắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt giúp Tiểu Ngôn chuẩn bị tư tưởng.

“A “

Nhìn Tiểu Ngôn cái hiểu cái không, âm thầm thở dài, xem ra muốn Tiểu Ngôn thay đổi phải cần một khoảng thời gian nữa.

Đi tới cửa chính có hai nô tài canh giữ.

“Đại tiểu thư, ngươi muốn đi ra ngoài sao, phải chú ý an toàn.” Bên trong một nô tài cung kính cúi đầu xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sang, phát hiện một nô tài khác xấu xí vênh vào tự đắc đứng đấy, thấy nàng trực tiếp đem mặt xoay qua chỗ khác .

“Đừng, ta muốn đi ra ngoài.”

“Ngươi tên là gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra liền dừng lại.

“Đại tiểu thư, nô tài gọi A Văn, hần gọi a Vũ.” A Văn chỉ vào a Vũ nói.

A Vũ nghe Thượng Quan Tây Nguyệt tra hỏi, hừ một tiếng.

“Ta đã biết, cảm ơn ngươi, A Văn.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cũng không nhìn A Vũ một chút, cười với A Văn, sau đó đi ra ngoài.

A Văn nhìn bộ dáng vui vẻ của Thượng Quan Tây Nguyệt, thật thà đỏ mặt, luống cuống gãi đầu. Ai nói đại tiểu thư rất xấu, hần thấy đại tiểu thư nhìn rất đẹp, đặc biệt là nụ cười của nàng.

Ngay khi các nàng vừa rời đi, bóng dáng Thượng Quan Lâm xuất hiện ở cửa ra vào.

“Nhị tiểu thư” hai nô tài canh cổng lần nữa cúi đầu.

“Nhị tiểu thư, ngươi có dặn dò gì sao?” Lần này A Vũ phi thường cung kính ôm quyền, chân chó hỏi.

“Ta hỏi ngươi, vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra có đúng không.” Thượng Quan Lâm hí mắt nhìn về hai bóng dáng mờ hồ phía xa.

“Đúng vậy, Nhị tiểu thư, nàng mới đi ra.” A Vũ hồi đáp.

“Đợi chút nữa thời điểm nàng trở về ngăn nàng, không cho phép nàng đi vào.”

“Nhị tiểu thư, như vậy không tốt đâu, dù sao cũng là đại tiểu thư.” A Văn một mực cúi đầu mở miệng.

“Đại tiểu thư cái gì, ta nói cái gì các ngươi làm theo là được rồi.”

“Thế nhưng...” A Văn còn muốn giúp Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện.

“Nhưng mà cái gì mà nhưng, ngươi không muốn làm à.” Thượng Quan Lâm nói xong liền đi vào.

“Ai...” A Văn thở dài, vì Thượng Quan Tây Nguyệt mà bi ai.

“Ngươi than thở cái gì a, nói cho ngươi biết, cái nhà này là do Nhị di nương làm chủ, Nhị tiểu thư lại là con gái ruột của nàng, ngươi không nịnh bợ nàng ngược lại nịnh bợ cái đại tiểu thư không được sủng ái, có bệnh à.” A Vũ khinh bỉ nhìn A Văn.

A Văn đứng vững ở cương vị của mình, không để ý câu hỏi của A Vũ.

Trên đường cái, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng Tiểu Ngôn thật cao hứng đi dạo trên đường phố.

“Tiểu Ngôn, không nghĩ tới trên đường lại phồn hoa như thế, người từng đi qua rồi à.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vật phẩm của nữ nhi quay đầu hỏi Tiểu Ngôn đang vui vẻ.

“Không có, trước kia tiểu thư không ra ngoài, cho nên ta cũng không có ra ngoài.”

“Vây chúng ta hôm nay liền dạo chơi thật tốt.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông đồ vật trong tay xuống, chuyển sang một cửa hàng khác.

“A...” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng, đi đến trước quầy bán của một lão bà bà.

Cầm một thứ tròn tròn lên, hình dạng giống như nhẫn ở hiện đại, mặt ngoài không có gì kỳ lạ, nhưng không biết tại sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại muốn mua nó.

“Bà bà, cái này bán thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem vật đó cầm đến trước mặt lão bà bà.

“Tiểu thư, chúng ta căn bản không đủ tiền, người còn mua cái này...” Tiểu Ngôn vội vàng tới ngăn cản.

“Đây là cháu của ta nhặt được, cho các người.” Lão bà bà đem vật đó bỏ vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Cám ơn người, bà bà.”

“Tiểu Ngôn, trước bỏ vào trong ví người trở về rồi đưa ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem vòng tròn đưa cho Tiểu Ngôn.

Ngay khi Tiểu Ngôn đem vòng tròn cất đi, phía trước truyền đến tiếng ồn, nhìn qua, rất nhiều người vây quanh thành một vòng tròn

“Huynh đệ, đó là đồ đàn, đánh cho ta.”

“Ta đánh chết người, người kè ngu này, đánh chết người.”

Thanh âm quyền đâm cước đá truyền đến tai Thượng Quan Tây Nguyệt cùng Tiểu Ngôn.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa định rời đi, liền bị Tiểu Ngôn lôi đến chỗ đó.

Chỉ gặp hai tên ăn mày, bị đánh ngã trên mặt đất là một nam tử trẻ tuổi quần áo hoa lệ.

Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì vừa tới đây, không có thực lực nên không muốn gây chuyện, cho nên liền muốn rời đi, tuy nhiên góc áo lại bị một cái tay kéo lại.

Cúi đầu xem xét, người trẻ tuổi bị đánh chẳng biết đã bò tới trước mặt của nàng lúc nào, đưa tay giữ váy nàng lại.

“Tỷ tỷ, mau cứu ta... Đau quá...”

“Đúng vậy a, tiểu thư, người mau cứu hần đi, hần thật đáng thương.” Tiểu Ngôn cũng bắt lấy tay áo của nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt bó tay, muốn trực tiếp xoay người rời đi, thế nhưng, nhìn thấy ánh mắt Tiểu Ngôn, nàng nhận thua.

“Các người không buông ta ra, ta làm sao động thủ a.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, váy cùng tay áo đều được buông xuống.

“Nói cho người biết, chuyện không liên quan tới người, cũng đừng can thiệp vào, nắm đầm không có mắt đâu.” Trong đám đông một tên khát cái quơ quơ quả đầm nói.

“Người nói đúng, nắm đầm không có mắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng lướt tới.

Tên khát cái há to mồm nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt không biết lúc nào đã xuất hiện trước mắt hần, nàng tới lúc nào, sao hần không nhìn thấy.

Thượng Quan Tây Nguyệt không cho hần thời gian suy nghĩ, trực tiếp nhấc chân đá, vật ngược hần qua vai quăng xuống đất, không bò dậy nổi.

Đồng bọn tên khát cái nhìn thấy bạn bị đánh, giờ nắm đầm lên kêu lớn lao đến.

“Phanh” gặp Thượng Quan Tây Nguyệt nắm tay đầm vào mũi hần một cái, máu mũi chảy ròng hần trực tiếp ngã xuống đất.

Buồn cười, nàng tốt xấu gì trước kia cũng là sát thủ, làm sao đến phiên những tiểu lâu la này uy hiếp.

Nhìn hai tên ăn mày ngã xuống đất, một người mặc vải thô áo gai từ trong đám người đi đến trà lâu cách đó không xa.

“Thái tử” hần khom người xuống.

“Đứng dậy, Thanh Ngọc, tình huống như thế nào.” Người nói chuyện chính là một nam tử mặc một kiện trang phục màu lam thêu hoa văn tường mây, bên hông buộc ngọc bội thanh long, cổ áo trường bào màu xanh lam, ống tay áo đều thêu tơ bạc viền mây, bên hông thắt một thắt lưng bằng gấm đầu màu xanh viền mây, tóc đen nhánh buộc lên cổ định bằng kim quan khảm ngọc, tron bóng cang làm nổi bật tóc đen của hắn, như tơ lụa, bắt quá ánh mắt hắn có chút âm nhu, làm cho người ta nhìn không thoải mái. Hắn là Tây Lăng Quốc thái tử, Bách Lý Hành.

Người cúi đầu ngẩng đầu lên, chính là người vừa rồi bước ra từ trong đám đông.

“Thần vương đoán chừng là rất choáng váng, hai tên ăn mày kia đánh hắn, hắn cũng thờ ơ, căn bản là không biết phản kháng, chỉ yên lặng chịu đòn, bất quá, được một nữ tử cứu.”

“A, là ai, cứu hoàng đệ ngọc của ta.” Bách Lý Hành hững hờ xoay chén trà.

“Thuộc hạ cũng không biết, chỉ là nhìn một bên mặt của nữ tử kia, dung mạo của nàng rất xinh đẹp, đoán chừng là gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ.” Thanh Ngọc thành thật trả lời, thế nhưng hắn làm sao cũng không ngờ rằng nữ tử kia chính là thái tử phi tương lai.

“Hoàng huynh, cái người ngọc kia quả là có phúc a.” Bên cạnh Bách Lý Hành còn có một người khác.

Hắn mặc một thân trang phục màu tím, bên hông là hoa văn đám mây như tơ nhện vàng, tóc đen được buộc lên lấy kim quan khảm ngọc bích mạ vàng cổ định, dáng vẻ lưu manh.

Hắn là Hoàng tử thứ 7 của Hoàng Thượng, Diệp vương Bách Lý diệp.

“Được rồi, chúng ta hồi cung” Bách Lý Hành đứng lên dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Bên này Thượng Quan Tây Nguyệt, sau khi đánh ngã hai tên ăn mày, nàng đi tới trước mặt nam tử đang nằm dưới đất, ngồi xổm xuống, đỡ hắn lên.

Nam tử đem đầu nhấc lên, Thượng Quan Tây Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Nam tử trước mắt tuy trên mặt có chút bẩn, nhưng tuyệt không ảnh hưởng dung mạo tuyệt mỹ.

Nam tử ước chừng 17, 8 tuổi, hắn mặc một thân trường bào màu trắng, bởi vì đánh nhau nên nhiễm bẩn, quần áo rũ xuống cảm giác vô cùng tốt, thắt lưng xanh nhạt điểm mây, bên trên chỉ treo một khối ngọc bội đen như mực cực đẹp, hình dạng nhìn như thô ráp chưa được mài dũa. Tóc đen dùng tơ bạc tùy ý cột, không đội kim quan cũng không gài trâm, trên trán có mấy sợi tóc bị gió thổi tán loạn, cùng tơ bạc đan vào một chỗ, lộ ra chút nhẹ nhàng.

Lông mi dài giống hai bàn chải nhỏ, theo hơi thở nhẹ nhàng đảo qua da thịt, con mắt đen tuyền ra ảm áp nồng đậm, đôi môi như hoa anh đào cong lên như hình bán nguyệt, ôn nhu như nước, đẹp đến nỗi làm cho người ta động tâm.

“Tỷ tỷ, trên mặt Thần Thần có cái gì sao, nếu không sao ngươi lại nhìn ta chăm chăm như thế.”

“Ấy...” Thượng Quan Tây Nguyệt hồi thần lại, từ trong tay áo móc ra chiếc khăn thêu đưa cho hắn.

“Trên mặt của ngươi bẩn, lau một chút đi.”

“Thần Thần muốn tỷ tỷ giúp ta lau.” Nam tử nũng nịu đem khăn thêu trả lại cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cách đó không xa một người nam tử trên cây bị lời này dọa xém chút rớt xuống, chủ tử, bộ dạng dọa người, người nào không biết người ghét nhất là bị người khác đụng vào người.

“Ngươi...” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa định từ chối, lại nghĩ tới tâm trí của hắn giống tiểu hài, giúp hắn lau một cái cũng không có gì.

“A, tiểu thư ta nhớ ra rồi, hắn là Thần vương Bách Lý Thần.” Một bên Tiểu Ngôn bỗng nhiên kêu lên.

“Bách Lý Thần...” Thượng Quan Tây Nguyệt buông khăn thêu xuống, ở trong lòng suy tư.

Bách Lý Thần, nhi tử của Uyển phi, bất quá lúc 10 tuổi trong một trận kinh biến, tận mắt nhìn thấy mẫu phi chính mình bị giết chết, tâm trí của hắn từ đó liền ngưng lại thời điểm 10 tuổi.

Nghĩ đến điều này, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên cảm giác Bách Lý Thần cũng là người đáng thương, cũng bởi vì bị sốc trong kinh biến, nên mới bị người ta khi dễ.

“Tỷ tỷ, ngươi có phải nghe thấy ta là Bách Lý Thần, là kẻ ngu, liền không muốn để ý đến ta.” Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nói cho là nàng không thích hắn, thương tâm cúi đầu.

“Không có, ngươi không phải người ngu, những người nói ngươi ngu mới thật sự là đồ đần.” Thượng Quan Tây Nguyệt không đành lòng nhìn thấy hắn khổ sở.

“Thật sao, tỷ tỷ, Thần Thần không phải người ngu, thật vui a.” Bách Lý Thần nhảy dựng lên xoay một vòng.

Trên cây ám vệ xém chút lại bị kinh hãi rút xuống, chủ tử, người có thể đừng dọa ta hay không, tâm của ta thật sự chịu không được bộ dạng giả nai tơ của người a, trong lòng của hần cảm khái vô hạn...

“Người đi ra ngoài không ai đi theo sao, nếu không ta đưa người trở về.” Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện Bách Lý Thần chỉ có một người quan tâm hỏi.

“Không có, bọn hần cũng không biết đi đâu rồi.”

Ám vệ nghe xong nhếch miệng, chủ tử, rõ ràng là người bắt ta đừng hiện thân, hiện tại lại...

“Vậy người nói cho ta biết người ở đâu, ta đưa người về.”

“Tỷ tỷ, nhà ta ở phía trước, ta dẫn người đi.” Bách Lý Thần nói xong cao hứng bưng bưng kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía trước.

“Tỷ tỷ, tay của người thật mềm, Thần Thần thích người.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong không tự chủ muốn đem tay rút lại, thế nhưng nghĩ hần chỉ là tiểu hài tử nên không có động, mặc cho hần lôi kéo.

Bách Lý Thần đi ở phía trước ngay lúc Thượng Quan Tây Nguyệt không thấy được, ánh mắt lóe lên tia tươi cười...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vị hôn phu?

“Tỷ tỷ, đến nhà ta rồi.” Bách Lý Thần dừng bước chỉ về phía cửa lớn đằng trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên.

Cửa lớn sơn màu đỏ trên đỉnh treo tấm biển lớn mạ vàng màu đen làm bằng gỗ Trinh Nam (tên 1 loại gỗ), phía trên đề ba chữ rồng bay phượng múa “Thần vương phủ”.

“Đã đến nhà người, liền tranh thủ đi vào thay quần áo đi, chúng ta phải đi rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông cánh tay bị hần lôi kéo ra.

Bách Lý Thần cúi đầu nhìn về phía bàn tay bị buông ra, trong mắt trở nên khó lường...

“Tỷ tỷ, người có thể cho ta khăn tay vừa rồi hay không a.” Bách Lý Thần ngẩng đầu chờ mong.

“Cái này. . . Nếu không như vậy đi, cái này bẩn rồi, chờ lần sau ta đưa người cái khác sạch hơn được không?”

“Đừng, ta muốn cái này, vừa rồi người dùng nó giúp ta lau mặt.” Bách Lý Thần nâng miệng lên.

“Được rồi được rồi, vậy đưa nó cho người.” Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đầu lấy khăn tay từ trong tay áo ra.

Bách Lý Thần vui vẻ nhận lấy khăn tay thận trọng nhét vào trong ngực.

“Tỷ tỷ, người còn tới tìm ta chơi không?”

“Cái này...” Thượng Quan Tây Nguyệt do dự nói.

“Tỷ tỷ, ta biết rồi, người giống như bọn họ đều ghét bỏ ta là đồ dân, đúng không?” Con mắt xinh đẹp của Bách Lý Thần giống như sắp chảy nước mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng vô tội của Bách Lý Thần, khóe mắt kéo ra, cảm giác mình giống như người tội ác tày trời, khi dễ tiểu hài tử.

“Người phải nhớ kỹ, người không phải người ngu, chỉ là tâm trí người tương đối đơn thuần, so với những người dối trá tự nhận mình thông minh tốt hơn nhiều, mọi người đều bình đẳng, không phân biệt giàu nghèo, hiểu không?” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm hần kiên định nói.

“Tỷ tỷ, miệng của người thật là dễ nhìn, có thể nói ra những lời tốt như vậy.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Bách Lý Thần ông nói gà bà nói vịt, quả thật bó tay rồi...

Còn có, cái gì gọi là miệng thật đẹp mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình không thể theo kịp tư duy của Bách Lý Thần.

Lúc này không ai biết nội tâm của Bách Lý Thần kích động như thế nào, từ khi hắn giả ngu đến bây giờ, người nào nhìn thấy hắn đều chế giễu hắn, châm chọc hắn, cười hắn là kẻ ngu, chỉ có người trước mắt này, là kiên định nói với hắn, mọi người đều bình đẳng, kỳ thật hắn không phải người ngu, chỉ là tâm trí tương đối đơn thuần...

“Tỷ tỷ, ý của ngươi là ngươi sẽ còn tới tìm ta chơi đúng không?” Bách Lý Thần một mặt hi vọng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ây. .. Nếu ta rảnh sẽ đến tìm ngươi chơi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có thể nói như vậy.

“Tốt, thời gian không còn sớm, ta phải về rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt không đợi Bách Lý Thần trả lời liền mang Tiểu Ngôn rời đi.

Sau lưng Bách Lý Thần như đang suy nghĩ nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt dần dần biến mất, ánh mắt lóe lên nhìn một vòng, tìm tòi nghiên cứu...

Cúi đầu nhìn về phía tay vừa rời hắn vội kéo Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hắn.. lại thích cảm giác lôi kéo nữ nhân kia...

Bách Lý Thần cảm giác tâm ngữ yên nhiều năm hơi rung nhẹ ...

“Chủ tử” ngay lúc hắn hoảng hốt suy tư, từ trên cây có người nhảy xuống, vừa rồi ám vệ ẩn thân trên cây.

“Đông Thiên, ngươi đi tra lai lịch nữ nhân kia một chút.” Bách Lý Thần khôi phục thần sắc đạm mạc.

“Được” bóng dáng Đông Thiên, Sơ Nhất và Vọng Nhật nhảy lên liền biến mất không thấy nữa.

Bách Lý Thần lấy khăn tay ra cầm trong tay quay người đi vào vương phủ.

“Tiểu thư, chúng ta hỏi phủ đi.” Trên đường cái Tiểu Ngôn theo sát lấy Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nhưng ta còn chưa ăn cái gì hết, nếu không chúng ta mua mấy cái bánh bao a” Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến quầy bánh bao.

“Lão bán, hai phần bánh bao, ba cái một phần.”

“Được rồi.” Lão bán nhiệt tình lưu loát gói kỹ.

“Tiểu Ngôn, phần này cho ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem một phần đưa cho Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, không cần, ta không đói bụng.. Ợt ợt...” Bụng nàng giống như là muốn vạch trần lời nói dối của nàng, bụng Tiểu Ngôn tức thời kêu lên.

“Cầm, tranh thủ ăn đi, từ nay về sau, ta có thì ngươi cũng có.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Tiểu Ngôn giải thích đem bánh bao nhét vào trong tay nàng.

“Tiểu thư...” Tiểu Ngôn cảm động nhìn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý tới nàng, tự ăn bánh bao đi thẳng về phía trước.

“Tiểu thư . . . chờ ta một chút...”

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không biết lúc này phía sau của nàng còn có một người đi theo.

Mang theo Tiểu Ngôn trở về phủ Thừa tướng, vừa muốn đi vào, liền bị A Vũ cản lại

.

“Dừng lại, phủ Thừa tướng là nơi người như ngươi muốn vào liền vào sao?”

“Ngươi có ý gì, đây là đại tiểu thư, vừa rồi cũng đi qua trước mặt ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa mở miệng Tiểu Ngôn đã tức giận mắng hắn.

“Có đúng không, ta không nhìn thấy các ngươi đi qua trước mặt ta.” A Vũ nhăn mũi khề nói.

“Ngươi...” Tiểu Ngôn dùng tay chỉ vào A Vũ lại không nói được tiếp nữa.

Lúc bọn hắn tranh chấp, Đông Thiên một mực đi theo Thượng Quan Tây Nguyệt ở nơi bọn họ không nhìn thấy biến mất.

“Chủ tử” trong Thần vương phủ, Đông Thiên gõ cửa thư phòng.

“Vào đi” Bách Lý Thần thả khăn thêu mà vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt cho hắn xuống lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi.

“Chủ tử, thuộc hạ đã điều tra xong, nữ tử kia là đại tiểu thư phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt, mẫu thân là thân muội muội của đương kim Hoàng Hậu, nhưng đã mất rất nhiều năm rồi, mà Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì khi còn bé khảo thí linh lực thất bại, cho nên trong phủ không được sủng, đồng thời tính tình cũng phi thường nhất gan, bất quá nàng lại là vị hôn thê của thái tử.” Đông Thiên đem tin tức dò thám được tất cả hồi báo cho Bách Lý Thần.

“Biết, người đi xuống đi.”

“Thuộc hạ cáo lui”

Đông Thiên lui về phía sau, trong thư phòng yên tĩnh lại, chỉ có âm thanh ngón tay Bách Lý Thần gõ nhẹ mặt bàn 'Chụp chụp'

Phế vật đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, nhất gan sao, hắn không cho là như vậy, chỉ bằng năng hôm nay dám dạy dỗ hai tên ăn mày bằng võ công kỳ quái hắn chưa từng gặp qua, mà động tác lại phi thường thuần thực, xem kĩ liền biết là người luyện võ, như thế nào cũng không giống người nhất gan, ngược lại giống như là... Ân tàng rất sâu... Rất giống với hắn...

Thượng Quan Tây Nguyệt, vị hôn thê của Bách Lý Hành, mọi chuyện trở nên càng ngày càng thú vị...

Khóe miệng Bách Lý Thần cong lên như cười như không.

“Người làm cần, lại dám nói chuyện với đại tiểu thư như thế.” Trước cửa phủ Thừa tướng, Tiểu Ngôn đang cùng A Vũ tranh cãi.

“Hừ, đại tiểu thư cái gì, ta chỉ biết có Nhị tiểu thư, người...”

“Người mới vừa nói không nhìn thấy chúng ta đi ra ngoài đúng không.” Thượng Quan Tây Nguyệt này giờ không lên tiếng đã ngắt lời A Vũ.

“Không sai.” A Vũ không biết Thượng Quan Tây Nguyệt vì sao lại hỏi như vậy.

“Vậy thì không có biện pháp nào rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt tiếc nuối xoay người sang chỗ khác.

“Hừ, người thức thời là tốt.” A Vũ nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người qua, cho là không có cách nào muốn rời đi, tâm liền nở hoa, trong lòng suy nghĩ đợi chút nữa Nhị tiểu thư khẳng định sẽ ban thưởng cho hắn.

“Phanh” không đợi A Vũ tưởng tượng xong, Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra bỗng nhiên trở lại, một quyền đánh về phía mắt trái của A Vũ.

A Vũ hơi sơ suất không đề phòng, ngã xuống đất

“Người...” A Vũ một tay bưng bít lấy mắt một tay chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt phẫn nộ trừng mắt nói.

“Người cái gì, người đã không thấy chúng ta đi ra, rõ ràng người bị cận thị, người đã cận thị, ta liền hảo tâm giúp người trị liệu.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem hai chữ 'thật tốt' đặc biệt đề nặng.

A Vũ không biết cận thị là có ý gì, nhưng hắn biết, hắn bị đánh, lập tức gạt mình, máu huyết toàn toàn bộ dồn lên đầu tới, chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt chửi ầm lên

“Người cái sừ nữ này, ta lập tức nói cho Nhị tiểu thư biết để nàng giáo huấn người...”

Lại 'Phanh' một tiếng, Thượng Quan Tây Nguyệt lần này không nói nhảm, trực tiếp dùng chân đá hướng về phía đầu A Vũ, đem hắn đá nằm bẹp trên mặt đất, thần sắc lạnh nhạt giẫm lên ngón tay hắn ép trên mặt đất.

“Cảnh cáo người, bản tiểu thư ghét nhất người khác dùng tay chỉ vào ta, lần sau nếu như tái phạm, cẩn thận ta phế bỏ người.” Thượng Quan Tây Nguyệt hơi hốt nói xong, liền không thèm nhìn ánh mắt hoảng sợ của A Vũ, nhắc chân đi vào bên trong.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi qua, A Vũ mới thở phào ngồi dậy, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hồi tưởng lại ánh mắt vừa rồi của đại tiểu thư, giống như bị người ta ghim chặt cổ không thể hô hấp... Thật là khủng khiếp...

“Đại tiểu thư...” Thượng Quan Tây Nguyệt đi một hồi, A Văn vừa rồi một mực không mở miệng đuổi theo nàng.

“Đại tiểu thư, thật xin lỗi, ta... Thật ra là Nhị tiểu thư không cho ngài đi vào, cho nên...” A Văn lúng túng xoa đôi bàn tay.

“Ta đã biết, không có chuyện gì. A Văn, kỳ thật người là người tốt, ta sẽ ủng hộ người.” Thượng Quan Tây Nguyệt an ủi vỗ vai hắn.

Lưu lại A Văn một mình nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm động đỏ cả vành mắt, đại tiểu thư thật là người tốt, tất cả mọi người xem thường hắn, chỉ có đại tiểu thư vỗ vai của hắn nói hắn là người tốt, sẽ ủng hộ hắn...

Ta nhất định phải bảo vệ tốt đại tiểu thư, để đại tiểu thư không bị khi dễ nữa, A Văn nắm chặt nắm đấm âm thầm hạ quyết tâm.

“Dừng lại” Thượng Quan Tây Nguyệt mới vừa đi tới đình viện, sau lưng liền truyền đến thanh âm không ai bì nổi, là Nhị muội của nàng, Thượng Quan Lâm

Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn để ý tới nàng, giả bộ như không nghe thấy tiếp tục đi về phía trước.

“Ta nói ngươi dừng lại, ngươi không nghe thấy sao?”

Thượng Quan Lâm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục đi về phía trước, lập tức vòng ra trước nàng đưa tay ngăn nàng lại.

“Nguyên lai là Nhị muội muội a, vậy mà ta lại tưởng là nô tài nào không có mắt, không hiểu quy củ là to gọi nhỏ ở đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt trào phúng ám chỉ A Vũ gác cổng, là nô tài không có quy củ.

“Ngươi... Ngươi nói ta là nô tài” Thượng Quan Lâm tức hỏn hển

“Ai u, Nhị muội muội, ngươi đang oan uổng tỷ tỷ ta rồi, ta không có nói ngươi a, chỉ là vừa mới có nô tài ngăn ta lại không cho ta đi vào, lần này ngươi lại gọi ta lại, cho nên ta mới tưởng rằng là nô tài nào không có mắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt ủy khuất nói.

“Được rồi được rồi, không so đo với ngươi, ta đến là muốn nói cho ngươi biết thái tử diện hạ ngày mai hẹn ta đi ngắm hoa.” Thượng Quan Lâm then thùng khẽ vuốt mái tóc.

“Có đúng không, vậy chúc các ngươi chơi vui, nửa đường đừng đi lạc.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất ngạc nhiên, Thượng Quan Lâm nói với nàng cái này làm gì, không thèm để ý chút nào khoát tay áo

Ngay khi Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị vòng qua Thượng Quan Lâm. Đột nhiên phát hiện vừa rồi Thượng Quan Lâm đưa tay ra để lộ một đoạn cánh tay, phía trên đeo vòng tay ngọc lam từ đá mã não, vòng tay tay kia khá quen, đúng, trong trí nhớ của nàng, trước kia là của hồi môn của mẫu thân.

Làm sao lại ở trên tay Thượng Quan Lâm...

Xem ra gần đây nàng có chuyện để làm rồi...

Thượng Quan Tây Nguyệt hạ quyết tâm, mặc kệ Thượng Quan Lâm trợn mắt hốc mồm thế nào, trực tiếp đi về viện tử của mình.

Thượng Quan Lâm nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu luyến chút nào bước đi, trong mắt xẹt qua một tia hoài nghi

Làm sao lần này Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy thái tử muốn mời nàng đi ngắm hoa, mà một điểm phản ứng đều không có...

Thượng Quan Tây Nguyệt không biết Thượng Quan Lâm hoài nghi trong lòng

“Tiểu Ngôn, thái tử là ai a, ngắm hoa thì ngắm hoa thôi, ở trước mặt ta nói làm gì, đúng là nhỏ nhỏ a.” Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào phòng trực tiếp ngồi xuống giường.

“Tiểu thư, ngươi làm sao lại không nhớ rõ, thái tử là nhi tử của đương kim hoàng hậu cũng chính là di ruột của ngươi, là biểu ca của ngươi cũng là vị hôn phu của ngươi a.” Tiểu Ngôn ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Mà tiểu thư cũng rất thích thái tử, trước kia nghe thấy thái tử cùng tiểu thư nhà nào ra ngoài, ngươi đều thương tâm một lúc lâu, làm sao lần này nghe được thái tử muốn cùng Nhị tiểu thư đi ngắm hoa, tiểu thư một chút phản ứng đều không có.”

“A, ta chưa lập gia đình... Ngươi nói cái gì, vị hôn phu của ta, ta có vị hôn phu, ngươi không làm chứ.” Thượng Quan Tây Nguyệt bất tri bất giác không tin lắc bả vai Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, ngươi sao vậy, có phải bị bệnh hay không” Tiểu Ngôn không trả lời vấn đề của Thượng Quan Tây Nguyệt, ngược lại đưa tay sờ trán của nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe thấy Tiểu Ngôn đang nói cái gì, cũng không để ý đến nàng đang làm cái gì, nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình... Nàng nghĩ tới...

Đương kim thái tử Bách Lý Hành cùng nàng từ nhỏ đã có hôn ước, chính nàng cũng rất thích Bách Lý Hành, liền chờ thái tử đến cưới nàng, thế nhưng thái tử ghét bỏ nàng là phế vật, không thể tu luyện, mà dung mạo cũng không xuất chúng, tuy nói Thượng Quan Tây Nguyệt là vị hôn thê của hắn, thế nhưng hắn đối với Nhị muội của nàng Thượng Quan Lâm có tình, nguyên nhân bởi vì Thượng Quan Lâm không chỉ xinh đẹp như hoa, mà năm gần 14 tuổi thực lực đã đạt tới Huyền Linh cấp thấp, so với những nữ tử cùng tuổi cũng coi là tương đối có thiên phú.

“Tiểu thư tiểu thư... ” Tiểu Ngôn đẩy dây cột tóc của Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A, không có gì, ta không có bệnh, chỉ là vừa rồi đại não không kịp phản ứng” không yên lòng nói ra.

Ta khinh, ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt quá tầm thường, thế mà lại coi trọng loại nam nhân này, cho nàng nàng đều không cần.

Bất quá may mắn Bách Lý Hành không thích nàng, nếu không chẳng phải nàng sẽ phải gả cho tên ngựa giống kia sao.

Vốn đang chuẩn bị giải độc khôi phục dung mạo, xem ra hiện tại còn không phải lúc, nhất định phải chờ đến khi giải trừ hôn ước cùng tên thái tử cận kề kia đã.

“Đúng rồi, Tiểu Ngôn, đồ cưới trước kia của mẫu thân đâu.” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện chính.

“Tiểu thư, từ khi phu nhân qua đời, Nhị di nương nói người tuổi tác quá nhỏ, bảo quản những vật phẩm quý giá này nàng không yên lòng, cho nên những đồ cưới này liền để nàng bảo quản dùm, chờ người sau khi lớn lên liền trả cho người.”

“Nhưng tiểu thư cũng đã 14 tuổi, Nhị di nương cũng không nhắc tới chuyện đồ cưới.” Tiểu Ngôn không cao hứng nhếch miệng.

“Bảo quản, hừ, nói thật sự đường hoàng, ta thấy là muốn quang minh chính đại nuốt làm của riêng đi...”

“Tiểu Ngôn, người biết đồ cưới có những gì không?” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị thống kê một danh sách.

“Ta cũng không biết, đúng, tiểu thư người có thể đến phủ hộ quốc công của ngoại tổ người, bọn họ có danh sách đồ cưới.”

“Bất quá, tiểu thư... Phu nhân sau khi qua đời, người cũng không có quan hệ nhiều với người phủ hộ quốc công.”

“Ta đã biết, Tiểu Ngôn, ngày mai chúng ta liền đi phủ hộ quốc công.”

“Tiểu Ngôn, ta muốn nghỉ ngơi, người cũng đi xuống đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt trực tiếp nằm ở trên giường.

Trên giường nhắm hai mắt lại, trong trí nhớ của nàng, ngoại tổ gia gia đối với nàng cực tốt, nhưng lúc trước nàng nhất gan sợ người lạ, không biết tạo mối quan hệ với người khác, nhà bên ngoại cố gắng để nàng hẳn dựa vào bọn họ, nàng cũng thờ ơ, mặc dù bọn họ không thể làm gì, nhưng bọn họ cũng dùng hết khả năng để quan tâm nàng...

Thượng Quan Tây Nguyệt, trước kia người không hiểu được bọn họ quý giá đến thế nào, như vậy hiện tại để cho ta thay người chiếu cố bọn họ, bảo vệ bọn họ, chống đỡ bầu trời này vì bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phủ Hộ quốc công

Thượng Quan Tây Nguyệt một đêm ngủ thẳng tới sáng...

“Tiểu thư tiểu thư, dậy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngủ say, bên tai truyền đến tiếng người đánh thức nàng.

“Ngô, để ta ngủ tiếp một lát.” Thượng Quan Tây Nguyệt trở mình vui đùa vào trong chăn.

“Tiểu thư, thời gian không còn sớm, không phải hôm nay người muốn đi tới phủ Hộ quốc công sao?” Tiểu Ngôn kéo chăn mền đóng cửa Thượng Quan Tây Nguyệt

“Biết rồi, mấy giờ rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt mơ mơ màng màng vươn đầu ra hỏi.

“Cái gì mấy giờ, hiện tại đã giờ Thìn hai khắc, tiểu thư mau dậy đi.” Tiểu Ngôn không hiểu mấy giờ là có ý gì.

Giờ Thìn hai khắc, là cái gì, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn chưa thanh tỉnh.

A, đúng rồi, nàng đã xuyên việt rồi, hôm nay muốn đi phủ Hộ quốc công xin danh sách đồ cưới.

Nghĩ vậy Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc chân mền lên bỗng nhiên ngồi dậy, làm Tiểu Ngôn đang gọi nàng giật nảy mình.

“Tiểu... Tiểu thư, sao vậy.”

“Không có việc gì, Tiểu Ngôn, tranh thủ thời gian giúp ta trang điểm.” Thượng Quan Tây Nguyệt lưu loát đi đến bên cạnh bàn trang điểm súc miệng rửa mặt.

Chỉ một lát, Thượng Quan Tây Nguyệt mặc vào váy lụa đỏ mềm mại, chải một kiểu tóc đơn giản, liền mang theo Tiểu Ngôn ra cửa

Hôm nay lúc đi đến cửa chính, A Vũ tỏ thái độ khác thường cung kính chào hỏi.

“Chào đại tiểu thư.”

Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn hấn, ngược lại nhìn về phía A Văn bên trái.

“Đại tiểu thư, lại muốn đi ra ngoài sao, ta chỗ này có ít bạc ngài cầm lấy dùng đi.” A Văn biết thời gian Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong phủ không dễ chịu, liền lấy lương tháng của chính mình đưa cho nàng.

“Không cần, A Văn, cảm ơn ý tốt của ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt cự tuyệt sau đó liền hướng về phía phủ Hộ quốc công mà đi.

Kỳ thật phủ Hộ quốc công cách phủ Thừa tướng cũng không xa, ngồi xe ngựa chỉ cần một khắc (15 phút) là tới, thế nhưng nàng không có xe ngựa, lại không có tiền thuê, chỉ có thể đi bộ.

Ước chừng đi gần nửa canh giờ, mới đến...

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng vững tại cửa phủ Hộ quốc công, ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu bằng bạc khí thế, trong lòng tâm thần bất định, vươn tay chuẩn bị gõ cửa nhưng là lại rút về, cứ như vậy lặp đi lặp lại do dự nửa ngày...

“Tiểu thư, ngươi tại sao không gõ cửa a.”

“Chờ một chút.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn đang chuẩn bị gõ cửa vội vàng ngăn cản nàng.

“Tiểu thư, ngươi thế nào a.” Tiểu Ngôn thả tay xuống nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Không có ... Kẹt kẹt...” Bên trong truyền đến tiếng mở cửa.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sang, một lão nhân gia đi ra.

Nàng mặc áo màu đỏ, khuôn mặt hòa ái dễ gần, đôi mắt lộ ra vẻ khôn khéo, là thiếp thân bên người bà ngoại, Khương Ma Ma.

“Tiểu, tiểu thư, là ngươi sao.” Khương Ma Ma nhìn thấy nàng.

“Chào Khương Ma Ma.” Thượng Quan Tây Nguyệt lễ phép cúi đầu.

“Ài, tốt, tốt, tiểu thư, đã tới sao không đi vào a, lão thái thái các nàng đều nhớ ngươi muốn chết, đi, mau theo ta vào.” Khương Ma Ma nhiệt tình không nói lời nào kéo tay của nàng đưa nàng đi vào.

Trên đường đi, Khương Ma Ma quan tâm hỏi nàng sống có tốt hay không a, có bị người ta khi dễ hay không...

“Tiểu thư, ngươi không biết, toàn bộ người của phủ hộ quốc công đều rất nhớ ngươi, chỉ là ngươi cho tới bây giờ cũng không sang đây.” Khương Ma Ma giọng điệu có chút ảm đạm.

“Khương Ma Ma, về sau ta sẽ bồi thường cho mọi người.”

“Ài, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Đi vào đại sảnh, Thượng Quan Tây Nguyệt liếc thấy hai vị lão nhân tuổi gần 60 ngồi tại chủ vị.

Hắn một thân quần áo màu xám, hai mắt sáng ngời có thần, thanh âm to vẻ mặt tươi cười cùng đám tiểu bối chuyện trò vui vẻ, tính tình cực kỳ tốt, thật có loại cảm giác chưa già, hấn là hộ quốc công – Tây Hạo.

Nàng mặc quần áo xanh đen, vạt tóc chải hết sức nghiêm túc, không có một chút lộn xộn, nhưng từng sợi tóc bạc lẫn trong tóc đen có thể thấy rõ ràng. Ôn nhu cười yếu ớt nghe chồng mình cùng các con nói chuyện, thỉnh thoảng cũng sẽ mở miệng nói hai câu. Nàng là Hộ quốc công phu nhân -- Tàn Dung.

Ngồi phía dưới chủ vị có tướng mạo tương tự Hộ quốc công là ba người trung niên, bên cạnh bọn họ còn có một vị phu nhân, bên cạnh ghế bọn họ là ba nam tử trẻ tuổi đang đứng...

Trên mặt mỗi người đều tươi cười rạng rỡ, vui vẻ dung hợp với bầu không khí tốt đẹp, một bức tranh vui vẻ hòa thuận a...

“Lão gia, lão phu nhân, các ngươi nhìn xem là ai tới.”

Khương Ma Ma lớn giọng hô, trong đại sảnh tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía nàng, dù da mặt nàng dày lúc này cũng sẽ cảm thấy không ngại.

“Nguyệt nhi, là ngươi sao?” Lão phu nhân phản ứng lại trước, mừng rỡ như điên đi đến bên người nàng.

“Bà ngoại, là ta. Ta đến thăm ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt coi như đạm bạc như nước, thế nhưng tình cảnh trước mắt làm nàng nhin không được đỏ cả vành mắt.

“Đứa nhỏ ngốc, tới liền tốt, khóc cái gì nha.” Tần Dung yêu thương vuốt ve tóc Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi chỉ nhìn thấy bà ngoại, không nhìn thấy chúng ta sao?” Tây Hạo lớn tiếng cười đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Đúng đấy, chất nữ, ngươi cũng nhìn không thấy cậu mợ cùng biểu ca ngươi sao?” Tất cả mọi người từ trên ghế đứng lên vây ở bên cạnh nàng.

“Nào có, ngoại công, ta tất nhiên nhớ ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt tiến lên một bước thân mật lôi kéo tay Tây Hạo làm nũng nói.

“Có đúng không, đã nhớ ngoại công, vì sao cho tới bây giờ cũng không sang thăm ta.” Tây Hạo làm ra vẻ nghiêm túc.

“Ngoại công, ta hiện tại không phải đã tới sao, mà về sau ta sẽ thường xuyên đến.” Thượng Quan Tây Nguyệt lắc lắc cánh tay Tây Hạo.

Tây Hạo mặc dù thấy kỳ quái Thượng Quan Tây Nguyệt giống như có chút thay đổi, thế nhưng tôn nữ thân cận như vậy hẳn cao hứng đến không ngậm miệng được.

“Nguyệt nhi a, Minh Tuyên đâu, vẫn chưa về sao?” Người Tần Dung hỏi là ca ca sinh đôi của Thượng Quan Tây Nguyệt ---- Thượng Quan Minh Tuyên.

“Ca ca còn chưa có trở lại, bà ngoại, ngươi yên tâm, chờ ca ca trở về, ta cùng hắn đi gặp ngài.”

“Vây là tốt rồi, ai, ngươi nhìn Nguyệt nhi chúng ta, dáng dấp rất giống Tinh nhi a, thế nhưng Tinh nhi nàng... Ai...” Tần Dung sờ má phải Thượng Quan Tây Nguyệt cảm khái nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt biết người Tần Dung nói là mẹ ruột của nàng -- Tây Tinh Nhi

“Tốt, lão thái bà, còn nhắc cái này làm gì, ông trời đối đãi chúng ta không tệ, chúng ta còn có Nguyệt nhi.” Tây Hạo nắm bà vai Tần Dung an ủi

“Đúng vậy, chúng ta còn có Nguyệt nhi.” Tần Dung giờ tay lên lấy khăn lau nước mắt.

“Không nói những chuyện thương tâm này nữa, đến đây, Nguyệt nhi, ngươi trước kia không thường đến, chắc cũng không nhận ra nhiều người, ta giới thiệu cho ngươi một chút.” Tần Dung đem Thượng Quan Tây Nguyệt kéo đến bên cạnh mình.

“Đây là đại cữu cữu (bác cả) ngươi Tây Thương, đại cữu mẫu Triệu Đông Linh, đại biểu ca Tây Lập Thành,

Nhị cữu cữu (bác hai) Tây Hải, Nhị cữu mẫu Tô Thiên Hà, nhị biểu ca Tây Lập Hiến,

Còn có Tam cữu cữu (bác ba) Tây Lan, Tam cữu mẫu Phụng Lam, tam biểu ca Tây Lập Huy.” Tần Dung dắt Thượng Quan Tây Nguyệt từng bước từng bước giới thiệu.

“Đại cữu cữu, Nhị cữu cữu, Đại cữu mẫu... ba vị biểu ca xin chào.” Thượng Quan Tây Nguyệt lần lượt chào hỏi.

“Tốt, tốt, Nguyệt nhi, về sau ngươi nên thường tới chơi a.” Đại cữu mẫu kéo tay trái Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nguyệt nhi, đây là nhà của ngươi, nếu bị ủy khuất liền trở lại.” Tam cữu mẫu kéo tay phải Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Đúng vậy a, Nguyệt nhi, ta không có nữ nhi, về sau ngươi phải thường xuyên đến bồi ta nha.” Nhị cữu mẫu cũng xông tới.

“Chất nữ còn có chúng ta...”

“Biểu muội còn có chúng ta...”

Ba cữu cữu cùng ba biểu ca tranh nhau chen lấn nói.

“Tranh cái gì, ranh con, Nguyệt nhi là của ta, không cho các ngươi đoạt bảo bối Nguyệt nhi của ta.” Tần Dung đem Thượng Quan Tây Nguyệt nhốt lại trong ngực.

“Nãi nãi, ngươi như thế...”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn mọi người đều quan tâm chính mình bảo vệ chính mình, hai mắt cao hứng híp lại, đột nhiên cảm thấy may mắn vì xuyên tới đây, nếu không, sao nàng có thể hưởng thụ được tình thân đây!

Nàng nhất định phải mạnh lên, bảo vệ tốt người nhà của mình, để nụ cười bọn họ vĩnh viễn duy trì trên mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt thầm hạ quyết tâm...

“Nguyệt nhi, hôm nay ngươi ở lại đây ăn cơm đi, nhìn ngươi gầy như vậy, ta muốn giúp ngươi bồi bổ thật tốt.” Tần Dung đau lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt thân thể nhỏ gầy.

“Được được, lão nô lập tức cho người đi chuẩn bị.” Khương Ma Ma sau khi nghe được, lập tức đi đến phòng bếp phân phó người chuẩn bị.

Trên ghế, tất cả mọi người làm thành một vòng tròn vui vẻ trò chuyện.

“Đúng rồi, Nguyệt nhi, vết bớt trên mặt ngươi... Ta nhớ thời điểm ngươi ra đời không có a” Đại cữu cữu Tây Thương nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy a, nữ tử có vết bớt dài ở trên mặt dù sao cũng không tốt” Tần Dung bắt đầu lo lắng.

“Không có chuyện gì, Nguyệt nhi biểu muội, biểu ca nhất định tìm thần y giúp ngươi xóa nó đi.” Không đợi Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện, Nhi biểu ca Tây Lập Hiền không kịp chờ đợi mở miệng.

“Bà ngoại, cữu cữu, các ngươi không cần lo lắng, đây không phải bớt, mà là trúng độc.” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có ý định giấu diếm chuyện này.

“Cái gì, trúng độc, ai dám hạ độc ngươi, lão tử đi giết hắn.” Tình tình Tam cữu cữu Tây Lan nóng nảy lập tức nổi bão.

“Có phải Thượng Quan Lư Phong hay không, ta đã sớm nhìn ra hắn không phải cái thứ tốt gì.” Tây Hạo mở miệng.

“Ngoại công, chuyện này các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ giải quyết.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi ngay ngắn.

“Nguyệt nhi, nếu là trúng độc, phải nhanh giải độc a.” Tần Dung rất lo lắng.

“Đúng vậy a, Nguyệt nhi, ta hiện tại cũng cho người đi tìm đại phu cho ngươi.” Tam cữu mẫu Phương Lam đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tam cữu mẫu, ngươi ngồi xuống đi, thật sự không có chuyện gì, tin tưởng ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem Phương Lam đè xuống trên ghế ngồi.

“Vậy Nguyệt nhi, thực sự không được, ngươi chuyển tới đây ở đi.” Đại cữu mẫu Triệu Đông Linh nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt kiên quyết liền không nói gì.

“Được rồi, ta đã biết...”

Thượng Quan Tây Nguyệt mặt mày hớn hở cùng bọn hắn trò chuyện, thẳng đến khi đồ ăn dọn lên bàn.

Trên bàn cơm, người một nhà thật vui vẻ ăn cơm..

“Bà ngoại, chén của ta đều không chứa nổi nữa rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay ngăn cản Tần Dung một mực gấp thức ăn cho nàng.

“Không nhiều, ngươi tranh thủ thời gian ăn, ngươi quá gầy...” Tần Dung vẫn không ngừng gấp thức ăn.

“Bà ngoại...”

Sau khi cơm nước xong, bọn họ chuyển qua Thiên Sảnh

“Bà ngoại, nhìn ngươi gấp đồ ăn không ngừng cho ta, bụng ta ăn đến tròn vo.” Thượng Quan Tây Nguyệt gắt giọng.

“Như vậy mới có thể đem ngươi nuôi cho béo a.”

“Thế nhưng y phục của ta đều mặc không nổi nữa.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trên ghế tóm lấy góc áo.

“Nguyệt nhi, ngươi tại sao lại mặc quần áo cũ, chẳng lẽ bọn họ cũng không cho ngươi quần áo mới sao?” Tô Thiên Hà lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt mặc quần áo cũ.

“Có phải như vậy hay không, Nguyệt nhi, ngươi nói đi.” Tần Dung tức giận đập bàn.

“Mẹ nó, có người làm cha như hắn sao, thế mà khất khe với cả nữ nhi của mình.” Tây Hải luôn luôn hào hoa phong nhã cũng không nhịn được phát hỏa nói tục.

“Bà ngoại, các ngươi tin tưởng ta, qua mấy ngày tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết” Thượng Quan Tây Nguyệt bảo đảm nói.

“Ngươi... Ai, ngươi đưa bé này, tùy ngươi vui vẻ là được, bất quá nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình, đừng để cho chúng ta lo lắng, biết không?” Tần Dung vỗ nhẹ đầu Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Uh, đã biết, bà ngoại.”

“Đúng rồi, bà ngoại, ngươi trước kia có danh sách đồ cưới của mẫu thân không?” Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục nhớ đến mục đích của bản thân.

“Danh sách đồ cưới của Tĩnh nhi, ta có, để ta lấy cho ngươi.”

“Nguyệt nhi, đây chính là danh sách, ngươi muốn cái này làm gì.” Tần Dung từ gian phòng mang danh sách ra đặt ở trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Không có gì, bà ngoại.” Thương Quan Tây Nguyệt thận trọng đem danh sách giấu kỹ trong người. Cũng không dám nói đồ cưới bị Nhị di nương nuốt làm của riêng, nếu không thật không biết nên giải thích thế nào.

Lấy được danh sách, Thương Quan Tây Nguyệt lại ngồi một hồi, liền cùng cáo biệt mọi người.

“Ngoại công bà ngoại, không còn sớm nữa, ta đi về trước, qua mấy ngày ta trở lại thăm mọi người.” Thương Quan Tây Nguyệt ôm Tây Hạo và Tần Dung không bỏ được nói.

“Nguyệt nhi, trời đã tối rồi, nếu không đêm nay người ở lại đây đi, ngày mai ta cho người đưa người trở về.” Tần Dung lời kéo Thương Quan Tây Nguyệt không muốn để cho nàng rời đi.

“Bà ngoại, ta cam đoan với người, chờ ta xong việc, liền đến thăm ngài.” hôm nay Thương Quan Tây Nguyệt cần phải trở về, sáng mai nàng còn muốn đem đồ cưới đòi trở về.

“Vậy được rồi.” Tần Dung nhìn Thương Quan Tây Nguyệt liền thỏa hiệp.

“Đúng rồi, Nguyệt nhi, ta thấy bên cạnh người chỉ có một nha hoàn, khẳng định hầu hạ không tốt, Bích Ngọc, Khương Ma Ma, các người liền theo Nguyệt nhi trở về đi.” Tần Dung chỉ hai người mặc quần áo màu xanh đứng một bên nói.

“Được” Bích Ngọc, Khương Ma Ma cùng tiến lên.

“Bà ngoại, Khương Ma Ma là thiếp thân của người, sao có thể...” Thương Quan Tây Nguyệt vừa muốn cự tuyệt, liền bị ngắt lời.

“Tiểu thư, trước kia tiểu thư chính là do ta nuôi lớn, nhưng bây giờ tiểu thư không có ở đây, ta liền muốn giúp người chiếu cố tốt nàng. Lại nói, bên người lão phu nhân còn có rất nhiều nha hoàn, người để ta đi theo người đi.” Khương Ma Ma quỳ trên mặt đất.

“Khương Ma Ma, người đừng như vậy, mau đứng dậy đi.” Thương Quan Tây Nguyệt xoay người muốn đỡ nàng dậy.

“Không, hôm nay nếu người không đáp ứng mang lão nô theo, lão nô liền quỳ đến chết ở chỗ này.” Khương Ma Ma thái độ kiên quyết nói.

“Tiểu thư, Ta cũng thế.” Bích Ngọc cũng quỳ gối bên người Khương Ma Ma.

“các người...”

“Nguyệt nhi, đã như vậy, người liền mang theo các nàng đi, có hai người chiếu cố người, ta cũng yên tâm” Tần Dung ở một bên giúp đỡ nói thêm.

“Vậy được rồi, ta đáp ứng, các người mau đứng dậy đi.” Thương Quan Tây Nguyệt đỡ các nàng lên.

Sau đó, Thương Quan Tây Nguyệt cùng một nhà hộ quốc công chào tạm biệt xong, cũng liên tục cam đoan nhất định sẽ lại đến, lão thái thái mới buông tay nàng ra đưa mắt nhìn nàng rời đi...

Thế là, Thương Quan Tây Nguyệt dẫn Khương Ma Ma, Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc về tới phủ Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Lấy lại đồ cưới (1)

“Khương Ma Ma, chỗ này của ta không bằng chỗ của bà ngoại, người trước tiên xem qua một chút đi.” Thương Quan Tây Nguyệt đứng trước viện tử của mình, ngượng ngừng mở miệng nói.

“Tiểu thư, bọn hần để người ở nơi như thế này sao? Thật là khi dễ người, không được, ta phải trở về nói cho lão phu nhân.”

Khương Ma Ma nhìn thấy tiểu thư nhà mình phải ở nơi cũ nát như vậy, lập tức sinh khí, tức giận liền muốn trở về.

“Tuyệt đối đừng, Khương Ma Ma, ta không muốn những chuyện nhỏ nhặt này làm bà ngoại bận tâm, người tin tưởng ta, qua mấy ngày nữa mọi thứ đều sẽ thay đổi.” Thương Quan Tây Nguyệt đem Khương Ma Ma kéo vào trong phòng của mình, rót một chén nước cho nàng.

Khương Ma Ma nhìn ánh mắt Thương Quan Tây Nguyệt không cho phép cự tuyệt, đành phải thỏa hiệp.

“Đúng rồi, tiểu thư, người sao lại không ở 'Ngọc Tinh Các' Hoàng Thượng ban cho tiểu thư!”

“Khương Ma Ma người nói cái gì, 'Ngọc Tinh Các' là do Hoàng thượng ngự tử ?” Chuyện này Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không biết.

“Khương Ma Ma, người yên tâm, chúng ta lập tức có thể chuyển về 'Ngọc Tinh Các' ở.” Thượng Quan Tây Nguyệt lộ ra nụ cười như hồ ly.

“Tiểu thư, người nói là...”

“Khương Ma Ma, các người hiện tại đã cùng ở bên cạnh ta, có một số việc ta cũng không có ý định giấu diếm các người.”

Trong phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt ngang câu hỏi của Khương Ma Ma, đem mọi chuyện của Nhị di nương toàn bộ nói ra, bao gồm cả chuyện đồ cưới.

“Quá không nói lý lẽ, nơi này còn có vương pháp sao? Không được, ta phải đi tìm nàng hỏi cho ra lẽ” Lần này Khương Ma Ma không nói muốn về phủ Hộ quốc công tìm cứu binh nữa

“Đúng vậy a, tiểu thư, bọn hán thật quá phận.” Bích Ngọc ở một bên bên vực nàng.

“Khương Ma Ma, người đừng xúc động, người bây giờ không thể đi tìm nàng, nàng đối với bên ngoài nói là giúp ta bảo quản đồ cưới, người đi cũng không làm được gì, mọi chuyện giao cho ta, ngày mai sẽ có kịch hay để xem”

“Được, tiểu thư, ta tin tưởng người, ngày mai chúng ta đi cùng người.” Khương Ma Ma cầm tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tiểu thư, ta cũng tin tưởng người.” Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc trăm miệng một lời.

Nhìn mọi người đều tin tưởng mình như thế, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt âm áp dễ chịu...

“Tiểu thư, người nhanh đi tắm rồi ngủ đi.” Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Ngôn đã bưng một chậu nước đến.

Thượng Quan Tây Nguyệt dọn dẹp một chút, ngừng đầu nói

“Khương Ma Ma, các người cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ có một trận trận đánh ác liệt cần phải đánh nha.” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa bò lên giường đem đầu nhét vào trong chăn.

Khương Ma Ma nhìn thấy động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt, buồn cười lắc đầu, liền mang theo Tiểu Ngôn và Bích Ngọc lui xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy âm thanh đóng cửa, lại đưa đầu ra ngoài.

Ai, không biết có phải do nghĩ đến chuyện ngày mai hay không, mà Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác thời gian trôi qua rất chậm

Cứ như vậy mơ mơ màng màng nghĩ đông nghĩ tây, chẳng biết lúc nào đã ngủ thiếp đi...

Sáng sớm hôm sau nghe được tiếng gà gáy, Thượng Quan Tây Nguyệt lưu loát ngồi dậy, mặc quần áo tử tế đang chuẩn bị kêu Tiểu Ngôn tiến đến, lại nhìn thấy các nàng đã bưng nước đến.

“Tiểu thư, người dậy rồi, mau đến rửa mặt đi.” Tiểu Ngôn đem chậu rửa mặt đặt ở trên kệ.

Sửa soạn xong mọi thứ, Thượng Quan Tây Nguyệt liền cùng Khương Ma Ma đi đến 'Ngọc Tinh Các'.

Lúc này bên trong Ngọc Tinh Các, một vị mỹ phụ nằm nghiêng trên giường quý phi.

Nàng một thân váy dài màu đỏ tía, thêu mẫu đơn phú quý, tay áo thêu mẫu đơn mọc dưới sương mù. Búi tóc cao, bên trên cài một cây trâm khắc hình hoa lan, vành tai đeo một đôi bông tai Kỳ Liên bằng ngọc treo hạt trân châu, trên cổ tay trắng nõn là một đôi vòng tay phi thủy màu xanh, trang sức làm nàng càng thêm hoàn mỹ.

“Mẫu thân, người không biết đâu, Thượng Quan Tây Nguyệt giống như đã thay đổi.” Thượng Quan Lâm ngồi trên cái ghế kế bên.

“A, thay đổi chỗ nào.” Mỹ phụ trung niên -- Mẫu thân Thượng Quan Lâm - Giang Phi hững hờ thổi thổi sơn móng tay vừa tô lên còn chưa khô.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lấy lại đồ cưới (1)

“Khương Ma Ma, chỗ này của ta không bằng chỗ của bà ngoại, người trước tiên xem qua một chút đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trước viện tử

của mình, ngượng ngùng mở miệng nói.

“Tiểu thư, bọn hán để người ở nơi như thế này sao? Thật là khi dễ người, không được, ta phải trở về nói cho lão phu nhân.”

Khương Ma Ma nhìn thấy tiểu thư nhà mình phải ở nơi cũ nát như vậy, lập tức sinh khí, tức giận liền muốn trở về.

“Tuyệt đối đừng, Khương Ma Ma, ta không muốn những chuyện nhỏ nhặt này làm bà ngoại bận tâm, người tin tưởng ta, qua mấy ngày nữa mọi thứ đều sẽ thay đổi.” Thương Quan Tây Nguyệt đem Khương Ma Ma kéo vào trong phòng của mình, rót một chén nước cho nàng.

Khương Ma Ma nhìn ánh mắt Thương Quan Tây Nguyệt không cho phép cự tuyệt, đành phải thỏa hiệp.

“Đúng rồi, tiểu thư, người sao lại không ở 'Ngọc Tinh Các' Hoàng Thượng ban cho tiểu thư!”

“Khương Ma Ma người nói cái gì, 'Ngọc Tinh Các' là do Hoàng thượng ngự tứ?” Chuyện này Thương Quan Tây Nguyệt thật sự không biết.

“Khương Ma Ma, người yên tâm, chúng ta lập tức có thể chuyển về 'Ngọc Tinh Các' ở.” Thương Quan Tây Nguyệt lộ ra nụ cười như hồ ly.

“Tiểu thư, người nói là...”

“Khương Ma Ma, các người hiện tại đã cùng ở bên cạnh ta, có một số việc ta cũng không có ý định giấu diếm các người.”

Trong phòng, Thương Quan Tây Nguyệt ngắt ngang câu hỏi của Khương Ma Ma, đem mọi chuyện của Nhị di nương toàn bộ nói ra, bao gồm cả chuyện đồ cưới.

“Quá không nói lý lẽ, nơi này còn có vương pháp sao? Không được, ta phải đi tìm nàng hỏi cho ra lẽ” Lần này Khương Ma Ma không nói muốn về phủ Hộ quốc công tìm cứu binh nữa

“Đúng vậy a, tiểu thư, bọn hán thật quá phận.” Bích Ngọc ở một bên bên vực nàng.

“Khương Ma Ma, người đừng xúc động, người bây giờ không thể đi tìm nàng, nàng đối với bên ngoài nói là giúp ta bảo quản đồ cưới, người đi cũng không làm được gì, mọi chuyện giao cho ta, ngày mai sẽ có kịch hay để xem”

“Được, tiểu thư, ta tin tưởng người, ngày mai chúng ta đi cùng người.” Khương Ma Ma cầm tay Thương Quan Tây Nguyệt.

“Tiểu thư, ta cũng tin tưởng người.” Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc trầm miệng một lời.

Nhìn mọi người đều tin tưởng mình như thế, trong lòng Thương Quan Tây Nguyệt âm áp dễ chịu...

“Tiểu thư, người nhanh đi tắm rồi ngủ đi.” Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Ngôn đã bung một chậu nước đến.

Thương Quan Tây Nguyệt dọn dẹp một chút, ngừng đầu nói

“Khương Ma Ma, các người cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ có một trận trận đánh ác liệt cần phải đánh nha.” Thương Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa bò lên giường đem đầu nhét vào trong chăn.

Khương Ma Ma nhìn thấy động tác của Thương Quan Tây Nguyệt, buồn cười lắc đầu, liền mang theo Tiểu Ngôn và Bích Ngọc lui xuống.

Thương Quan Tây Nguyệt nghe thấy âm thanh đóng cửa, lại đưa đầu ra ngoài.

Ai, không biết có phải do nghĩ đến chuyện ngày mai hay không, mà Thương Quan Tây Nguyệt cảm giác thời gian trôi qua rất chậm

Cứ như vậy mơ mơ màng màng nghĩ đông nghĩ tây, chẳng biết lúc nào đã ngủ thiếp đi...

Sáng sớm hôm sau nghe được tiếng gà gáy, Thương Quan Tây Nguyệt lưu loát ngồi dậy, mặc quần áo từ tể đang chuẩn bị kêu Tiểu Ngôn tiến đến, lại nhìn thấy các nàng đã bung nước đến.

“Tiểu thư, người dậy rồi, mau đến rửa mặt đi.” Tiểu Ngôn đem chậu rửa mặt đặt ở trên kệ.

Sửa soạn xong mọi thứ, Thương Quan Tây Nguyệt liền cùng Khương Ma Ma đi đến 'Ngọc Tinh Các'.

Lúc này bên trong Ngọc Tinh Các, một vị mỹ phụ nằm nghiêng trên giường quý phi.

Nàng một thân váy dài màu đỏ tía, thêu mẫu đơn phú quý, tay áo thêu mẫu đơn mọc dưới sương mù. Búi tóc cao, bên trên gài một cây trâm khắc hình hoa lan, vành tai đeo một đôi bông tai Kỳ Liên bằng ngọc treo hạt trân châu, trên cổ tay trắng nõn là một đôi vòng tay phi thủy màu xanh, trang sức làm nàng càng thêm hoàn mỹ.

“Mẫu thân, người không biết đâu, Thương Quan Tây Nguyệt giống như đã thay đổi.” Thương Quan Lâm ngồi trên cái ghế kế bên.

“A, thay đổi chỗ nào.” Mỹ phụ trung niên -- Mẫu thân Thượng Quan Lâm - Giang Phi hững hờ thối thối son móng tay vừa tô lên còn chưa khô.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lấy lại đồ cưới (2)

“Nương, ta cũng không rõ lắm, nhưng có loại cảm giác này” Thượng Quan Lâm nghi hoặc cau mày

“Ngươi nha, khẳng định là suy nghĩ nhiều quá, đợi chút nữa nương cùng ngươi đi xem một chút là được rồi” Giang Phi vươn tay để nha hoàn đem son đánh bên ngoài lau cho sạch sẽ

“Phu nhân, đại tiểu thụ tới”

Ngay khi hai mẹ con các nàng đang tâm sự, nha hoàn ngoài cổng đi vào bẩm báo

“Có đúng không, đi, Lâm Nhi, chúng ta đi xem một chút nàng đến cùng là có gì thay đổi” Giang Phi nói xong nha hoàn liền tiến lên đỡ nàng ta đứng người lên cùng Thượng Quan Lâm đi ra ngoài

Thượng Quan Tây Nguyệt một đường đi đến 'Ngọc Tinh Các', nàng lại nhìn thấy một cánh đồng hoa Bỉ Ngạn.

Kiếp trước nàng cũng giống vậy, không biết vì sao nàng lại yêu thích hoa Bỉ Ngạn như vậy, cảm giác giống như nàng cùng loài hoa đó giống nhau.

Đi qua đám hoa đó, là tới chính sảnh, nha hoàn ngăn cản các nàng

“Chờ một chút, các ngươi tới có chuyện gì” thật đúng là chủ nào đó vậy, nhìn bộ dáng phách lối của nàng ta giống như vậy.

“Ngươi làm sao có thể nói như vậy, đây chính là đại tiểu thụ” Đứng một bên Bích Ngọc không vui

“Hừ, đại tiểu thụ cái gì, bất quá chỉ là một nữ nhân không được sủng ái”. Nha hoàn kia ý vào địa vị Nhị di nương trong phủ, cả ngày ngang ngược càn rỡ

“Ngươi tiện tỳ này, quá làm càn rồi, phủ Thừa tướng còn có quy củ hay không, ta phải đi bẩm báo cho đương kim Hoàng hậu, xem nàng làm sao trừng trị ngươi” Khương Ma Ma nhìn không được, trực tiếp nói tới di ruột của Thượng Quan Tây Nguyệt -- đương kim hoàng hậu Tây Hương Nhi

Nha hoàn lúc này mới tỉnh ngộ, coi như đại tiểu thụ trong phủ không được sủng ái, nhưng cũng là cháu gái ruột của hoàng hậu, không phải người mà một nô tài không có thân phận địa vị như nàng có thể đắc tội.

“Thật xin lỗi, đại tiểu thụ, ngài chờ một chút, nô tỳ đi vào bẩm báo một tiếng.” Nha hoàn kia nghĩ thông suốt liền nom nớp lo sợ vái chào một cái, liền xoay người đi vào

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nha hoàn đi vào, liền tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống, nhằm chán chờ đợi, Giang Phi được hai nha hoàn đỡ đi tới.

“Nguyệt nhi, ngươi đã đến a, ta vừa định cùng Nhị muội của ngươi đi thăm ngươi, không nghĩ tới ngươi lại tới trước, thật sự là có duyên a.” Giang Phi thân thiết kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt, một bộ dáng nhiệt tình, người không biết còn tưởng rằng quan hệ giữa các nàng rất tốt.

“Ta nghĩ là nghiệt duyên mới đúng.” Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình chút nào rút tay ra.

Giang Phi sững sờ, không rõ ý của nàng.

“Đại tỳ tỳ, lời này của ngươi là có ý gì, mẫu thân của ta có lòng tốt muốn đi thăm ngươi.” Thượng Quan Lâm ở một bên không phục nói.

“Mẫu thân, kêu thật thân thiết a, Nhị di nương, những năm này ngươi dạy bảo con gái của ngươi như thế nào, dám ở trong phủ tiểu thụ xưng ngươi là mẫu thân.” Thượng Quan Tây Nguyệt liếc Giang Phi một chút.

Thượng Quan Tây Nguyệt ám chỉ quy củ trong phủ, lại dám để tiểu thụ kêu một di nương không ra gì là mẫu thân?

Giang Phi bị ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho khẽ giật mình, hung hăng nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, mang theo chút chán kinh cùng hoài nghi, khi nào phế vật lại có ánh mắt sắc bén như thế.

“Nguyệt nhi, ngươi...”

“Còn có, Thượng Quan Lâm không hiểu quy củ, chẳng lẽ ngay cả di nương ngươi cũng không hiểu sao? Ngươi nhìn thấy ta phải tự xưng nô tỳ, kêu ta là đại tiểu thụ.” Thượng Quan Tây Nguyệt bùng một ly trà chậm rãi nói.

Tại cổ đại, thân phận di nương chỉ tính là nửa chủ tử, đứng trước mặt con vợ cả vẫn phải thỉnh an .

Nghe thấy hai chữ nô tỳ, Giang Phi hai tay nắm lại thật chặt, móng tay sắc bén khảm thật sâu vào trong thịt, ai mà không biết nàng đòi này hận nhất là thân phận di nương, vậy mà tiểu tiện nhân này lại cứ lặp đi lặp lại nhắc nhở nàng nhiều lần.

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi dựa vào cái gì bắt nương ta kêu ngươi là đại tiểu thư, nàng dù sao cũng là trường bối.” Thượng Quan Lâm tức giận xông lên hét lớn.

“Dựa vào cái gì, nếu không Nhị di nương ngươi nói một chút đến tội cùng là ta dựa vào cái gì!” Thượng Quan Tây Nguyệt đặt chén trà xuống chậm rãi đứng người lên đi đến trước mặt Giang Phi.

Một bên, hai tên nha hoàn Lục Trúc cùng Diệp Tử nghe thấy từng chữ châu chữ ngọc của đại tiểu thư đều không nhượng bộ chút nào mà nghi ngờ há to miệng.

Vị trước mắt tràn ngập khí thế cường đại nói cho nhị phu nhân hết đường chối cãi thật sự là phế vật đại tiểu thư kia sao?

Giang Phi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt biểu tình lạnh nhạt, hận đến trong lòng nghiêng rãnh, nhưng cũng không thể nói gì, tại Tây Lăng Quốc, điều làm cho người ta hận nhất là nô tài không tuân quy củ, nô tài lấn áp chủ tử...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Lấy lại đồ cưới (3)

“Đại tiểu thư” Đồi mắt Giang Phi tràn đầy hận ý, âm thầm cắn răng cúi người.

Lần này nàng đã thật sự bị chọc giận, trong lòng không ngừng kêu

Tiền nhân -- tiền nhân, ta tuyệt sẽ không tha cho tiểu tiện nhân như ngươi, sớm muộn cũng có một ngày đích thân ta trừng trị ngươi, để ngươi quỳ xuống cầu xin ta.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu hiện Giang Phi oán hận, làm sao lại không biết trong nội tâm nàng đang suy nghĩ gì.

Hừ, hươu chết trong tay ai, còn chưa biết đâu, hãy đợi đấy

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi, đồ phế vật này...” Thượng Quan Lâm nhìn thấy mẫu thân bị ủy khuất, chửi ầm lên.

“Im miệng, Lâm Nhi” Giang Phi ngăn trở nàng

“Nương...” Thượng Quan Lâm còn muốn nói gì

“Ta kêu ngươi im miệng.” Giang Phi nổi giận, nữ nhi này làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế.

“Hừ...”

“Tốt, Nhị di nương, quy củ đã nói xong rồi, hiện tại chúng ta nên nói đến việc tư đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt lại lần nữa ngồi xuống ghế

Nhìn thấy Tiểu Ngôn đi lên trước thay nàng nắn bả vai, hài lòng nhẹ gật đầu.

“Không biết đại tiểu thư muốn nói việc tư gì.” Giang Phi hận đem ba chữ 'Đại tiểu thư' đặc biệt đè nặng âm thanh.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không đề ý, cái nàng muốn là đồ cưới

“Hơn 10 năm nay, may mắn có Nhị di nương thay ta bảo quản tiền thàng và đồ cưới, hiện tại ta đã trưởng thành, cũng là thời điểm vật quy nguyên chủ.” Thượng Quan Tây Nguyệt được Tiểu Ngôn bóp vai thoải mái nheo hai mắt lại.

“Ngươi...”

Giang Phi nhìn bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng dâng lên dự cảm bất an, quả nhiên...

Không cho Giang Phi cơ hội mở miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục nói.

“Nhị di nương, bây giờ, ta thay ngươi trông coi là tốt nhất, ta từ năm 4 tuổi cũng không có cầm tiền tháng nữa, cho đến bây giờ vừa vặn là 10 năm, mỗi tháng tiền của ta là 20 lạng, trừ bớt hao tổn đại khái còn lại 15 lạng, một năm 180, 10 năm vừa đủ là 1800 lạng. Nhị di nương ngươi nói có đúng không?”

Giang Phi ở một bên nghe đến tròn tròn mắt, trong lòng càng thêm tức giận, lúc trước tại sao lại không độc chết tiểu tiện nhân này chứ, để nàng hiện tại đến đòi nợ!

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi muốn nhiều bạc như vậy làm gì, mẫu thân của ta có lòng tốt thay ngươi bảo quản.” Thượng Quan Lâm nói giúp Giang Phi.

“Ngươi cũng nói là bảo quản dùm, như vậy hiện tại cũng nên trả lại ta, không phải sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười nói.

“Ngươi...”

“Không chỉ là bạc, còn có đồ cưới của mẫu thân ta, làm phiền ngươi cũng trả lại cho ta.” Ngữ khí của Thượng Quan Tây Nguyệt không cho phép cự tuyệt.

Giang Phi thật sự muốn cầm dao chém chết Thượng Quan Tây Nguyệt, trả lại tiền tháng cho nàng không có việc gì, cũng chỉ là một ít tiền, thế nhưng những món đồ cưới kia cũng phải trả lại cho nàng, bà ta thật sự không nỡ a, những bảo bối kia đều có giá trị liên thành, còn có khế đất, mỗi cửa hàng hàng tháng đều có thể kiếm được mấy trăm lạng, nếu không phải là của mình thì không sao, thế nhưng cũng đã ở trong tay nàng hơn 10 năm, bây giờ nói trả là trả, đây không phải là cát thịt của bà sao?

“Đại tiểu thư, ngươi xem, nếu không như vậy đi, nhiều vật phẩm quý giá như vậy để ở bên người thực sự không an toàn, không bằng...” Giang Phi vẫn còn muốn tìm cơ hội đem đồ cưới giữ lại bên người mình.

“Di nương, ý của ngươi là không muốn trả đúng không, vậy thì không còn biện pháp rồi, ta phải vào cung hỏi di hoàng hậu một chút, có phải di nương phủ Thừa tướng có tư cách cất xén đồ cưới của chính thể hay không.” Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng nàng nói nhảm nữa, trực tiếp đem hoàng hậu ra uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lấy lại đồ cưới (4)

“Không phải như vậy, đại tiểu thư, ý thiếp thân là những đồ cưới kia đều đặt ở kho phòng, ta nhất định sẽ lấy nó ra cho ngươi.” Giang Phi tranh thủ thời gian ngăn nàng, nếu ồn ào đến hoàng hậu, vậy nàng nguy trang nhiều năm như vậy đều sẽ uổng phí.

“Đã như vậy, vậy ta cho ngươi thời gian một ngày, ngày mai đem đồ cưới, còn có 1800 lạng bạc chuẩn bị kỹ càng, ta tự mình tới kiểm tra.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“A, đúng rồi, Nhị di nương, sao ngươi lại dám đường hoàng ở trong 'Ngọc Tinh Các' mà Hoàng thượng ngự ban cho mẫu thân ta, như vậy không phải là không đem Hoàng Thượng để vào mắt sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên xoay người.

Sắc mặt Giang Phi khó coi tới cực điểm. Bên trong tay áo hai tay nắm thật chặt, hận không thể lập tức tiến lên đem miệng Thượng Quan Tây Nguyệt xé rách mới có thể giải hận.

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi không nên quá phận.” Thượng Quan Lâm thấy nàng liên tiếp lật lọng liền phản ứng lại.

“Quá phận? Đến tột cùng là ai quá phận, ngươi đã cảm thấy ta quá phận, không bằng chúng ta liền để Hoàng Thượng phân xử thử, đến tột cùng là ai đúng ai sai?” Thượng Quan Tây Nguyệt thật không biết trên đời này còn có người không biết xấu hổ như vậy, chiếm đồ của người khác còn nói người khác quá phận.

“Tuyệt đối không nên, đại tiểu thư, Lâm Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngươi cũng đừng so đo với nó, yên tâm, chúng ta lập tức liền chuyển ra khỏi 'Ngọc Tinh Các'.”

Giang Phi ở trong lòng hận vô cùng, nhưng bà ta lại không thể làm gì, nếu để cho Hoàng Thượng biết, vậy toàn bộ phủ Thừa tướng liền thảm rồi.

“Còn nhỏ? Có vẻ như Nhị muội muội so với ta chỉ nhỏ hơn mấy tháng thôi, bất kể nói thế nào, ngày mai ta đều sẽ đến thu lại đồ của ta, hi vọng Nhị di nương có thể chuẩn bị cho kỹ càng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc nhìn vòng tay trên cổ tay Thượng Quan Lâm một cái, ám chỉ nàng nên trả lại cho nàng.

Giang Phi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không quay đầu lại rồi đi, hai tay nắm chặt khăn đầu, trên mặt biểu lộ oán hận, hung hăng trừng mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt, như muốn trừng cho đến khi trên người các nàng thủng lỗ.

“A, mẫu thân, phé vật kia, ta muốn giết nàng.” Thượng Quan Lâm điên cuồng hét lớn.

“Được rồi, Lâm Nhi, xem ra ngươi nói không sai, nàng đúng là đã thay đổi.” Giang Phi tốt xấu gì cũng đối phó nàng nhiều năm như vậy, rất nhanh liền tỉnh táo lại.

“Nhị di nương, tiểu thư của chúng ta nói, nếu như đồ cưới có vật nào đã dùng qua, thì ngươi dùng bạc để bồi thường đi.” Chẳng biết lúc nào Tiểu Ngôn quay trở lại nói xong câu đó liền đi ra ngoài.

“Ta không cam tâm, ta không cam tâm, mẫu thân, dựa vào cái gì đem đồ cưới toàn bộ trả lại cho các nàng, những cái kia đều là của ta.” Thượng Quan Lâm nhìn Tiểu Ngôn nói xong câu đó liền đi ra rồi cục không không chế được tâm tình của mình nữa

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi, tiện nhân này, thế mà lại dám cướp đồ của ta, ngươi chết không yên lành đâu.”

Vừa nói vừa cầm chén trà trên bàn ném xuống đất.

Thượng Quan Lâm trừng hai mắt, thờ hồn hèn tựa lưng vào ghế ngồi.

“Lâm Nhi, ngươi làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế, làm sao thành đại sự được.” Mặc dù giọng nói của Giang Phi có chút oán trách, thế nhưng trong mắt lại lộ ra từ ái.

“Nương, ta...” Thượng Quan Lâm nghe Giang Phi nói, lập tức ừm khuất, bởi vì phần nợ mà trên mặt đỏ rực thanh lệ.

“Tốt, không sao, yên tâm, nương sẽ nghĩ biện pháp đối phó nàng, vì kế hoạch hôm nay, nên đem đồ cưới chuẩn bị cho kỹ càng, còn phải trả lại nơi này, Lâm Nhi, ngươi phải biết, nếu như việc này bị Hoàng Thượng biết, chúng ta đều không có kết cục tốt.” Giang Phi sờ đầu Thượng Quan Lâm nhẹ giọng khuyên.

“Nương, ta đã biết.” Thượng Quan Lâm khóc thút thút một cái, coi như lúc này nàng không cam tâm, cũng không dám cùng Hoàng Thượng đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phé Vật Dich Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lấy lại đồ cưới (5)

“Tiểu thư, ngươi cũng không biết sắc mặt Nhị di nương bọn họ có bao nhiêu khó coi đâu!” Tiểu Ngôn trở về vui vẻ đứng bên người Thượng Quan Tây Nguyệt quơ tay múa chân.

“Đúng vậy a, tiểu thư, ngươi vừa rồi nói quá tuyệt vời, các nàng đều không còn lời nào để nói.” Bích Ngọc cũng vỗ tay một cái.

“Tiểu thư, ngươi đúng là đã trưởng thành rồi, mẫu thân ngươi biết khẳng định sẽ rất vui.” Khương Ma Ma vui mừng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tốt, các ngươi cũng đừng khen ta nữa. Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm tay Khương Ma Ma.

“Ngày mai chúng ta sẽ trở về 'Ngọc Tinh Các', đi, trở về đem đồ đạc dọn dẹp một chút.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong liền đi về viện tử của mình.

“Tiểu thư, chờ ta một chút...” Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đuổi theo Thượng Quan Tây Nguyệt

Khương Ma Ma nhìn các nàng bộ dáng vui vẻ, khoe miệng giương lên nụ cười từ ái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tiểu thư, ngươi thấy không, con gái của ngươi hiện tại sống rất tốt...

Thượng Quan Tây Nguyệt sau khi thu thập xong liền đi nghỉ ngơi, một đêm không mộng ngủ thẳng tới sáng.

“Ta đi, cũng sẽ không trở lại nữa.” Thượng Quan Tây Nguyệt hướng về phía căn phòng rách nát phất tay liền đi

“Đúng rồi, Tiểu Ngôn, Nhị di nương chuyển ra khỏi 'Ngọc Tinh Các' rồi, ta nên đi nơi nào tìm nàng” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa hỏi

“Tiểu thư, Nhị di nương có viện tử của riêng nàng, là 'Phi vũ các' trước mặt”.

Tiểu Ngôn sửa sang lại vài bao vải đeo trên người chỉ về phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn Tiểu Ngôn đi vào 'Phi vũ các', Giang Phi đứng ở nơi đó, từng rương đồ cưới đã chuẩn bị kỹ càng bày ở đại sảnh.

“Khương Ma Ma, mở ra nhìn xem.” Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới chỉ một rương trong đó.

Mở rương ra, con mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đều bị ánh sáng làm cho mù.

Long mộ phi thủy ngọc, bạch ngọc trân, bóng pha lê linh lung, trân thủy tinh đen tuyền, mặt dây chuyền mã não lục thạch. . . chờ một chút,

Giang Phi nhìn những đồ trang sức sáng lấp lánh kia, trái tim đều đang chảy máu, lại càng hận Thượng Quan Tây Nguyệt hơn, nếu không có nàng ta, những vật này đều là của nàng ...

“Bích Ngọc, ngươi cầm danh sách nhìn xem đã đủ hay chưa.” Thượng Quan Tây Nguyệt móc ra tờ danh sách từ trong ngực đưa cho Bích Ngọc.

“Vâng, tiểu thư.” Bích Ngọc cầm lấy danh sách kiểm tra từng cái từ.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt để cho người ta kiểm tra, Giang Phi trong lòng chột dạ, nàng bắt quả cũng chỉ giữ lại một miếng ngọc bội, hẳn là không tra ra được đi.

Thượng Quan Lâm không biết mẫu thân nàng trong lòng đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt làm như vậy đang vũ nhục nàng

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi có ý gì, đều đã trả lại cho ngươi, ngươi còn kiểm tra cái gì.” Thượng Quan Lâm rút tay Giang Phi một mực nắm lấy quần áo của nàng ra.

Ai, cái nữ nhi ngốc này, Giang Phi trong lòng ai oán

Thượng Quan Tây Nguyệt mặc kệ Thượng Quan Lâm nói cái gì, hai mắt đảo qua những đồ cưới này.

Đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, không đúng, giống như thiếu đi một vật, nàng lần nữa nhìn về phía những đồ cưới kia.

Đúng, trước kia mẫu thân còn sống, giao cho nàng một cái hộp gỗ màu đỏ, bắt quả nàng không biết bên trong chứa cái gì.

“Nhị di nương, giống như thiếu mất một cái hộp gỗ màu đỏ.” Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng các nàng nói nhảm, nói thẳng ra.

“Tiểu thư, ngoại trừ vài thước vải những cái khác đều đủ, còn thiếu một hộp gỗ màu đỏ.” Lúc này Bích Ngọc cũng kiểm tra xong

“Có đúng không, ta trở về phòng nhìn xem có phải đã rơi ở đâu đó hay không.” Giang Phi cuống quýt xoay người.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nét mặt của nàng cũng hiểu, hừ, lại muốn nuốt làm của riêng, không có cửa đâu.

“Đại tiểu thư, ngươi xem trí nhớ ta thật kém, sau khi thu thập xong để trên bàn mà quên lấy ra.” Giang Phi từ trong phòng đi ra cười dối trá đem hộp gỗ đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt mở hộp, ra bên trong để đó một miếng ngọc bội được chạm trổ tinh tế màu đỏ xuyên thấu, lấy ra, Thượng Quan Tây Nguyệt tiện tay bỏ vào trong ngực.

“Khương Ma Ma, những vài vóc kia đều bị các nàng dùng, ngươi tính xem chúng trị giá bao nhiêu bạc.” Thượng Quan Tây Nguyệt đóng nắp rương lại, hỏi Khương Ma Ma

“Tiểu thư, những vài vóc kia đều là của danh gia Bàn kim Tương vũ gấm, lụa màu nhuộm chu sa, gấm mây, gấm kim tước nhuộm vàng, lụa mỏng in cánh ve sa tất cả năm thước, dựa theo giá thị trường năm thước này tổng cộng 1000 lượng bạc.” Khương Ma Ma mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim nói.

“1000 lượng, sao ngươi không đi ăn cướp đi.” Thượng Quan Lâm phản bác

“Nhị tiểu thư, ngươi nói không đúng rồi, năm thước vải này là năm đó Tiên Hoàng ban cho lão phu nhân, nếu nghĩ giá trị không đáng giá ngươi có thể tiến cung hỏi Hoàng Thượng.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghe như thế trong lòng không nhịn được cho Khương Ma Ma một trăm cái like.

Sao sao, nói đến đây rồi, ta có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, cái gì cũng không sợ...

“Được rồi, Lâm Nhi, nếu là Tiên Hoàng ngự tử, khẳng định là rất đáng giá.” Giang Phi vội vàng ngăn chặn Thượng Quan Lâm, bằng khôn, không biết chút nữa lại nói ra lời gì đó đại bất kính.

“Đại tiểu thư, trước đó 1800 lượng bạc cộng thêm 1000 lượng nữa, tổng cộng là 2800 lượng bạc, ngươi đếm đi” Giang Phi từ trong tay áo móc ngân phiếu ra đau lòng đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy ngân phiếu, ngẩng đầu nhìn biểu hiện đau lòng của nàng, trong lòng thầm hừ, hiện tại đã cảm thấy đau đớn sao, về sau còn có nhiều đau đớn hơn cho các ngươi chịu...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Cha cặn bã tới thăm

“Tốt, đồ ta cũng lấy lại rồi, sẽ không quấy rầy các người nữa.” Thượng Quan Tây Nguyệt kiểm lại ngân phiếu sau đó liền nhét vào trong ngực, phân phó hai nô tài ngoài cổng đem toàn bộ đồ cưới đến 'Ngọc Tinh Các'.

Không thèm nhìn sắc mặt khó coi của mẹ con Thượng Quan Lâm, dẫn Khương Ma Ma rời đi.

Sau lưng các nàng ánh mắt Giang Phi âm đạm, trong lòng không biết đang tính kế gì...

Đồ cưới mang đến 'Ngọc Tinh Các', Thượng Quan Tây Nguyệt cầm mấy lượng bạc thưởng cho bọn hầu.

“Đa tạ đại tiểu thư”

“Đa tạ đại tiểu thư”

Hai nô tài tạ ơn xong liền xoay người lui ra ngoài.

“Oa, tiểu thư, lần này chúng ta có tiền rồi.” Tiểu Ngôn, Bích Ngọc cao hứng nhảy tới nhảy lui.

“Chúng ta có thể mua rất nhiều y phục...”

“Được rồi, nhìn bộ dạng không có tiền đồ của các người kia, chỉ chút tiền ấy mà đã làm các người thỏa mãn rồi, mục tiêu của ta còn lớn hơn a.” Hai con người của Thượng Quan Tây Nguyệt tản mát, lòng tin nhiều thêm mười phần.

Ngay khi các nàng đang vui vẻ dự tính kế hoạch cho tương lai, một thanh âm phá vỡ cảnh tượng ấm áp này

“Nghiệt nữ, người thật sự đem đồ cưới đòi về sao?” Một nam nhân trung niên không mời mà tới,

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn lại, thì ra là Thượng Quan Lư Phong, đây là người mà nàng phải gọi là phụ thân sao.

Nam nhân bụng phệ một thân trường bào màu vàng thêu cành trúc, ống tay áo thêu lên vài nhánh lá trúc, bên hông buộc một đai lưng bằng ngọc màu xanh sẫm, trên gương mặt tròn trịa mập mạp là đôi mắt hí, vì tức giận nên dánh vẻ hơi hung ác cường hãn, thân thể mập mạp đứng đưa lưng lay lay như sắp đổ, thật sự có mấy phần buồn cười.

Đây chính là thừa tướng sao, cũng quá không có hình tượng đi, Thượng Quan Lâm dánh đáp cũng rất đẹp, nhưng Thượng Quan Lư Phong... Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm buồn nôn

“Phốc phốc” Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự nhịn không được bật cười.

“Nghiệt nữ, người cười cái gì.” Thượng Quan Lư Phong phẫn nộ trừng mắt.

“Nghiệt nữ, xin hỏi thừa tướng đại nhân, nếu như ta là nghiệt nữ, vậy người là nghiệt cha sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn gọi một cái đầu heo mập là phụ thân.

“Người...” Tay Thượng Quan Lư Phong phát run chỉ về phía nàng

“Nghiệt... Thượng Quan Tây Nguyệt, ta hỏi người, người đến chỗ di nương đòi đồ cưới về có đúng không.” Thượng Quan Lư Phong vừa mới nói một chữ 'Nghiệt' liền ngay lập tức đổi giọng

“Ta lấy lại đồ vốn thuộc về mình có gì không đúng sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười hỏi ngược lại

“Người, một tiểu nha đầu giữ đồ cưới bên người không an toàn, hay là trước tiên giao cho di nương người bảo quản đi.” Thượng Quan Lư Phong không giải thích, ra lệnh.

“Thừa tướng đại nhân, người sai rồi, đồ cưới là của mẫu thân ta, dựa vào cái gì lại giao cho một di nương bảo quản, nhiều năm như vậy người mặc kệ ta không hỏi tới, hiện tại lại bởi vì chuyện này mà tới tìm ta, người thật đúng là một người cha tốt a.” Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc cười

“Còn có nếu để cho Hoàng Thượng biết người đem 'Ngọc Tinh Các' người ngự tứ cho một di nương ở, người nói lão nhân gia sẽ nghĩ như thế nào, có thể sẽ cho là người không để hẳn vào trong mắt, đến lúc đó vị trí thừa tướng của người có thể cũng khó giữ được.” Thượng Quan Lư Phong đã không niệm tình cha con, vậy cũng đừng trách nàng vô tình vô nghĩa.

“Người... Nghiệt nữ, nghiệt nữ, ta làm sao lại sinh ra người.” Thượng Quan Lư Phong thẹn quá hóa giận quát.

“Không đúng rồi, thừa tướng đại nhân, coi như người muốn sinh con, người cũng không sinh được, huống chi, ta là do mẹ ta sinh ra, không liên hệ gì tới người.” Thượng Quan Tây Nguyệt không nề mặt mũi giấu cợt nói.

“Người...”

“Thừa tướng đại nhân, ta phát hiện người mỗi lần nói chuyện đều cứ người người người, có phải khát nước hay không, nếu vậy, nhanh quay về uống nước đi, nơi này của ta không có cái gì có thể chiêu đãi thừa tướng đại nhân tôn quý như ngài đâu.” Thượng Quan Tây Nguyệt không khách khí ngắt lời Thượng Quan Lưu Phong, bắt đầu đuổi người.

“Người, giỏi, giỏi...” Thượng Quan Lưu Phong phát ồ tay áo, quay người bước nhanh ra ngoài.

“Bích Ngọc, đóng cửa lại, miễn cho lại có những người không mời mà tới.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói rất lớn tiếng.

Thượng Quan Lưu Phong nghe nàng nói như thế, tức giận đến quay đầu lại chuẩn bị mắng nàng bất hiếu, ai ngờ...

‘Phanh’ một tiếng, cửa đóng lại ngay trước mặt hắn, bụi bay đầy vào mũi hắn

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ra ngoài dạo phố

“Tiểu thư, lần này chúng ta thật sự nở mày nở mặt.” Sau khi đóng cửa lại Bích Ngọc đắc ý cười to.

“Được rồi, chứ vì những người không đáng mà tức giận, sẽ tự làm hại bản thân.” Thượng Quan Tây Nguyệt tới gần cửa nói, cố ý để người ngoài cửa nghe thấy.

Cách đó không xa Thượng Quan Lưu Phong nghe được câu này, bước chân lão đảo, tức giận đến kém chút phun ra một ngụm máu.

“Ha ha, tiểu thư, chơi thật vui, người nhìn sắc mặt lão gia kia...” Tiểu Ngôn từ khe cửa nhìn thấy bộ dáng quần bách của Thượng Quan Lưu Phong, cười đến vô cùng vui vẻ.

“Tốt tốt, Khương ma ma, chúng ta cùng đi dạo phố thôi.” Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu hỏi Khương ma ma.

“Không được, tiểu thư, người trẻ tuổi các người cùng đi đi, bộ xương già này vẫn nên ở nhà đợi thôi, đúng lúc vừa mới chuyển tới, ta đi sửa sang phòng ốc một chút.”

“Vây được rồi, ma ma, chúng ta đi trước, nếu người mệt, liền đi nghỉ ngơi, chờ chúng ta trở về tự dọn phòng cũng được” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Khương ma ma mệt mỏi, quan tâm lôi kéo tay bà.

“Được rồi, các người đi đi, Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, các người chiếu cố tốt tiểu thư, nếu có việc gì xảy ra ta sẽ không tha cho các người.” Khương ma ma vừa phân phó vừa khề đẩy các nàng ra ngoài.

“Yên tâm đi, ma ma, chúng ta sẽ chiếu cố tốt tiểu thư.” Bích Ngọc cũng không quay đầu lại phát phát tay

“Những hài tử này...” Khương ma ma nhìn thấy bóng lưng các nàng rồi đi khẽ mỉm cười.

“Tiểu thư, người nói chúng ta một hồi ra ngoài nên làm cái gì trước đây.” Tiểu Ngôn ở một bên hưng phấn lú lú.

“Nhìn người gấp kia, tiểu thư khẳng định có an bài.” Bích Ngọc buồn cười dùng ngón tay chỉ vào trán Tiểu Ngôn.

“Kỳ thật ta cũng không biết, nếu không trước tiên đi ăn một bữa cho tốt, sau đó lại đi mua quần áo mới, thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn về phía các nàng.

“Tốt, tiểu thư, y phục của người đều cũ, chúng ta đi nhanh lên.” Tiểu Ngôn hào hứng lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt bước nhanh về phía trước.

“Ai, cái nha đầu chết tiệt kia, sao không kéo theo ta, chờ ta một chút nha...” Bích Ngọc bên cạnh phàn nàn đuổi theo các nàng.

“Chào Đại tiểu thư “

“Chào Đại tiểu thư “

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý A Vũ, đi về phía A Văn

“A Văn, bạc này cho ngươi, coi như cảm ơn ngươi lần trước trợ giúp.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem một túi bạc đặt ở trong tay A Văn.

Đối với ánh mắt tham lam của A Vũ bên cạnh làm như không thấy.

“Đại tiểu thư, cái này không được.” A Văn giống như cầm củ khoai nóng trong tay, vội vàng đem túi tiền trả lại cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tốt, đừng từ chối nữa, ta cho ngươi thì cứ cầm.” Ngừ khi Thượng Quan Tây Nguyệt kiên quyết lần nữa đem túi tiền kín đáo đưa cho A Văn

“Đại tiểu thư, ta...”

“A Văn, ngươi nguyện ý theo ta không?” Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi một câu.

“... Ta, đại tiểu thư, ta nguyện ý.” A Văn bởi vì kích động mà mặt đỏ lên

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hắn trả lời kiên định, hài lòng nhẹ gật đầu.

“Đã như vậy, trước tiên ngươi đến 'Ngọc Tinh Các' tìm Khương ma ma, nói là ta kêu ngươi tới, nàng liền hiểu.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Nhìn A Văn đi vào bên trong, nàng đưa mắt nhìn sang A Vũ

“Đại tiểu thư, có gì dặn dò?” A vũ thấy Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục nhìn tới hắn, tưởng đại tiểu thư cũng sẽ cho hắn một túi bạc.

Ai ngờ, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ đảo mắt lướt qua mặt hắn, liền mang theo hai nha hoàn ra khỏi phủ .

Lưu lại A vũ hung tợn nhìn chằm chằm bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiêu sái lâu

“Các ngươi nói thử xem, ở chỗ này, quán rượu nào là tốt nhất.” Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ hỏi hai nha hoàn bên cạnh.

“Tiểu thư, ta cũng không biết.” Tiểu Ngọn méo miệng, nàng cũng chỉ ra ngoài có một lần, làm sao biết được.

“Ta biết, tiểu thư, ở phía trước cách đây không xa 'Tiêu sái lâu' là tốt nhất.” Bởi vì Bích Ngọc trước kia ở phủ Hộ quốc công thường xuyên ra ngoài, tất biết rất nhiều chỗ.

“'Tiêu sái lâu', danh tự này rất hay, đi, chúng ta đến tiêu sái lâu.” Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn đầu đi về phía trước.

Không đầy một lát, chủ tớ ba người liền tới 'Tiêu sái lâu' .

Tiêu sái lâu quả nhiên danh bất hư truyền, chữ đồ trên tấm bảng gỗ tiêu sái mà khí phách, đặc biệt là phong cách, từ bên ngoài nhìn vô có năm tầng, mỗi tầng đều khác nhau, có thể mở ra từ lâu này thì chủ nhân quả là có đầu óc buôn bán.

“Bích Ngọc, ngươi biết từ lâu này là do người nào mở không?” Thượng Quan Tây Nguyệt không biết tại sao lại rất muốn gặp chủ nhân của từ lâu này.

“Tiểu thư, ta cũng không biết, nghe nói người mở từ lâu này rất bí ẩn, không bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài, ngay cả người hoàng cung đều không tra ra được.” Bích Ngọc lắc đầu.

“Thần bí như vậy sao...” Thượng Quan Tây Nguyệt sờ cằm mình.

“Tiểu thư, xin hỏi ngươi muốn ở trọ hay là dùng bữa.” Đứng ở cửa điểm tiểu nhị thấy có khách tới cửa, cũng không bởi vì quần áo các nàng mộc mạc mà xem thường, ngược lại rất nhiệt tình hỏi han.

“Chúng ta dùng cơm” Thượng Quan Tây Nguyệt rất hài lòng thái độ phục vụ của bọn họ.

“Được rồi, tiểu thư, dùng cơm mời lên lầu ba, đi theo ta.” Tiểu nhị làm động tác xin mời, đi trước dẫn đường.

“Oa, tiểu thư, nơi này thật lớn a.” Tiểu Ngôn hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Đó là đương nhiên, 'Tiêu sái lâu' là từ lâu tốt nhất ở đại lục này, chúng ta còn có chi nhánh ở ba quốc gia khác.” Tiểu nhị vì mình có thể làm việc tại đây mà kiêu ngạo.

“Thật lợi hại...”

“Tiểu nhị ca, năm tầng lầu có nghĩa gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất lễ phép hỏi.

“Tiểu thư, ngài gọi ta là Tiểu Lục từ đi, đây là lần đầu tiên ngài tới đi, để ta giới thiệu cho ngài.” Tiểu Lục từ thật thà cười.

“Lầu một là đại sảnh, là nơi để những văn sĩ tụ tập, lầu hai là trà lâu, lầu ba để dùng bữa, lầu bốn để nghỉ trọ, lầu năm dùng để tổ chức những buổi tiệc phẩm trà, dùng để tiếp khách quý.” Tiểu Lục từ tận tâm tận lực giới thiệu.

“Tiểu thư, đến lầu ba, ngài dùng cơm ở đại sảnh, hay muốn bao phòng riêng.”

“Ở sảnh đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

“Tiểu thư, đây là thực đơn, ngài nhìn xem muốn dùng gì.” Tiểu Lục từ đem thực đơn đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ta xem một chút, sườn xào chua ngọt, thịt cua viên, cá đuôi phượng, dưa muối cay, đậu hũ dãi sen... Cái này, cái kia nữa...” Thượng Quan Tây Nguyệt một hơi gọi hơn mười loại đồ ăn.

“Được rồi, vậy ngài uống trà chờ một chút.”

“Đừng rồi, Tiểu Lục từ, làm phiền người giúp ta đóng gói hai món trong số ta vừa gọi.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới Khương ma ma còn chưa ăn, vội vàng gọi dặn dò Tiểu Lục từ.

“Được rồi.”

“Các người đứng đây làm gì, nhanh ngồi xuống đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đang chuẩn bị châm trà phát hiện Tiểu Ngôn các nàng vẫn còn đứng.

“Tiểu thư, chúng ta là nô tỳ, không thể ngồi chung bàn với chủ tử.” Bích Ngọc nghiêm trang nói.

“Cái gì mà nô tỳ, nói nữa ta sẽ tức giận. Chúng ta là người một nhà, không phân biệt, nhanh ngồi xuống.” Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên kéo các nàng ngồi xuống.

“Tiểu thư...” Hốc mắt Bích Ngọc hồng hồng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vui vẻ dùng cơm

Nàng thật sự rất cảm động, mặc dù ở phủ Hộ quốc công không có ai khi dễ, nhưng cũng không thể ngồi cùng bàn ăn cơm với chủ tử.

“Đừng lằng nhằng nữa, tự mình uống nước đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt ra vẻ hung hãn đem ấm trà đẩy đến trước mặt các nàng.

Lúc này Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đều cảm thấy rất may mắn vì đã đi theo chủ tử tốt, chưa từng có chủ tử nào nói với nô tỳ là người một nhà, chỉ có tiểu thư, các nàng thề trong lòng, chỉ cần các nàng còn sống, tuyệt sẽ không để tiểu thư bị thương tổn...

Hiệu suất làm việc của Tiêu sái lâu rất tốt, chỉ một khắc sau, toàn bộ đồ ăn đã được bưng lên.

“Tốt, chúng ta ăn đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt bưng bát lên bắt đầu ăn.

“Các người sao lại không đừng đùa a, chẳng lẽ lại còn muốn ta hầu hạ các người? Tranh thủ thời gian ăn đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đùa giỡn không ngừng gấp thức ăn cho các nàng.

“Tiểu thư, chúng ta...” Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc lộ ra chút do dự bất an, cho dù Thượng Quan Tây Nguyệt nói như vậy, nhưng tư tưởng đã khắc sâu trong đầu các nàng.

“Mau ăn, đừng để ta phải tức giận a, người nhìn ta gấp thức ăn cho các người tay cũng tê rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt lắc cánh tay của mình.

“Tiểu thư, người cũng ăn đi.” Các nàng bị loại tình cảnh này làm cảm động, không nói gì cùng nhau gấp thức ăn cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Được rồi nha.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy các nàng không còn lo nữa, vui vẻ bắt đầu ăn.

“Được rồi, đừng gấp cho ta nữa, các người mau ăn đi”

“Ân” Tiểu Ngôn, Bích Ngọc lúc này cũng bắt đầu ăn.

Cả bàn đầy đồ ăn bị các nàng ăn hết như lang thôn hồ yết.

“No quá a, tiểu thư, đồ ăn từ lâu này thật ngon.” Tiểu Ngôn sờ bụng no đến tròn trịa, hồn nhiên nói.

“Xứ nha đầu, người ăn no rồi, vì sao không chứa cho ta.” Bích Ngọc ánh mắt ai oán nhìn nàng.

“Ta... Nắc...” Đang chuẩn bị nói chuyện Tiểu Ngôn ợ một cái.

Nàng hết hồn, tranh thủ lấy tay bịt miệng lại.

“Ha ha...” Bích Ngọc bị bộ dáng của nàng chọc cho vui vẻ.

“Lần sau sẽ dẫn các người đến ăn nữa.” Thượng Quan Tây Nguyệt dùng khăn thêu lau miệng.

“Hi hi, cảm ơn tiểu thư, không thể đổi ý nha.” Bích Ngọc cũng bắt đầu đùa Thượng Quan Tây Nguyệt, bởi vì tiểu thư nói, các nàng là người một nhà.

“Tiểu thư, đây là thức ăn ngài muốn.” Tiểu Lục tử đem hai gói thức ăn tới.

“Cảm ơn, tính tiền đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy đưa cho Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, ngài qua quầy bên kia tính tiền đi ạ.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn theo ngón tay Tiểu Lục tử tới một quầy nhỏ.

Kỳ thật cũng chính là một cái bàn nhỏ chỗ góc rẽ, trên bàn có một cái bàn tính, một tiểu cô nương đứng đó phụ trách tính tiền. Ở hiện đại gọi ngắn gọn là quầy thu ngân.

“Ngài khỏe chứ, khách quan, ngài tại bốn lâu hết thấy tiêu phí 460 lượng bạc.” Người mặc vàng nhạt quần áo tiểu cô nương cầm lấy bàn tính ba ba 'Tính toán, rồi nói cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tiểu thư, 460 lượng, sao lại mắc như vậy a.” Tiểu Ngôn ghé sát bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt nói. Nàng tiết kiệm mấy năm mới có 10 lượng bạc, nhưng bây giờ chỉ ăn một bữa cơm lại tốn nhiều bạc như vậy.

Thượng Quan Tây Nguyệt điểm nhẹ trán của nàng không nói gì, trực tiếp móc ra ngân phiếu 500 lượng.

“Đây là 40 lượng của người, xin cầm lại.” Tiểu cô nương đem trả tiền thừa cùng một tờ giấy đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tiểu thư, bản điểm có quy định, chỉ cần thanh toán từ 400 lượng bạc, đều được nhận một phiếu thanh toán miễn phí, ngài có thể cầm phiếu này đến lâu hai thưởng thức trà.”

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy hứng thú nhìn phiếu thanh toán trong tay một chút, phương thức này giống như ở hiện đại, còn tặng phiếu, thật sự muốn gấp lão bản thử xem có phải cũng xuyên tới đây hay không, nếu không sao có thể có nhiều ý tưởng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thái tử cặn bã (1)

“Đi thôi, chúng ta xuống lầu hai uống chút trà đi.”

“ Xin chào. Khách quan, có cần giúp gì không?” Vừa xuống đến lầu hai, một tiểu nhị khác tiến lên đón tiếp.

Thượng Quan Tây Nguyệt đem phiếu thanh toán trong tay đưa cho hắn.

“Được rồi, khách quan, ngài tìm chỗ ngồi trước đi, rồi nghỉ xem muốn uống trà gì.” Tiểu nhị nhận phiếu, lễ phép dò hỏi.

“Một bình Bích Loa Xuân đi.”

“Xin chờ một chút “

Tiểu nhị sau khi rời đi, Thượng Quan Tây Nguyệt tới một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, ra hiệu hai tiểu nha hoàn cũng cùng ngồi.

Lần này các nàng cũng không từ chối nữa, tự nhiên ngồi xuống

“Tiểu thư, nơi này phục vụ quá tốt.” Bích Ngọc cảm khái từ đáy lòng.

“Đúng vậy a, tiểu thư, ta cho tới bây giờ đều chưa từng được tiếp đãi nhiệt tình như vậy.” Tiểu Ngón thật sự rất kích động, không nghĩ tới mình cũng được tôn trọng một ngày.

Thượng Quan Tây Nguyệt không có mở miệng, rót một chén Bích Loa Xuân vừa rồi tiểu nhị đưa tới, ném thử một miếng, cười nhạt nhìn các nàng.

“Thái tử, nếu không chúng ta đến chỗ đó ngồi đi.” Đang lúc Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui vẻ uống trà, một thanh âm truyền vào trong tai nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được thanh âm quen thuộc theo bản năng quay đầu lại, vừa vặn đối diện với Thượng Quan Lâm.

“Thượng Quan Tây Nguyệt, sao ngươi lại ở đây.” Thượng Quan Lâm lúc này nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận không chỗ phát tiết, nếu không phải nàng, đồ của mình cũng sẽ không bị cướp đi.

Nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết ý nghĩ trong lòng nàng, sẽ không để cho nàng nói như vậy.

Cái gì gọi là đồ của ngươi,

Rõ ràng là các ngươi chiếm lấy, ta chỉ đòi lại thứ thuộc về mình thôi

“Nhị muội, ngươi có thể đến, ta vì sao không thể tới.” Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn Thượng Quan Lâm tròn tròn hai mắt.

“Ngươi làm sao lại có tiền tới đây.” Thượng Quan Lâm căn bản xem thường Thượng Quan Tây Nguyệt làm sao có thể tới được nơi cao quý này, trong ấn tượng của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ xứng ở trong căn phòng nhỏ rách nát của nàng ta.

“Chẳng lẽ Nhị muội quên rồi sao, Giang di nương đem đồ cưới đã giúp ta đảm bảo quản nhiều năm trả lại rồi?” Thượng Quan Tây Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở nàng.

Chưa dứt lời, lửa giận của Thượng Quan Lâm đã bốc lên tới mặt, sắc mặt tái nhợt vừa muốn mở miệng mắng to, đột nhiên nhớ tới thái tử còn bên cạnh mình.

Không được, nhất định phải nhịn xuống

Không thể để cho thái tử phát hiện ôn nhu của mình đều là giả vờ

Nàng còn nhiều thời gian để thu thập tiểu tiện nhân này.

Nhịn, nhất định phải nhịn..

Thượng Quan Lâm ở trong lòng hô hấp, rốt cục trấn định lại.

“Đại tỷ, ta chỉ lo lắng ngươi không có tiền thanh toán, ngươi cần gì phải hùng hổ dọa người như thế.” Thượng Quan Lâm che giấu hận ý trong mắt ra vẻ ủy khuất cúi đầu.

Hừ, giả bộ a, là tự ngươi tìm đường chết

“Ngươi...” Vừa muốn mở miệng Thượng Quan Tây Nguyệt bị một tiếng rống giận dữ dọa sợ.

“Ngươi, nữ nhân xấu xí này, Lâm Nhi quan tâm ngươi, ngươi còn được một tác lên đẳng đầu muốn khi dễ nàng.”

Ta khi dễ nàng?

Thật sự là oan uổng, chẳng lẽ chỉ là vài câu nói kia liền nói là khi dễ nàng?

Đạo lý gì thế này

Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng thờ dài, nhìn về phía người đang giúp Thượng Quan Lâm nói chuyện.

Hắn mặc y phục màu trắng, bên hông thắt đai lưng cầm thạch, tay cầm một thanh chiếc quạt xếp xanh ngọc, lúc này gương mặt tuấn tú vì tức giận mà

cực kỳ vụn vẹo.

Thì ra là Bách Lý Hành, là gương mặt Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nhiều nhất trong trí nhớ của thân thể này, nên có thể nhận ra hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thái tử cận bã (2)

Loại nam nhân này căn bản không đáng để ngời lưu luyến, hắn là một tên cận bã ngu muội.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong lòng tự nói thầm.

“Ta tưởng là ai, thì ra là thái tử điện hạ, ngài cũng tới đây uống trà sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn cản Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc chuẩn bị thỉnh an Bách Lý Hành.

“Đại tỷ, hiểu lầm rồi, ta cùng thái tử sau khi thưởng hoa xong chỉ đến đây để nghỉ ngơi một chút.” Thượng Quan Lâm vô cùng thẹn thùng cúi đầu, hai mắt lại vụng trộm liếc Thượng Quan Tây Nguyệt, muốn nhìn thấy dáng vẻ nàng thương tâm khổ sở.

Thế nhưng để nàng ta thất vọng rồi ...

“Ngươi đang khoe khoang với ta sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt nhàn nhạt nhìn về phía nàng.

Thượng Quan Lâm bị ánh mắt lạnh nhạt của nàng nhìn liền muốn trốn tránh...

“Không có, đại tỷ, ta không phải ý này, ta...”

“Tốt, đừng nói nhảm nữa, ta đã nghe đến nhảm chán.” Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này rất không kiên nhẫn, trợn mắt, chẳng qua là uống một ly trà mà lại đụng phải đôi nam nữ cận bã này, ai...

Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trợn mắt, hai tay gắt gao nắm chặt, nếu như không cật lực khống chế mình, nàng sợ nàng sẽ nhịn không được tiến lên móc mắt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nô tỳ lớn mật, nhìn thấy thái tử cũng không hành lễ.” Thượng Quan Lâm rút cuộc tìm được người có thể để mình phát tiết tâm tình.

Hừ, coi như bây giờ không đối phó được Thượng Quan Tây Nguyệt, lấy hai nha hoàn của ngươi để hả giận.

Bách Lý Hành thấy Thượng Quan Lâm hô một tiếng, cũng chú ý tới Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đang ngồi trên ghế, sắc mặt không khỏi tối sầm.

Hai nô tỳ này lớn mật như thế, hắn cảm giác tự tôn của thái tử như hắn bị dây xéo.

“Lớn mật, nhìn thấy bản thái tử không hành lễ, phải bị tội gì.”

“Tham kiến thái tử”

“Tham kiến thái tử”

Tiểu Ngôn Bích Ngọc vội vã đứng lên, cuống quýt cúi người.

“Bách Lý thái tử, ngươi thân là thái tử chẳng lẽ lại nhỏ nhen như vậy sao? Nếu không phải vừa rồi Thượng Quan Lâm la to, hai người bọn họ cũng không quên hành lễ với ngươi, nếu luận tội, Thượng Quan Lâm hẳn nên đứng mũi chịu sào.” Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng chặn miệng Bách Lý Hành.

“Ngươi...” Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt đem trách nhiệm đẩy lên trên đầu mình, hận không thể cho nàng hai bạt tay.

“Hừ” Bách Lý Hành sau khi nghe xong, tức giận phất ống tay áo một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Đại tỷ, ta cùng thái tử có thể ngồi ở đây không?” Tinh táo lại, Thượng Quan Lâm chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Lâm Nhi, nơi này còn nhiều chỗ, vì sao phải ngồi gần nàng.” Không đợi Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng, Bách Lý Hành đã ghét bỏ cự tuyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt bó tay rồi...

Xin nhò, ngươi chán ghét ta, bản cô nương cũng rất chướng mắt ngươi đấy!

“Thái tử, sao ngươi lại nói như thế, đại tỷ là vị hôn thê của ngươi.” Thượng Quan Lâm vành mắt ửng đỏ nhìn Bách Lý Hành, trong lòng lại dấy ý một trận.

Coi như ngươi là vị hôn thê của thái tử thì sao, hấn chán ghét ngươi như vậy, thái tử vốn chỉ thích ta.

“Cái gì vị hôn thê, Lâm Nhi, trong tim ta chỉ có nàng.” Bách Lý Hành vừa ý nhìn dáng vẻ ủy khuất của Thượng Quan Lâm, cả trái tim đều bị hòa tan, lập tức đau lòng an ủi.

“Thái tử điện hạ...” Thượng Quan Lâm then thùng khẽ sảng giọng, hai mắt khoe khoang nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thế nhưng người ta nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một chút, đi thẳng đến chỗ hai nha hoàn nói chuyện phiếm.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, có chút xấu hổ.

“Đại tỷ, ngươi không nói lời nào ta coi như ngươi đồng ý nha.” Thượng Quan Lâm nói xong cũng lôi kéo Bách Lý Hành không tình nguyện ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thái tử cận bã (3)

“Tiểu Ngôn, ngươi phải nhớ kỹ, người muốn thể diện như cây muốn vô, nhưng tuyệt đối không nên học theo người không thèm để ý người khác đồng ý hay không mà cứ cho là đúng.” Thượng Quan Tây Nguyệt tuy nói với Tiểu Ngôn, nhưng hai mắt lại nhìn Thượng Quan Lâm và thái tử.

Hừ, chính là nói các ngươi

Ta không đồng ý, các ngươi cứ ngồi xuống, không phải là không biết xấu hổ sao.

Thượng Quan Lâm cũng biết Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ cây dâu mắng cây hòe, khuôn mặt tươi cười liền đỏ bừng, nhưng lại không thể nói gì, dù sao vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không hề mở miệng nói đồng ý.

Bách Lý Hành không cao hứng, hấn không cho phép giai nhân ở trước mặt mình bị ủy khuất.

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi mắng ai không biết xấu hổ.”

“Bách Lý Hành, nào ngươi tàn sao, ngươi nghe thấy ta nói câu nào có ba chữ không biết xấu hổ chưa.” Thượng Quan Tây Nguyệt không nể mặt nói.

“Ngươi...” Bách Lý Hành không còn lời nào để nói, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không hề nói ba chữ kia.

“Lời nói của ngươi có ý này.” Thượng Quan Lâm nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Tây Nguyệt ngang ngược, thực sự không thể nhịn được nữa.

“Ngươi đã nghĩ như vậy thì ta cũng không có cách nào, ngươi thích thì cứ nghĩ, coi như vừa rồi ta mắng ngươi cũng được.” Thượng Quan Tây Nguyệt bất đắc dĩ nhún vai.

Bách Lý Hành bị ánh mắt xem thường của Thượng Quan Tây Nguyệt triệt để chọc giận.

“Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi không nên quá phận, ngươi cho rằng ta muốn ngồi ở chỗ này sao? Còn nữa, vừa rồi Lâm Nhi đã hỏi ngươi, ngươi không nói chuyện cũng chính là đã chấp nhận.”

“Bách Lý thái tử, lời này của ngươi không đúng rồi, đây chính là trí thông minh của thái tử một nước sao? Thật là không dám nghĩ nữa.” Thượng Quan Tây Nguyệt nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

“Nếu như ngày nào đó ngươi gặp bất trắc, bị người ta giết chết, người khác dò hỏi trên đầu ta, nếu như ta không nói gì chính là ngầm thừa nhận sao, chẳng lẽ ngươi sẽ bị một nữ tử nhu nhược như ta giết chết, hay ngươi cho là ta có năng lực giết ngươi?”

“Ngươi...” Bách Lý Hành thấy nàng nguyên rủa mình, muốn mở miệng mắng nàng, nhưng vì mặt mũi thái tử không cho phép hấn làm như thế.

Hấn chăm chú nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng thầm nghĩ, nàng khi nào thì trở nên nhanh mồm nhanh miệng như thế, lời nói ra đều khiến người khác không thể phản kích, lúc trước nàng không phải vừa thấy mình liên quán lấy không thả, đuổi cũng không đi, sao lần này lại thay đổi lớn như vậy, chẳng lẽ là lấy lui làm tiến?

Nếu để Thượng Quan Tây Nguyệt biết suy nghĩ trong lòng hấn, không thể không hỏi thăm hấn thật tốt

Người còn không đáng để bản cô nương lấy lui làm tiền đầu

Thời điểm bọn họ nháo đến kịch liệt, ở bên trong phòng bao có động tĩnh.

Phòng bao này thiết kế rất khéo léo, bên ngoài nhìn không thấy gì bên trong, nhưng từ bên lại nhìn rất rõ ràng mọi thứ bên ngoài.

“Thần, cô nương này thật thú vị.” Người nói chuyện chính là một nam tử mặc áo trắng áo ôn nhuận, quần áo màu lam làm bằng tơ lụa, thêu lên hoa văn tuyết trắng thanh nhã, trâm cài trên đầu hắc cổ định tóc đen như ngọc, khí chất giống như hoa tuyết liên, làm cho người ta có cảm giác xa không thể chạm tới.

“Ha ha, Lăng nói không sai, nha đầu kia quá thú vị.” Người phụ họa mặc trường bào thêu hoa văn màu tím, tóc đen nhánh búi chỉnh tề trên đỉnh đầu, cổ định bằng một cái phát quan tinh xảo làm bằng bạch ngọc, trong tay cầm quạt xếp bằng ngà voi, cả người toát ra một khí chất phóng khoáng không bị trói buộc.

Người bị hỏi không hề lên tiếng, chỉ lười biếng nâng khóe miệng lên như cười mà không cười.

Nếu như lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt ở chỗ này, nàng nhất định có thể nhận ra đây chính là Bách Lý Thần lần trước gọi nàng là tỷ tỷ

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng

Hắn hôm nay không hề giống với lần trước, áo bào màu đen, lộ ra đường viền màu tím độc được, tóc dùng ngọc quan cổ định lại, hai con ngươi băng lãnh như biển lớn trong đêm khuya, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ tuyệt trần.

Lúc này hắn không còn bộ dáng như lần trước, mặc người ta khi dễ nữa...

Ngược lại làm cho người ta có cảm giác thần phục...

“Đường huynh, người không phải đã thích con gái nhà người ta rồi chứ.” Nam nhân mặc trường bào màu tím nhìn Bách Lý Thần đang giữ im lặng, cười to trêu ghẹo.

Bách Lý Thần nghe thấy cũng không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại vì câu nói này bắt đầu thấp thỏm không yên...

Hắn đến nay đều chưa từng quên cảm giác dặt tay nàng lần trước

Khăn tay cũng một mực mang theo trên người

Chẳng lẽ mình... Thật sự thích nàng

Ánh mắt Bách Lý Thần mê ly

“Trời ạ, đường huynh, không phải người thật sự thích nàng rồi chứ.” Bách Lý Gấm nhìn ánh mắt hắn mê hoặc mà giật mình.

Đường huynh không phải rất ghét nữ nhân sao, làm sao có thể thích người ta.

“Bách Lý Gấm, người ngứa da sao?” Bách Lý Thần lạnh lùng nhìn về phía Bách Lý Gấm đang cười đến vô cùng vui sướng.

“Ây... Đường huynh, người coi như ta chưa nói gì đi, Lăng, người cũng không giúp ta” Bách Lý Gấm bị dọa tranh thủ thời gian cách xa hắn một chút, hắn chưa quên lần trước chọc đường huynh, liền bị chỉnh đến cực thảm.

“Tốt, Gấm, đừng làm rộn.” Một bên khác Long Hạo Lăng lên tiếng hoà giải.

“Thần, Bách Lý Hành bây giờ còn đang thăm dò người sao?” Sắc mặt Long Hạo Lăng trở nên chững chạc đáng hoàng.

“Hừ, tên ngu xuẩn kia, hắn có thể điều tra ra cái gì.” Bách Lý Thần xem thường liếc Bách Lý Hành đang ngồi ở bên ngoài.

Lúc hắn phát hiện Bách Lý Hành nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng trở nên không thoải mái, cảm giác như thứ thuộc về mình bị người khác nhìn trộm, hắn muốn đi lên đào hai mắt Bách Lý Hành xuống...

Bỗng nhiên, hắn bị tâm tư của mình dọa sợ

Thuộc về mình

Chẳng lẽ hẳn thật sự thích Thượng Quan Tây Nguyệt?

“Thần, người đang nhìn cái gì?” Long Hạo Lăng nhìn theo ánh mắt Bách Lý Thần, không phát hiện cái gì đặc biệt, liền lắc lắc Bách Lý Thần đang lâm vào trầm tư.

“Không có gì, tiếp tục quan sát đi.” Bách Lý Thần phản ứng lại, điều chỉnh cảm xúc trên mặt một chút, bưng một ly trà lên một bộ xem kịch vui

“Thái tử điện hạ, người nhìn ta chăm chăm sẽ làm ta cho là người thích ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn ra Bách Lý Hành hoài nghi, nhưng vậy thì thế nào, một ngày nào đó các người đều sẽ tiêu hết.

“Buồn cười, ta thích người?” Bách Lý Hành tựa như nghe được chuyện cười.

“Coi như chỉ còn lại người là nữ nhân, ta cũng sẽ không thích người, chờ lần này hồi cung, ta sẽ yêu cầu phụ hoàng, giải trừ hôn ước.”

“Vậy là tốt rồi, hi vọng thái tử điện hạ nhớ kỹ lời nói hôm nay.” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý thái độ của Bách Lý Hành, dù sao về sau bọn họ cũng sẽ không gặp nhau.

Lại nói, giải quyết hôn ước còn chưa tới phiên người đâu

Chỉ có bản cô nương bỏ người

“Hừ, ta sẽ không quên.” Bách Lý Hành kiên định nói.

Lúc này Bách Lý Hành cũng không biết, về sau, hẳn có bao nhiêu hối hận về hành vi ngu xuẩn ngày hôm nay...

“Thái tử điện hạ...” Thượng Quan Lâm mặt ửng hồng yêu thương nhìn Bách Lý Hành.

Quá tốt rồi, thái tử rốt cục cũng muốn giải trừ hôn ước với Thượng Quan Tây Nguyệt, đến lúc đó chẳng phải là...

Thượng Quan Lâm đã nghĩ đến cảnh Bách Lý Hành cưới mình...

“Lâm Nhi, nàng yên tâm, ta sẽ nói cho phụ hoàng, nàng là người duy nhất mà ta muốn cưới.” Bách Lý Hành cầm hai tay Thượng Quan Lâm trịnh trọng cam kết.

“Thái tử, Lâm Nhi rất cảm động.” Thượng Quan Lâm nũng nịu tựa vào trong ngực Bách Lý Hành.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thanh danh bị hủy

“Xin nhờ hai vị, muốn vuốt ve âu yếm làm phiền vào phòng được không? Đừng làm ô nhiễm mắt của ta, lại nói, ở đây còn có rất nhiều người đang nhìn đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn một màn buồn nôn trước mắt.

Chắc chắn, thật đúng là một đôi cầu nam nữ.

“Đại tỷ, ta...” Thượng Quan Lâm vội vàng đẩy Bách Lý Hành ra, lúc này mới phát hiện có rất nhiều người đều đang nhìn mình, xấu hổ cúi đầu.

“Đại tỷ, tại sao người lại nói như vậy, cũng không phải ta muốn thái tử giải trừ hôn ước với người, sao người lại trút giận lên đầu ta.” Thượng Quan Lâm cho là Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì thái tử muốn giải trừ hôn ước với nàng mà tức giận, đặc ý cực kỳ.

“Nhị muội, ta thấy người suy nghĩ nhiều rồi, không phải hẳn muốn giải trừ hôn ước với ta, mà là ta muốn hủy hôn với hắn, loại nam nhân cận bã này, bản cô nương mới không thèm, người thích thì cứ việc cảm lấy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt xem Bách Lý Hành như một món đồ chơi, không đáng một đồng

“Lại nói, các người ở chỗ này ôm ôm ấp ấp còn không phải đang làm trò cho người ta xem sao? Ai biết ở nơi không ai thấy lại làm ra chuyện gì khác thì sao. Ta có lòng tốt nhắc nhở người, đừng bôi bẩn thanh danh phủ Thừa tướng.”

“Đại tỷ, người...” Thượng Quan Lâm mặt đỏ giống như máu, lại không biết nên nói cái gì.

Thượng Quan Lâm bình thường ác độc, nhưng cuối cùng vẫn có tư tưởng phong kiến

“Thượng Quan Tây Nguyệt, người, nữ nhân này làm sao có thể thô tục như vậy, không biết xấu hổ.” Bách Lý Hành nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói muốn hủy hôn với mình, sau đó còn nói ra những câu như thế kia, lập tức nổi trận lôi đình.

“Thôi đi, giả bộ thanh thuần cái gì, làm đều đã làm, còn không cho ta nói sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn hắn.

Thượng Quan Lâm thấy mọi người chung quanh bởi vì những lời này mà xì xào bàn tán, chỉ trỏ.

“Thì ra là Nhị tiểu thư Thượng Quan Lâm phủ Thừa tướng.”

“A, thì ra Thượng Quan Lâm là loại người này, thật sự nhìn không ra.”

“Nhìn người không thể xem vẻ bề ngoài, đừng để vẻ bề ngoài đánh lừa.”

“Hừ, loại nữ nhân này đúng là hồ ly tinh, nên nhét vào lồng heo ngâm nước.” Một vị phu nhân tức giận bất bình nói, cuộc đời này nàng ghét nhất là loại người giả bộ vô tội đáng thương.

“... ..”

“... ..”

Thượng Quan Lâm nghe thấy mấy lời khó nghe này là nói mình, xấu hổ giận dữ chảy nước mắt ào ào.

“Các người... Các người thực sự quá phận.”

Nói xong lấy khăn tay bịt mắt quay người chạy đi.

“Lâm Nhi” Bách Lý Hành hô hào gọi giai nhân đã chạy xa

“Người, cái nữ nhân ác độc này, ta nhất định phải giải trừ hôn ước với người.” Bách Lý Hành chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt mắng, phất ống tay áo, dẫn tùy tùng sau lưng đi.

Bệnh tâm thần, bản cô nương còn chưa nói bỏ người, người còn tới nói giải trừ hôn ước với ta, thật sự là điên khùng.

“Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, các người thấy không, người ta không biết xấu hổ còn không cho ta nói, mà lại chạy trốn chết.” Thượng Quan Tây Nguyệt làm bộ nhẹ gật đầu.

Bách Lý Hành còn chưa đi xa nghe được câu này dừng bước chân lại, ‘Hừ’ một tiếng liền đi xuống lầu.

“Tiểu thư, ... Phốc phốc” Tiểu Ngôn nhin không được bật cười.

“Thần, thì ra nàng là vị hôn thê của Bách Lý Hành, Thượng Quan Tây Nguyệt” Long Hạo Lăng nhìn một màn phía ngoài nói.

“Đường huynh, thực sự buồn cười quá, người không thấy mặt thái tử tái nhợt sao, ha ha... . Bất quá, bên ngoài đồn đãi không phải nói Thượng Quan Tây Nguyệt là phế vật, nhu nhược vô năng sao? Làm sao...” Bách Lý Gấm nghi ngờ gãi đầu

“Gấm, người cũng nói là đồn đãi, nếu là đồn đãi, làm sao có thể tin được, nói không chừng Thượng Quan Tây Nguyệt và Thần, một mực chỉ đang nguy trang thôi.” Long Hạo Lăng cảm lấy quạt xếp của Bách Lý Gấm gõ xuống bàn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thê khách quý

Bách Lý Thần tựa lưng vào ghế vừa nghe bọn hắn nói chuyện, vừa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khi hắn nghe được ba chữ vị hôn thê, cảm giác bức bối từ đáy lòng xẹt qua, bất quá hắn lại nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt nói muốn hủy hôn, một cảm xúc vui vẻ lại lan tràn...

“Thượng Quan Tây Nguyệt” Bách Lý Thần trong lòng thầm kêu.

“A” Thượng Quan Tây Nguyệt đang uống trà, mãnh liệt quay đầu lại, nhìn về phía phòng bao, nàng cảm giác có người đang gọi nàng.

“Thần, nàng phát hiện ra chúng ta sao?” Long Hạo Lăng giật nảy cả mình, cảm giác cũng quá nhạy cảm.

Bách Lý Thần vẫn không nói chuyện, ngồi ngay ngắn cách một cánh cửa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc này, Bách Lý Thần không có tâm tư khác, chỉ có một loại cảm giác năm tháng bình yên...

Bất quá, hẳn lại thích.

Không có ai biết, giờ phút này trong lòng hắn đã ra quyết định...

“Ta cảm giác sai rồi sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt gất gao nhìn chăm chăm phòng bao, không nhìn thấy gì, nghi ngờ quay đầu.

Bách Lý Thần thấy nàng dời ánh mắt sang chỗ khác, ánh mắt lóe lên một chút thất vọng.

“Tiểu thư, người nói cái gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt tự làm bầm, Tiểu Ngôn không hề nghe thấy.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Ngôn, Bích Ngọc nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đứng dậy liền đuổi theo phía sau.

“Thật kỳ quái.” Trong lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt lại quay đầu lại một lần nữa, nhưng vẫn không hề phát hiện cái gì.

Khẳng định là có người đang nhìn nàng, cảm giác của nàng tuyệt đối sẽ không sai...

Thế nhưng rốt cuộc là người nào.

Chính mình cũng không nhận ra.

Được rồi, không nghĩ nữa, người không phạm ta, ta không phạm người.

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi xuống lầu, kêu tiểu nhị đến, phân phó hắn một ít chuyện.

Tiểu nhị sau khi rời khỏi, Long Hạo Lăng không thể tưởng tượng nổi nhìn sắc mặt Bách Lý Thần không thay đổi.

“Thần, người sao lại đối với nàng đặc biệt như vậy, chẳng lẽ người thật sự...” Long Hạo Lăng không thể tin được hảo bằng hữu của mình lại thật sự thích người ta.

“Người nói đi!” Bách Lý Thần không trả lời mà hỏi lại, khóe miệng giương lên nụ cười tà mị.

“Đường huynh, người, người thật sự thích Thượng Quan Tây Nguyệt? Nàng là vị hôn thê của thái tử a.” Bách Lý Gấm ngạc nhiên hô hào.

Lần này Bách Lý Thần không để ý đến hắn, ánh mắt lóe lên một chút quyết tâm...

Thượng Quan Tây Nguyệt mới đi đến cửa chính, vừa rồi tiểu nhị được Bách Lý Thần phân phó đã ngăn cản nàng.

“Khách quan, chúc mừng người trở thành vị khách thứ một ngàn của quán, đây là thẻ khách quý, lần sau cầm tấm thẻ này đến có thể ăn miễn phí.” Tiểu nhị không hiểu vì sao chủ tử của mình lại đối với vị cô nương này đặc biệt như vậy, nhưng chủ tử bản giao, hắn chỉ có thể làm theo.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tiểu nhị đưa cho mình thẻ khách quý, không tin mình lại có vận khí tốt như vậy.

“Tiểu thư, lần sau chúng ta ăn cơm không tốn tiền.” Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, kích động cầm thẻ khách quý trong tay lật tới lật lui nhìn.

“Đó là đương nhiên, hiện tại các người nên biết, đi theo bản tiểu thư tuyệt đối sẽ có thịt để ăn.” Thượng Quan Tây Nguyệt đắc ý đoạt lại thẻ khách quý giấu kỹ trong người.

Đây chính là thứ để ăn cơm chùa a, làm mất sẽ thiệt thòi lớn.

“Tiểu nhị, cảm ơn người.” Thượng Quan Tây Nguyệt lễ phép gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

“Đừng khách khí, hoan nghênh lần sau trở lại.” Tiểu nhị nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng cảm khái, đây là tiểu thư nhà ai, lại nho nhã lễ độ như vậy, thật sự là khó có được a.

“Tiểu thư, cho ta xem với.” Bích Ngọc lúi kúi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Không được, lỡ làm mất thì sao.” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa chạy về phía trước.

“Tiểu thư, chờ ta một chút...”

Đứng ở lầu hai Bách Lý Thần nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng mỉm cười thần nhiên.

“Người đầu đã đi, người còn nhìn.” Bách Lý Gấm đi lại.

“Được, ta sai rồi còn không được sao, hiện tại ta muốn đi tìm vị cô nương kia.” Bách Lý Gấm nhìn thấy biểu hiện của Bách Lý Thần đậm nhạt, hần thông minh xoay bàn chân một vòng, từ lầu hai nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ánh mắt người không tốt sao

“Tiểu thư, không được, ta chạy không nổi nữa rồi.” Tiểu Ngôn dùng bước thở hồng hộc ẩn bụng của mình.

“Nhìn thể chất của người kia, quá yếu, trở về phải chăm chỉ rèn luyện thêm.” Thượng Quan Tây Nguyệt mặt không đỏ hơi thở không gấp nhìn các nàng.

“A, không thể nào.” Bích Ngọc trưng một bộ mặt khổ qua vô cùng đáng thương nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Làm sao không biết, Bích Ngọc người nhìn, nơi này có một nhà may, chúng ta đi vào mua mấy bộ y phục.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa dẫn hai nha hoàn đi vào.

“Vị cô nương này, muốn quần áo gì, nơi này tất cả quần áo đều là tinh phẩm, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo nhất, giá cả tuyệt đối già trẻ đều không lừa gạt.” Thấy có khách tới cửa, một vị nam tử trung niên đi tới.

“Ta muốn cái này, cái này, còn có cái này” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn một chút liền chỉ ba bộ treo màu đỏ chót trên vách tường.

“Được rồi.” Lão bản nhiệt tình đem ba bộ quần áo lấy xuống.

“Đúng rồi, lão bản, ta muốn chọn cho hai nha hoàn của ta hai bộ y phục.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn về phía Tiểu Ngôn Bích Ngọc.

“Tiểu thư, không cần, chúng ta có quần áo.” Tiểu Ngôn cuống quýt khoát tay.

“Ta mua cho các người các người không được phép cự tuyệt.”

“Lão bản, lấy bốn bộ kia đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chọn cho Tiểu Ngôn một bộ màu hồng phấn, cho Bích Ngọc một bộ màu xanh biếc.

Chọn quần áo xong, thanh toán bạc, chủ tớ mấy người đi ra khỏi hiệu may.

Lão bản cười đếm bạc nói 'Lần sau lại đến'.

“Tiểu thư, cảm ơn người.” Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc nhìn nhau một chút, trăm miệng nói.

“Cảm ơn cái gì, không phải đã nói rồi sao, người một nhà nói cảm ơn làm gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt bắt mắt nhìn các nàng.

“Tốt, chúng ta hồi phủ đi, nhất định ma ma đã chờ sốt ruột rồi.”

“Vị cô nương này, xin dừng bước.” Sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt truyền đến một thanh âm.

“Cô nương, cô nương” người đứng phía sau nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, lập tức chặn trước mặt nàng.

“Ách, người đang kêu ta sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chung quanh một chút, mờ mịt mà hỏi.

“Đúng, cô nương, tại hạ đang kêu người.”

Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận nhìn chăm chăm người trước mắt, trường bào màu tím, tay cầm quạt xếp, một bộ công tử văn nhã.

Chẳng lẽ vừa rồi ở trà lâu là hần nhìn mình sao?

Không đúng, ánh mắt không đúng.

Đạo ánh mắt trong trà lâu kia khiến người ta cảm thấy rất sắc bén...

“Ta biết ngươi sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận tìm trong trí nhớ, nhưng cũng không tìm được gì.

“Ngươi không biết ta cũng không sao, ta biết ngươi là được rồi, ngươi là vị hôn thê của thái tử hoàng huynh, Thượng Quan Tây Nguyệt.” Bách Lý Gấm thu hồi quạt xếp cười gượng xông tới.

Thượng Quan Tây Nguyệt trông thấy hấn đến gần như vậy, bước chân lui về sau một bước.

“Ngươi là đệ đệ của Bách Lý Hành?”

“Không phải, ta là đường đệ của hấn, phụ hoàng hấn là hoàng bá phụ của ta.” Bách Lý Gấm giải thích rất cẩn thận.

“Hừ, coi như không phải thân huynh đệ, tính cách nhất định cũng giống như vậy, làm người ta chán ghét.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ đến Bách Lý Hành không ai bì nổi, liền bực mình.

“Ngươi cũng đừng vợ đùa cả nắm, ta và thái tử không giống nhau.” Bách Lý Gấm lại tiến lên một bước vội vàng giải thích, sợ Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu lầm.

“Ừm, ngươi đừng nói nhiều với ta như vậy, chúng ta không quen biết.” Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay ngăn Bách Lý Gấm càng ngày càng tiến lại gần.

“Còn nữa, mắt ngươi có phải không được tốt không?”

“A” Bách Lý Gấm bị hỏi đến sững sờ.

“Nếu mắt ngươi tốt, sao lại không nhìn thấy vết bớt trên mặt ta, còn muốn đến bắt chuyện với ta” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không cho Bách Lý Gấm thời gian phản ứng quay người bỏ đi.

Một lát sau, đến khi sắp không nhìn thấy bóng dáng của Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, Bách Lý Gấm rút cục mới phản ứng lại, nhìn thấy trước mặt đã không còn ai, vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tỷ tỷ, ngươi đánh ta

“Chờ một chút, ngươi chờ ta một chút, Thượng Quan cô nương.” Bách Lý Gấm kiên nhẫn đuổi theo.

Đi ở phía trước Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được cái âm thanh phiền phức của hấn, không nhịn được trợn mắt.

Người này ở đâu chui ra, đã không muốn để ý đến hấn, hấn còn đi theo.

Thật là đáng ghét

Họ Bách Lý không có một người nào tốt cả.

Đương nhiên ngoại trừ Bách Lý Thần ngây ngô gọi nàng là tỷ tỷ

Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này lại nhớ tới Bách Lý Thần đã lâu không gặp.

“Thượng Quan cô nương” thanh âm càng ngày càng gần.

“Tiểu Ngôn, chúng ta đi nhanh lên.” Thượng Quan Tây Nguyệt thúc giục, đi càng lúc càng nhanh, chậm rãi biến thành chạy chậm.

“Tỷ tỷ” khi Thượng Quan Tây Nguyệt chạy về phía trước, bà vai bị người ta vỗ nhẹ.

“Bành” Thượng Quan Tây Nguyệt vô ý đập ngã hấn, động tác lưu loát một mạch.

“Ô, tỷ tỷ, ngươi đánh ta.” Người ngồi dưới đất trừng mắt ủy khuất lên án Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ách, tỷ tỷ, thanh âm này...” Thượng Quan Tây Nguyệt tập trung nhìn, quả nhiên là Bách Lý Thần.

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này.” Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ Bách Lý Thần lên, phui bụi bặm trên người hấn.

“Tỷ tỷ, ta nhìn thấy ngươi chạy, liền muốn tới chào hỏi, muốn hỏi một chút vì sao ngươi không đến tìm Thần Thần chơi, thế nhưng, tỷ tỷ lại đẩy ta” Bách Lý Thần đỏ mắt khóc thút thít.

Một bên Bách Lý Gấm đuổi tới nhìn thấy cảnh tượng này khoe mắt giật giật.

Đường huynh, ngươi diễn cũng quá tốt rồi, nhìn vành mắt đỏ ửng, thật sự rất giống, còn tự xưng Thần Thần nữa, tiểu đệ thật sự bội phục a.

Nếu để cho người Minh điện thấy bộ dáng này của chủ nhân bọn họ, không biết sẽ như thế nào...

“Ha...” Bách Lý Gấm nghĩ đi nghĩ lại liền bật cười, vừa định lên tiếng, liền bị ánh mắt uy hiếp của Bách Lý Thần âm thầm bay tới dọa cho ngậm miệng lại.

“Thật xin lỗi, mấy ngày nay có chút bận bịu, cho nên quên mất.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần giải thích.

“Còn nữa, ngươi có thể đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa không, ngươi lớn hơn ta mấy tuổi đó!” Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng, thực sự không muốn để người lớn hơn mình gọi là tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ, có phải ngươi không thích Thần Thần hay không.” Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói câu này, cong miệng lên, hai mắt lập tức rơi lệ.

“Không phải, ta không có ý này, không gọi tỷ tỷ, ngươi có thể gọi tên của ta, ta tên là Thượng Quan Tây Nguyệt.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần sắp chảy ra nước mắt, hốt hoảng khoát tay.

Một bên Bách Lý Gấm nhìn thấy bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt tay chân luống cuống, rất giật mình, không nghĩ tới nàng đối với đường huynh rất tốt.

“Đừng, tên của ngươi quá dài, vậy ta gọi ngươi là Nguyệt nhi đi.”

“Uh, tùy ngươi vậy.” Danh tự chỉ để xưng hô, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý, chỉ cần hắn đừng khóc là được rồi.

“Thượng Quan cô nương, đường huynh ta đã gọi ngươi là Nguyệt nhi, vậy ta cũng gọi ngươi như vậy được không?” Bách Lý Gấm không ai để ý rốt cục lên tiếng.

“Đường huynh? Ngươi tên gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt mắt nhìn thẳng Bách Lý Gấm.

“Nguyệt nhi, ta tên là Bách Lý Gấm.” Bách Lý Gấm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi tên mình, mắt cười gao gao.

Thấy Bách Lý Gấm chưa được nàng đồng ý đã gọi nàng là Nguyệt nhi, nghĩ thầm, gọi như vậy quá thân thiết rồi, nhưng cũng không cùng hắn so đo, hắn và Bách Lý Hành thật sự không giống nhau.

“Bách Lý Gấm” Bách Lý Thần nhìn thấy ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đều bị Bách Lý Gấm hấp dẫn, hận đến nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt tỏ vẻ lo lắng nhìn về phía Bách Lý Gấm đang cười đến thoải mái.

“Ta đi ra ngoài lâu rồi, nên về trước đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe được thanh âm của Bách Lý Thần, cũng không chú ý đến ánh mắt của hắn.

“Tỷ tỷ...” thời điểm Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua, Bách Lý Thần lại khôi phục thần sắc ngây thơ.

Nhìn ánh mắt Bách Lý Thần như nai con, trong lòng thờ dài.

“Ta thật sự phải về rồi, nếu không lần sau ngươi có thể để Bách Lý Gấm dẫn ngươi đến phủ Thừa tướng tìm ta chơi.”

Hiện tại Thượng Quan Tây Nguyệt còn không biết từ khi Bách Lý Thần tới phủ Thừa tướng, cuộc sống của nàng có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lạc Lạc hiện thân (1)

“Vậy được rồi, tỷ tỷ, lần sau ta lại đến tìm ngươi chơi. Ngươi phải chờ ta” Bách Lý Thần tiến lên một bước giữ chặt tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bách Lý Gấm thấy cảnh này kinh ngạc đến há to miệng

Thế giới này đảo loạn rồi, không phải đường ca không thích bị người khác đụng chạm sao.

Sao lần này ngược lại còn chủ động...

Hai mắt Bách Lý Gấm nhìn tay của Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần

“Có thể, vậy ta đi đây” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong rút tay ra liền đi

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đã đi xa, biểu hiện của Bách Lý Thần trong nháy mắt biến thành âm trầm.

“Bách Lý Gấm người qua đây”

Bách Lý Thần dẫn Bách Lý gấm đi vào một ngõ nhỏ.

“Chuyện gì”

Thế nhưng không nhận được câu trả lời, ngược lại một nắm đấm bay thẳng về phía hắn.

“A, đường ca, ta đã làm gì sai, cứu mạng” Bách Lý Gấm đứng bên cạnh tránh né hết to.

“Đã bảo người không có chuyện gì thì đừng xen vào việc của người khác.” Phịch một tiếng, một quyền đánh trúng mắt trái của Bách Lý Gấm.

“Đường ca, người thật quá đáng, tại sao có thể đánh vào mặt ta, ta nhất định sẽ báo thù” Bách Lý Gấm bị sưng một con mắt kêu gào chạy về phía trước.

Trong phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng hai nha hoàn đi tới 'Ngọc Tinh Các '

“Đại tiểu thư người đã về” “A Văn làm hết chức vụ canh giữ ở ngoài cửa.

“Vất vả cho người”

“Đây là việc nô tài phải làm”

“Ma ma chúng ta đã về” Bích Ngọc tiến lên đẩy cửa ra để Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào

“Các người về rồi, sao lại muộn như vậy, ăn cơm chưa?” Khương ma ma từ trong nhà đi ra quan tâm hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt

“Đã ăn rồi, ma ma người nhìn xem, đây là mang về cho người.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm lấy gói đồ ăn từ trong tay Tiểu Ngôn, đưa tới trước mặt Khương ma ma.

“Tạ tiểu thư”

“Ma ma, người gọi ta là Nguyệt nhi đi, gọi tiểu thư nghe không được tự nhiên.” Thượng Quan Tây Nguyệt lời kéo Khương ma ma ngồi xuống ghế.

“Cái này. . . Vậy được rồi!” Khương ma ma nhìn ánh mắt kiên định của Thượng Quan Tây Nguyệt bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Tiểu... Nguyệt nhi, ta giúp người dọn dẹp phòng xong rồi, đi qua bên trái phòng ở giữa, còn có, đồ cưới của nương người cũng ở trong phòng”

“Cám ơn ma ma, ta đi xem một chút, ngại mau ăn đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên chạy về phòng của mình.

“Tốt, ta đã biết, chạy chậm một chút.” Khương ma ma nhắc nhở.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào phòng mình, đẩy cửa ra, trong phòng màn cửa màu hồng bằng tơ tung bay trong gió, bàn được dùng gỗ tốt nhất để làm, bên trên tỉ mỉ khắc hoa văn độc đáo, khắp nơi đều có cảm giác như khuê phòng của nữ nhi, bên cạnh là một cái giường mềm mại làm bằng gỗ, chạm khắc hoa văn tinh xảo rất đặc biệt, cả phòng đều là không khí tươi mát.

“Oa, thật thoải mái.” Thượng Quan Tây Nguyệt nằm lên giường, thỏa mãn kêu lên.

“Tiểu thư, tranh thủ thời gian rửa mặt đi” Tiểu Ngôn vừa vào cửa đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình không có hình tượng nằm thành hình chữ đại trên giường.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe vậy, nhướn mày

Không thể nào, hiện tại mới mấy giờ, mà đi ngủ, ở hiện đại lúc này mình còn đang thi hành nhiệm vụ, thật chịu không được những người cổ đại này, bất quá cổ đại cũng không có cái gì để giải trí, không ngủ cũng không có việc gì để làm.

“A, tới liền” Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi bò dậy, cái giường này thật sự rất mềm a.

“Tiểu thư, ta đem quần áo hôm nay mua treo ở trong tủ” Tiểu Ngôn đi về phía tủ quần áo đem quần áo mới bỏ vào .

“Ừ, biết rồi”

Sau khi rửa mặt xong, Thượng Quan Tây Nguyệt ngửa mặt lên nhìn về phía Tiểu Ngôn.

“Đúng rồi, Tiểu Ngôn, lần trước dạo phố không phải mua được một cái vòng tròn sao?” Qua vài ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng nhớ tới chuyện này.

“Đúng nga, tiểu thư, người không nói ta đều quên” Tiểu Ngôn từ bên hông cõi hầu bao xuống lấy vòng tròn nhỏ ra đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tốt, người lui xuống trước đi” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng tròn trong tay, liền để Tiểu Ngôn lui xuống.

“Cái này hình như cũng không có gì đặc biệt.” Thượng Quan Tây Nguyệt gục xuống bàn nhìn chăm chăm nó.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tập trung tinh thần, trước mặt của nàng xuất hiện một làn sương mù lượn lờ, được một lúc thì tiêu tán lúc, trên bàn có tiểu nam hài đứng đó, dáng dấp chỉ bằng cánh tay của nàng.

Hắn mặc cái yếm nhỏ màu đỏ, hai mắt mở to, tay chân ngắn ngủi, thân thể như quả bầu, cả người nhìn cực kỳ đáng yêu, chỉ là thân thể của hắn có chút trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lạc Lạc hiện thân (2)

“Chủ nhân,“ Tiểu Manh Oa mở miệng nói chuyện, âm thanh cũng mơ hồ.

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ nhìn vật nhỏ đứng ở trên bàn gọi nàng là chủ nhân, còn chưa kịp phản ứng lại, tiểu bắt điểm này từ đâu ra.

“Người là ai.” Thượng Quan Tây Nguyệt đã hoàn toàn quên chuyện lúc trước.

“Chủ nhân, ta là Lạc Lạc, người quên rồi sao?” Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói không biết mình, vành mắt đỏ lên, chớp mắt một cái nước mắt liền chảy ra, làm người ta nhìn thấy sẽ cực kỳ đau lòng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy hai chữ Lạc Lạc, lập tức nhớ tới thanh âm trước đó trong đầu, thì ra là hắn!

“Người chính là Lạc Lạc sao, thật đáng yêu.”

Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt khích lệ mình đáng yêu, miệng nhỏ nâng lên, lập tức không còn thương tâm nữa. Hai chân khẽ cong ngồi ở trên mặt bàn.

“Lạc Lạc”. . . Ta. . . Sao ta không đụng vào người được.” Nhìn thấy bộ dáng Lạc Lạc mơ hồ, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn không được đưa tay muốn sờ khuôn mặt khá ái của hắn, nhưng tay của nàng lại xuyên qua thân thể của hắn.

“Chủ nhân, người ta hiện tại quá yếu, cho nên chưa khôi phục được bản thể, hiện tại chỉ lấy linh hồn thể duy trì.” Thanh âm Lạc Lạc âm trầm, giống như rất thương tâm.

“Bất quá không sao cả, phải căn cứ vào đẳng cấp tu luyện của chủ nhân, nếu càng cao, ta sẽ từ từ khôi phục thực lực, chờ người đạt đến cấp Hồng linh, ta liền có thể lấy lại bản thể.”

Con mắt Lạc Lạc bắt đầu phát sáng, giống như đã thấy đáng về uy phong của mình về sau.

“Thật xin lỗi, Lạc Lạc, chỉ sợ làm người thất vọng, thể chất của ta căn bản không thể tu luyện.” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nghĩ tới thể chất phế vật này, liền bực bội.

Tại đại lục này nếu không có linh lực, nhất định sẽ bị kém một bậc, bị người bắt nạt...

“Chủ nhân, người không phải phế vật đâu, người là người duy nhất trong thiên địa có linh mạch, bây giờ người không thể tu luyện, đó là vì người bị phong ấn.” Lạc Lạc rất kiêu ngạo nói, hắn vì chủ nhân của mình mà cảm thấy vinh hạnh.

“Phong ấn? Lạc Lạc, ý của người là ta có thể tu luyện?” Thượng Quan Tây Nguyệt thật không thể tin được, nếu như thật sự như vậy thì quá tốt rồi, có linh lực liền có thể tự bảo hộ chính mình và bảo vệ người mình quan tâm.

“Đó là dĩ nhiên, chủ nhân, người là trời...” Lạc Lạc nói một nửa bỗng nhiên bưng kín miệng của mình, giống như nói không nên lời.

“Vậy có biện pháp giải trừ không?” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy dáng vẻ của Lạc Lạc, bất quá cũng không hỏi gì, dù có hỏi hẳn cũng sẽ không nói.

“Cái này. . . Chủ nhân, đạo phong ấn này quá cường đại, bằng vào năng lực hiện tại của ta giải không được.” Lạc Lạc bởi vì mình không thể giúp Thượng Quan Tây Nguyệt xấu hổ cúi đầu, hai tay nhỏ chỉ vào nhau.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, thất vọng từ đáy lòng bắt đầu lan tràn.

Không thể giải? Là ai, rốt cục là ai phong ấn nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng hận nghiến răng.

Bất quá về sau ngẫm lại, cũng không có gì lớn, phong ấn nhất định có thể giải, chỉ là bây giờ còn chưa đến thời cơ.

“Không sao, Lạc Lạc, ngươi cũng đừng quá khó chịu.” Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay sờ đầu Lạc Lạc, dù không đụng tới được, nhưng tay vừa chạm đến đỉnh đầu liền ngừng lại, làm động tác vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nhấn trừ vật thượng cổ

“Cám ơn ngươi, chủ nhân” Nghe thấy lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt Lạc Lạc cảm kích ngẩng đầu

“Chủ nhân, đây không phải...” Lạc Lạc thấy vòng tròn trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ngươi nói cái này sao, ta cũng không biết là cái gì, nhìn qua giống như đồ tốt thôi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem vòng tròn cầm tới trước mặt Lạc Lạc để hẳn có thể nhìn rõ ràng.

“Chủ nhân, đây là... Đây là...” Lạc Lạc kích động ngay cả lời nói đều không rõ ràng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên. Ngón tay nhỏ chỉ vào nó.

“Được rồi, nhìn ngươi kích động kia, từ từ nói.” Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn động tác của Lạc Lạc.

“Chủ nhân” Lạc Lạc ngập ngừng

“Đây chính là nhấn trừ vật thượng cổ, gọi là Thiên Hoàng giới a.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, thấy thứ bỏ đi này lại là nhấn trừ vật, còn thuộc về thời Thượng Cổ, hiếu kỳ lật tới lật lui mà nhìn.

Thế nhưng coi tới coi lui, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không nhìn ra cái này có chỗ nào lợi hại.

“Chủ nhân, ngươi đừng nhìn nó đơn giản mà nghĩ là vô dụng, ngươi nhỏ một giọt máu của ngươi lên đi.” Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ, trong lòng thở dài một hơi.

Ai, chủ nhân cuối cùng đều không hề nhớ rõ cái gì, vật của hoàng giới cũng không nhận ra...

“A, phải nhỏ máu sao.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem ngón tay đưa lên bên miệng, do dự một chút, nhấn tâm cắn nát ngón trỏ.

Sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt nhỏ máu lên Thiên Hoàng giới chiếc nhấn lập tức có biến hóa

Thiên Hoàng giới bị một tia sáng màu đỏ vây quanh, tia sáng từ từ tiêu tán, xuất hiện chiếc nhấn màu đỏ khí tức nồng đậm trước mặt nàng.

Ngay lúc này, Thiên Hoàng giới tự động đeo lên ngón cái bên tay trái của Thượng Quan Tây Nguyệt, lớn nhỏ vừa vặn, giống như vì nàng mà chế ra.

“Chuyện gì xảy ra, sao lại không gỡ xuống được.” Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện Thiên Hoàng giới lại tự động đeo lên ngón tay của nàng, muốn gỡ xuống nhìn, nhưng không cách nào gỡ được.

“Chủ nhân, ngươi đừng gỡ ra, Thiên Hoàng giới chỉ thuộc về ngươi.”

“Cái gì gọi là chỉ là thuộc về ta, được rồi được rồi, ta không hỏi nữa, bởi vì ta biết ngươi sẽ không nói.” Thượng Quan Tây Nguyệt vốn muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn biểu hiện của Lạc Lạc liền biết chắc sẽ không hỏi được cái gì. đành phải thôi.

“Thiên Hoàng giới có tác dụng gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt lung lay tay trái của mình.

“Chủ nhân, cái này ngươi cũng không biết.” Lạc Lạc một bộ nhìn biểu hiện nhà quê của nàng.

“Thiên Hoàng giới chủ yếu là để chứa vật phẩm, thứ gì cũng đều có thể bỏ vào, chỉ là ngươi không biết, không có nó là không được. Điểm lợi hại nhất của Thiên Hoàng giới chính là có thể chứa vật sống, đương nhiên, cũng bao gồm con người.” Lạc Lạc nắm chặt đầu ngón tay nói.

“Trâu bò như vậy, vậy ngươi mau nói cho ta biết làm thế nào để bỏ đồ vật bỏ vào.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất nóng lòng.

Có thể lưu trữ đồ vật, đồ tốt a, về sau chỉ cần bỏ đồ vào đây là được, cũng không cần mang theo trong người, cũng không sợ người khác lấy mất.

“Rất đơn giản, chủ nhân, ngươi dùng ý niệm đem đồ vật muốn bỏ vào là có thể” Lạc Lạc ở một bên dạy nàng.

“Thật sao? Ta thử một chút.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem hai mắt khóa chặt lên đồ cưới, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đồ cưới liền biến mất.

“Thật thần kỳ, vậy nếu như ta muốn lấy ra thì sao.”

“Dùng ý niệm, chỉ cần suy nghĩ tới thứ muốn lấy thì có thể lấy được.” Lạc Lạc như phu tử tận tâm tận lực giải thích cho nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt căn cứ vào lời của Lạc Lạc, đem đồ vật bỏ vào lấy ra, lấy ra tại bỏ vào, chơi quên cả trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Không gian huyền ảo

“Thiên Hoàng giới cũng đã xuất hiện, không có lý do gì Thiên Hoàng đình lại không xuất hiện.”

Lạc Lạc nói rất nhỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên cạnh căn bản không chú ý.

“Đúng rồi, chủ nhân, trên người ngươi có miếng ngọc bội nào không?” Lạc Lạc nghĩ đến gì đó, mở miệng hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ngọc bội? Ta không có.” Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nghĩ liền trả lời.

“Sao lại không có được.” Lạc Lạc đặt ngón trỏ lên cằm mình.

“A” Thượng Quan Tây Nguyệt đập đầu mình một cái.

“Ta nhớ ra rồi, ta có một khối ngọc bội màu đỏ.” Thượng Quan Tây Nguyệt móc từ trong ngực ra miếng ngọc bội buổi sáng lấy lại từ chỗ Giang Phi.

“Ngươi nói cái này sao?”

“Đúng, chính là cái này, chủ nhân, đây là không gian huyền ảo, ngươi tranh thủ thời gian nhỏ máu lên đi.” Lạc Lạc kích động đứng lên.

“Cái gì, lại phải nhỏ máu.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự không hiểu, tại sao xuyên đến đây, máu của nàng trở nên có ích như, động một chút lại muốn máu của nàng.

“Đúng vậy a, chủ nhân, nếu ngươi không nhỏ máu, nó không có cách nào nhận chủ.”

“Được rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt lại một lần nữa cắn ngón trỏ.

Ô, đau quá.

Thật tức chết mà, tốt nhất ngươi nên có chút hữu dụng, nếu không lão nương thề sẽ đập nát ngươi.

Thượng Quan Tây Nguyệt trừng mắt nhìn máu nàng nhỏ vào ngọc bội.

Ngọc bội dính máu Thượng Quan Tây Nguyệt, trong nháy mắt phát ra một ánh sáng chói mắt, ánh sáng tắt dần đi, Thượng Quan Tây Nguyệt và Lạc Lạc đứng tại chỗ đều không thấy gì.

“Đây là nơi nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò nhìn chung quanh

Là một mảnh đất rất rộng rãi, phía trước có một cái giếng hồ nước, phía trên phát ra chút ánh sáng, còn có một cái cây, trên cây kết đầy trái màu đỏ, trên mặt đất trồng một mảnh vườn thảo dược lớn, trong không khí có một loại khí tức khiến cho tâm hồn con người thanh thản.

“Đây chính là không gian huyền ảo, chủ nhân “

Lạc Lạc ở một bên cao hứng nhảy tới nhảy lui, quá tốt rồi, cứ như vậy, chủ nhân rất nhanh sẽ có thể nhớ về lúc trước .

“Không gian huyền ảo, là cái gì.”

“Chủ nhân, cái này. . .” Lạc Lạc đang chuẩn bị trả lời Thượng Quan Tây Nguyệt.

Một phong thư và một bình thuốc trông rỗng rọi vào tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt mở ra, kiểu chữ bên trong rất xinh đẹp, nhìn qua là do nữ nhân viết.

Nguyệt nhi:

Khi con thấy phong thư này, nghĩa là con đã vào được không gian huyền ảo, cơ thể con là do mẫu thân phong ấn, bởi vì con là người duy nhất có linh mạch, nếu để cho người xấu biết, hậu quả sẽ rất khó lường, cho nên vì rơi vào đường cùng, mẫu thân chỉ có thể làm như thế, bình dược trong tay con là thuốc để giải trừ phong ấn, con ăn vào, ngay lập tức có thể tu luyện linh lực .

Nữ nhi, thời gian của mẫu thân không còn nhiều lắm, cho dù ta có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với con, cũng không thể nói được, ta chỉ muốn nói cho con biết một chuyện, Thượng Quan Lưu Phong không phải cha ruột của con, cha ruột con đang ở một nơi gọi là đại lục Tinh Thần, họ Hiến Viên, muốn tìm được thì phải nhờ vào chính con rồi. Nữ nhi, ta phải đi rồi, con phải chiều cố kỹ chính mình và Minh Tuyên, mẫu thân vĩnh viễn thương các con.

Thượng Quan Tây Nguyệt xem xong bức thư, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, cho dù nàng không phải Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự. Nhưng vẫn vì tình mẫu tử của Tây Tinh Nhi mà cảm động.

“Chủ nhân, người khóc, xấu hổ quá.” Hai tay Lạc Lạc chỉ vào mặt cười trên nàng.

“Ai khóc.” Thượng Quan Tây Nguyệt lau mặt, ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giải trừ phong ấn

“Chủ nhân, đây là cái gì.” Lạc Lạc duỗi ngón tay chỉ bình thuốc trên tay nàng.

“Đây chính là đan dược để giải trừ phong ấn.” Thượng Quan Tây Nguyệt đồ thuốc ra tay cẩn thận quan sát.

Chẳng qua chỉ là một viên thuốc màu nâu bình thường thôi, cái này thật sự có thể giải trừ phong ấn? Thượng Quan Tây Nguyệt rất hoài nghi.

“Chủ nhân, còn đứng ngây đó làm gì, tranh thủ thời gian ăn đi.” Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ lo nhìn chăm chăm đan dược, căn bản không có ý muốn ăn, liền lo lắng thúc giục.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Lạc Lạc tay chân ngẩn ngẩn nhảy tới nhảy lui, âm thầm bật cười. Không khỏi muốn đùa giỡn hấn.

“Ai nha, Lạc Lạc, làm sao bây giờ, thuốc rơi mất rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý khom người giả bộ sột sột tìm kiếm trên mặt đất.

“Cái gì, chủ nhân, mau tìm nhanh lên” Lạc Lạc nghe xong, gấp đến độ chảy nước mắt. Chông mông lên nằm rạp trên mặt đất cẩn thận tìm.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, đây chính là thứ duy nhất giúp chủ nhân giải trừ phong ấn, nếu mất rồi, chủ nhân sao có thể trở lại như lúc ban đầu, Lạc Lạc càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng đặt mông ngồi dưới đất 'Oa' một tiếng khóc lên.

“Ô ô, làm sao bây giờ. Chủ nhân, giải dược bị mất rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lạc Lạc khóc đến thương tâm như vậy, khuôn mặt bởi vì khóc đến thờ không nổi mà đỏ rực, miệng nhỏ cong lên, nên không nỡ lừa hấn nữa.

“Lạc Lạc, người đừng khóc, là ta lừa gạt người thôi, người nhìn xem, giải dược không phải vẫn còn sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt mở tay ra, đưa đến trước mặt Lạc Lạc để hấn rõ ràng.

Lạc Lạc nhìn thấy đan dược, lập tức ngừng khóc, tay nhỏ dụi dụi con mắt, liền cười, thế nhưng lại nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt lại lừa gạt mình, hừ một tiếng xoay người qua chỗ khác, quay lưng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt biểu tình kháng nghị.

“Được rồi, ta lừa Lạc Lạc, là ta sai được chưa?” Thượng Quan Tây Nguyệt bị bộ dáng của hắn chọc cười.

“Thật sự biết sai rồi?” Lạc Lạc quay đầu lại bĩu môi hỏi.

“Thật, ta thề.” Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Lạc Lạc để ý đến nàng, vội vàng nhấc tay lên trời thề.

“Vây được rồi, ta liền tha thứ cho ngươi, về sau không cho ngươi gạt ta.” Lạc Lạc quay người lại đặt ra yêu cầu.

“Có thể “

“Cũng không thể hù dọa ta “

“Không có vấn đề gì “

“Còn có, ngươi không thể khi dễ ta.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, trầm nghĩ, vấn đề của ngươi thật sự quá nhiều, bây giờ, rốt cục là ai khi dễ ai vậy...

“Được được, Lạc Lạc, ta về sau tuyệt đối sẽ không lừa ngươi, không hù dọa ngươi, càng sẽ không khi dễ ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt bị hắn làm cho dở khóc dở cười.

“Ừm, cái này còn tạm được, đúng rồi, chủ nhân, ngươi mau ăn giải dược đi.” Lạc Lạc đang đắc ý lại nhớ ra chuyện này.

“Được.”

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xếp bằng dưới đất, nhìn thoáng qua đan dược, hạ quyết tâm, nuốt xuống.

Lạc Lạc ở bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt rất khẩn trương nhìn nàng....

Nuốt đan dược vào Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác có cái gì lật động, sau đó răng rắc một tiếng, linh lực bên ngoài như điên cuồng dũng mãnh lao về phía nàng.

“Phong ấn đã bị phá bỏ.” Thượng Quan Tây Nguyệt thở ra một hơi, đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thánh linh quả

“Quá tốt rồi, chủ nhân.” Lạc Lạc vui vẻ đứng lên.

“Chủ nhân, phong ấn giải trừ, ngươi liền có thể tu luyện.”

Thật tốt, rốt cục đã giải trừ phong ấn, về sau nhất định sẽ càng ngày càng tốt, cuối cùng sẽ có một ngày chủ nhân nhớ ra ta là ai.

“Lạc Lạc. Giải trừ phong ấn xong, không biết vì sao ta cảm giác sức mạnh trong thân thể rất lớn.” Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu hỏi.

“Đây là chuyện đương nhiên, chủ nhân, ngươi có thể chất của linh mạch, tương truyền thời điểm sơ khai lập địa, do Huyền Hoàng hấp thụ linh lực tinh khiết của trời đất mà sinh ra, có gốc từ mặt đất, nên phải tự hấp thụ linh lực trong không khí, lại thêm linh lực của không gian huyền ảo vốn lớn gấp mười lần bên ngoài, cho nên ngươi hấp thụ càng ngày càng nhiều nha.”

“Thì ra là vậy, không nghĩ tới thân thể phế vật này lại lợi hại như thế, trách không được mẫu thân lại muốn phong ấn ta lại” Thượng Quan Tây Nguyệt càng ngày càng hài lòng với thân thể hiện tại.

“Nhưng Lạc Lạc, ngay cả cơ sở để tu luyện ta cũng không có, nên làm gì trước bây giờ.” Thượng Quan Tây Nguyệt chợt nhớ tới nàng căn bản không hiểu được làm thế nào để tu luyện, cũng không biết nên phóng thích linh lực như thế nào.

“Ngươi không cần lo lắng, chủ nhân, ngươi đi với ta.” Lạc Lạc nói xong liền bước về cây đại thụ có trái màu đỏ ở phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi theo, nhìn từ đằng xa chỉ nhìn thấy màu đỏ, không nghĩ tới đến gần lại thấy mỗi trái trên cây đều có hình trái tim, nhìn rất

đẹp

“Chủ nhân, đây là thánh linh quả, ngươi hái một trái ăn, có thể giúp ngươi đã thông kinh mạch, trợ giúp ngươi tu luyện.”

Lạc Lạc ở một bên chỉ vào trái trên cây ra hiệu cho Thượng Quan Tây Nguyệt hái xuống

“Cái này ăn vào có thể trợ giúp tu luyện? Làm sao ngươi biết” Thượng Quan Tây Nguyệt không tin hái thánh linh quả xuống, cầm trên tay hoài nghi hỏi.

“Tất nhiên, trong trời đất không có cái gì Lạc Lạc ta không biết.” Lạc Lạc kiêu ngạo hất cằm, hai tay chống nạnh, cực kỳ đắc ý.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn động tác của Lạc Lạc giống như gà trống gáy, nhin không được cười ha ha.

“Chủ nhân, ngươi cười cái gì.” Lạc Lạc thả tay xuống, rất bất mãn hỏi

“Không có. . . Không có, ta chỉ cảm thấy rất vui về thôi.” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không dám nói mình đang cười hắc, miễn cho đến lúc đó hắc lại lòng dạ nhỏ nhen.

“A, chủ nhân kia ngươi tranh thủ thời gian ăn đi.” Lạc Lạc cũng chỉ là tiểu hài tử tâm tư đơn thuần, đối với lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt không có nửa phần hoài nghi.

“Tốt” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm lấy Thánh linh quả ăn hết, sau đó hai chân co lại, ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển khí tức

Vừa ăn xong không có phản ứng gì, một lát sau, toàn thân có cảm giác như bị xé rách.

“Ngô” Thượng Quan Tây Nguyệt đau đến hô lên.

Mẹ ơi, làm sao lại đau nhức như thế, cảm giác thân thể đều muốn rời ra từng mảnh, đây mà là thánh linh quả cái gì, là độc dược mới đúng, nếu không sao lại đau nhức như vậy.

Dù không muốn chịu đau, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn cắn răng kiên trì, trò đùa, dù sao cũng là kim bài sát thủ ở hiện đại, lúc ở hiện đại khi bị thương còn nghiêm trọng hơn, tự mình cũng có thể vượt qua, một chút đau nhức này thì tính là gì.

Cứ như vậy, đại khái đau đớn khoảng nửa canh giờ, dần dần biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác nhẹ nhàng chưa bao giờ có.

“Hô” Thượng Quan Tây Nguyệt thở ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra.

“A..., thứ gì thú vị như vậy.” Bỗng nhiên, Thượng Quan Tây Nguyệt bị mùi hôi thối làm cho chịu không được đứng lên, thế nhưng nàng chạy đến đâu mùi thối lại theo đến đó.

“Chủ nhân, ngươi đừng chạy, mùi thối tỏa ra từ trên người ngươi.” Lạc Lạc mở miệng giải thích.

“Cái gì, làm sao có thể, ngươi mới thối.” Dù thế nào Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không chịu tin mùi thối này phát ra từ trên người mình.

“Ngươi đừng nóng giận, chủ nhân, nghe ta nói.”

“Ngươi ăn thánh linh quả, nó ở trong cơ thể giúp ngươi đã thông kinh mạch, bài trừ tạp chất, mùi thối trên người ngươi lúc này cho thấy tạp chất dư thừa trong cơ thể đã bị bài trừ sạch sẽ.”

“Cái gì, đây là mùi trong cơ thể ta, cái này cũng quá buồn nôn.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy mùi thối này ở trong cơ thể mình, rất ghét bỏ nhìn thân thể một chút.

“Đúng a..., chủ nhân, vết bớt trên mặt ngươi...” Lạc Lạc lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt không còn bớt nữa.

“Bớt. . . Thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt lấy tay sờ sờ mặt.

“Không có gì, chủ nhân.” Bây giờ Lạc Lạc còn chưa muốn nói với Thượng Quan Tây Nguyệt, để tự nàng phát hiện, sau đó sẽ giật mình, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nước Thánh linh tuyến

“A” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không nghĩ nhiều liền để tay xuống, mặt mình chắc vẫn như vậy, dù có xấu hơn cũng không hơn bao nhiêu.

“Lạc Lạc, bây giờ ta đã gỡ bỏ phong ấn, cũng khai thông gân cốt, ta nên tu luyện thế nào đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi dưới đất một lần nữa, hai tay chống cằm khổ não nhìn lên bầu trời

Ông trời ơi, người cho ta có thể tu luyện, lại không nói cho ta phương pháp tu luyện, giống như người đưa một đồng đồ ăn cho một người không thể há mồm ăn, khác nhau ở chỗ nào chứ, đều là có lòng mà lực không đủ.

Lạc Lạc đang muốn trả lời Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên .

“Oanh” cách đó không xa truyền đến một tiếng vang lớn

“Chuyện gì xảy ra” Thượng Quan Tây Nguyệt chuyển mắt về phía phát ra tiếng vang.

“Thanh âm này. . . Nhanh, chủ nhân, Thiên Hoàng đình tái thế.” Lạc Lạc vừa nói vừa chạy thật nhanh tới bên bờ hồ.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên chạy theo Lạc Lạc.

Đôi khi hai người chạy đến nơi, một chút động tĩnh đều không có, mặt hồ cực kỳ phẳng lặng, không có một gợn sóng

“Sao có thể, thanh âm vừa rồi rõ ràng là của Thiên Hoàng đình, sao lại không thấy nữa.” Lạc Lạc đặt mông ngồi dưới đất cúi đầu suy tư.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nước hồ, con mắt đều sáng lên, thật xinh đẹp a, nước hồ màu sữa ngà, giống như sữa bò, phía trên hiện lên một chút ánh sáng, toàn bộ hồ nước tản ra tiên khí nồng đậm.

“Thật đẹp” Thượng Quan Tây Nguyệt cúi người ngồi xổm bên hồ, hai tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nước.

“Chủ nhân, đây là Thánh linh tuyến, giống như Thánh linh quả, đều dùng mãi không hết.” Lạc Lạc thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tán thưởng, cả kinh hồi thần lại.

“Thật sao, nói cách khác ta dùng thế nào cũng sẽ không hết đúng không, quá tốt rồi, lần sau ta phải dùng nước suối này đổ vào bồn tắm để ngâm mình.” Thượng Quan Tây Nguyệt mừng rỡ thầm nghĩ.

Ở hiện đại nàng vẫn muốn mua sữa bò tắm, nhưng như vậy quá xa xỉ, mua không nổi a, lại nói cũng không có thời gian, mỗi ngày nếu không phải chấp hành nhiệm vụ, cũng phải đi ám sát, bây giờ tốt rồi, thời gian có, còn có nước suối giống như sữa bò, hơn nữa lại dùng mãi không hết, cuộc sống thật là đẹp đến không tưởng a.

Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn lấy thánh linh tuyến người người trong thiên hạ đều muốn lấy để ngâm trong bồn tắm, khuôn mặt nhỏ mắt tự nhiên run lên.

Chủ nhân a, người quá xa xỉ rồi, người khác muốn lấy nước Thánh linh cũng không cách nào lấy được, người ngược lại muốn lấy đi tắm rửa, thật sự không thể không bội phục người a.

“Lạc Lạc, biểu tình của ngươi là sao, mặt bị rút gân sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ khuôn mặt Lạc Lạc, nhưng lại xuyên qua không khí.

“Ài, thật thống khổ, nhìn thấy nhưng lại sờ không được, đây không phải muốn khảo nghiệm ta sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Lạc Lạc, thật rất muốn nheo mắt hân.

“Chủ nhân, đều tại thực lực ngươi không đủ, nên ngươi không thể sờ được ta.” Lạc Lạc dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ngươi yên tâm, Lạc Lạc, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, để ngươi sớm ngày khôi phục.” Thượng Quan Tây Nguyệt bị đôi mắt ti hí của hân làm cho ngượng ngùng.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không biết nên tu luyện như thế nào

“Lạc Lạc, nói nhảm nhiều như vậy, ngươi còn chưa nói với ta. . .”

“Soạt “

Đang suy nghĩ làm thế nào để tu luyện, mặt nước đang bình lặng lại có động tĩnh, mà lại lần này động tĩnh so với lúc trước lớn hơn nhiều.

“Lạc Lạc, chạy mau.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy suối nước giống như hiện tượng biển động, dâng lên cao, muốn kéo Lạc Lạc chạy đi, thế nhưng. . . lại đi xuyên qua, không có cách nào khác, chỉ có thể vừa chạy vừa thúc giục.

Chạy được một đoạn xa, Thượng Quan Tây Nguyệt trốn ở một chỗ xa xa, không biết qua bao lâu, sau lưng rốt cục yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thiên Hoàng đỉnh

“Lạc Lạc thế nào, người không sao chứ.” Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe thấy động tĩnh, quan tâm quay đầu hỏi Lạc Lạc cũng đang nằm sấp một bên.

“Chủ nhân, ta đương nhiên không sao, người quên ta là linh hồn sao? Những thứ này căn bản không đụng tới ta được, sẽ trực tiếp xuyên qua người ta.” Lạc Lạc đầu đầy hắc tuyến, chủ nhân này, lúc thông minh thì khiến cho người ta khó mà chống đỡ nổi, lúc hồ đồ lại rất. . . Khỏi hải.

“Ách... Ta thật sự đã quên mất...”

“Đúng rồi, Lạc Lạc vừa rồi là thế nào.”

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn sau lưng, lại phát hiện sau lưng có thêm một cái đỉnh(cái vạc).

Đây là cái đỉnh đỏ trong lịch sử đã biến mất từ rất lâu rồi, hình dáng hoa văn phía trên rất phức tạp, cực kỳ hoàn mỹ, tinh tế, làm cho người ta cảm thấy rất thần bí.

Chẳng biết tại sao, lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy cái đỉnh này, trong lòng lại có cảm giác quen thuộc. . .

Một bên Lạc Lạc nhìn thấy Thiên Hoàng đỉnh xuất hiện, a một tiếng há to miệng, lúc này trong lòng kích động không thôi.

Thiên Hoàng đỉnh, thật sự là Thiên Hoàng đỉnh, quá tốt rồi, chủ người lập tức có thể tu luyện, không lâu sau, chủ nhân nhất định có thể khôi phục ký ức ngàn năm trước...

“Lạc Lạc, đây là cái gì.”

“Lạc Lạc, Lạc Lạc, sao lại phát ngốc rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt muốn hỏi rõ ràng, nhưng lại thấy Lạc Lạc đứng một bên ngăn người.

“A, cái gì.” Lạc Lạc rút cuộc cũng phản ứng.

“Chủ nhân, đây chính là Thiên Hoàng đỉnh, là vật chuyên dùng để luyện chế đan dược, người nhanh nhảu máu nhận chủ.”

“Cái gì, lại nhảu máu.”

Thượng Quan Tây Nguyệt rống to, thế giới này bị làm sao vậy. Khắp nơi đều huyền bí, lúc nào cũng muốn máu. Hơn nữa còn là máu của nàng

“Lạc Lạc đáng chết, sao người không nói sớm tất cả đều phải nhảu máu nhận chủ, như vậy ta có thể cầm sẵn một chén máu theo, cũng không cần mỗi lần đều phải cắn ngón tay, người nhìn thử đi, ngón tay của ta đã có hai vết thương.” Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận đem ngón trỏ đến trước mặt Lạc Lạc dùng sức lắc lắc.

“Chủ nhân, người ta cũng không biết Thiên Hoàng đỉnh lại xuất hiện nhanh như vậy.” Lạc Lạc quệt miệng chớp mắt nhìn nàng.

“Được rồi”

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy ánh mắt đáng thương của Lạc Lạc, mềm lòng khoát tay. Làn nữa cắn ngón trỏ.

Ai, chút nữa phải bồi bổ thật tốt...

Thiên Hoàng đỉnh nhận máu của Thượng Quan Tây Nguyệt, không giống hai lần trước phát ra ánh sáng, ngược lại từ trong đỉnh chậm rãi bay ra hai thứ.

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay duỗi về phía trước, hai thứ kia tự động bay vào trong tay nàng.

“Đây là cái gì.” Rơi vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt là hai quyển sách.

Nàng hiếu kỳ mở một quyển sách ra, bên trong đều viết tên dược liệu, còn có trình tự luyện chế đan dược.

“Chủ nhân, đây đan thư của Thiên Hoàng đỉnh, một quyển khác liền dạy người cách tu luyện, còn có võ công tâm pháp.” Lạc Lạc đứng một, chậm rãi ngồi trên mặt đất.

“Lạc Lạc, người không sao chứ.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Lạc Lạc ngồi dưới đất, lúc này sắc mặt tái nhợt, lo lắng hỏi.

“Chủ nhân, ta ra ngoài thời gian quá lâu, đã không chịu nổi nữa.” Thân ảnh Lạc Lạc càng ngày càng trong suốt.

“Người chỉ cần làm theo phương pháp trong sách tu luyện là có thể, còn nữa, luyện đan chủ yếu nhờ vào sự khống chế của Tinh Thần lực, trước tiên chủ nhân tu luyện linh lực, sau đó mới luyện đan, rồi rời khỏi đây ra ngoài tìm một nơi để kiểm tra định lực Tinh Thần một chút...”

Chủ nhân, người phải tu luyện thật tốt nha...” Lạc Lạc nói xong câu sau cùng, thân thể hóa thành một làn khói nhẹ, bay vào bên trong cây trâm của Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Lạc Lạc, người yên tâm, ta nhất định chăm chỉ tu luyện, giúp người khôi phục thân thể.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất không đành lòng nhìn Lạc Lạc rời đi, trong lòng âm thầm thề nhất định phải trở nên cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tấn cấp

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm hạ quyết tâm, liền lật quyển sách tu luyện trong tay ra.

Trí nhớ nàng rất tốt, đọc nhanh như gió nhanh chóng lật xem hết, chỉ trong chốc lát, Thượng Quan Tây Nguyệt đã hiểu đại khái.

Trong sách cơ bản dạy làm thế nào để vận dụng đan điền, làm thế nào để giải phóng linh lực, các loại phương thức tu luyện cơ bản.

Phía sau sách là tên mấy tuyệt kỹ, Liệt Diễm Chương, Nghịch Thiên Chương, Phản Thiên Chương, Chí Tôn Chương, mỗi loại tuyệt kỹ khi luyện đến gần cuối uy lực sẽ càng ngày càng lợi hại, lực công kích cũng sẽ cường đại hơn.

Thượng Quan Tây Nguyệt xem qua một lần nữa, ghi nhớ kỹ tất cả, sau đó liền để sách xuống, ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Thượng Quan Tây Nguyệt dựa theo chỉ dẫn trong sách hấp thu linh lực chậm rãi đẩy đến huyệt đan điền (nằm dưới rốn), chỉ trong chốc lát, nàng cảm giác nơi đó dần dần nóng lên, phình to ra, sau đó nàng lại phóng hết linh lực ra, cứ như vậy làm lại mấy lần, Thượng Quan Tây Nguyệt thuận buồm xuôi gió.

Tu luyện đại khái hơn một canh giờ, khí thế quanh người Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi.

Linh lực chung quanh không cần hấp thụ mà tự giác điên cuồng tràn vào cơ thể Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu để cho người khác trông thấy, tuyệt đối sẽ không tưởng tượng nổi, phải biết nhiều linh lực như vậy tụ tập bên trong cơ thể, nếu không tiêu hóa hết, sẽ bạo phát mà chết.

Thế nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt không hề có một chút thần sắc khó chịu nào, ngược lại còn rất nhẹ nhàng. . .

Khi linh lực dừng lại, khí lực của Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ cao lên từng chút từng chút một, chỉ thấy linh lực như thủy triều trút xuống, không ngừng cuộn cuộn tỏa ra, rất nhanh, Thiên Linh sơ cấp, Thiên Linh trung cấp, Thiên Linh cao cấp, Thiên Linh đỉnh phong, Địa Linh sơ cấp...

Cứ như vậy, linh lực trong người Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục tăng lên, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Thẳng đến khi tấn thăng đến Địa Linh cao cấp mới chậm rãi dừng lại.

Địa Linh cao cấp, chỉ trong nháy mắt, từ không có chút linh lực nào đã đạt đến Địa Linh cao cấp.

Nếu như lúc này có người khác ở đây, nhất định sẽ không tin nổi.

Phải biết có một vài người cả đời đều không tấn thăng được một cấp, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt ngược lại từ một phế vật không biết tu luyện tiến thẳng lên Địa Linh cao cấp, tốc độ tu luyện này, người bình thường làm sao chịu nổi.

Cho dù là thái tử Bách Lý Hành có danh hiệu thiên tài, đã tu luyện vài chục năm, bây giờ cũng chỉ là Hoàng Linh cao cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi mở hai mắt ra, lông mi có chút rung động, da thịt như tuyết, yếu điệu yêu kiều, mắt ngọc mây ngai, bởi vì tu luyện tấn cấp mà năng lực cảm nhận trở nên mạnh hơn, chỉ cần có một chút động tĩnh cũng sẽ lập tức biết được.

“Chuyện gì xảy ra, thời gian dài như vậy mới chỉ đạt được Địa Linh cao cấp thôi ư, ài, xem ra còn phải cố gắng nhiều.” Thượng Quan Tây Nguyệt vận động linh lực chung quanh, phát hiện không được như bản thân tưởng tượng, không khỏi than thở.

Mới có Địa Linh cao cấp?

Nếu như bị người khác nghe được Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ trong chớp mắt liền đạt tới Địa Linh cao cấp còn không vừa lòng, sẽ hận không thể đánh chết nàng.

Phải biết người trong nháy mắt đã đạt tới cảnh giới mà rất nhiều người cả đời này đều không thể đạt được, nếu cứ duy trì tốc độ tu luyện như vậy, tiền đồ sẽ sáng rực rỡ không ai bì kịp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghỉ ngơi một lát, lần nữa dựa theo phương pháp tu luyện trước đó làm lại, thế nhưng lần này lại không có hiệu quả rõ rệt.

“Xem ra quá gấp cũng không được, chỉ có thể từng bước một.” Thượng Quan Tây Nguyệt thất vọng đứng lên.

“Đúng rồi, trước tiên ta có thể luyện tập một loại chiêu pháp.” Thượng Quan Tây Nguyệt lật mấy tờ cuối của cuốn sách ra.

“Đan điền quy hợp, sức lực trong người, vận dụng tất cả đẩy linh lực tới lòng bàn tay...”

Thượng Quan Tây Nguyệt yên lặng ghi nhớ bước đầu tiên của Liệt Diễm Chương, động tác tay từ lúng túng đến thuần thục, chưa tới một canh giờ, đã có thể sử dụng Liệt Diễm Chương.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Luyện chế đan dược cấp thấp

Lại qua chừng nửa canh giờ, đột nhiên, toàn bộ không gian an tĩnh vang lên tiếng cười to của Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho người ta nghe mà sợ nổi da gà.

“Ha ha, ta rốt cục đã luyện thành Liệt Diễm Chương.”

Liệt Diễm Chương, ý nằm ở tên, chương này đánh trúng kẻ địch, sẽ làm hắn có cảm giác bị lửa thiêu thân, toàn thân đau đớn không thôi, tuy nhiên lại không phát hiện được nguyên nhân là gì.

Không nghĩ tới chỉ mới có Liệt Diễm Chương, uy lực đã lớn như vậy, có thể thấy, mấy loại chiêu pháp phía sau càng khiến người ta ham muốn hơn.

Thượng Quan Tây Nguyệt luyện tốt Liệt Diễm Chương, cũng không tiếp tục luyện lên loại thứ hai Nghịch Thiên chương, bởi vì nàng biết, càng về sau sẽ càng khó khăn, nóng lòng luyện sẽ vô dụng.

Hừ, chờ sau khi ta rời khỏi đây, Thượng Quan Lâm, ta sẽ để ngươi ném thử tư vị của Liệt Diễm Chương.

Thượng Quan Tây Nguyệt đến nay vẫn chưa quên mình bị nàng một chiêu đánh chết.

“Đúng rồi, Lạc Lạc không phải nói ta có thể thử luyện đan dược sao, vậy nên thử một chút, bất quá, cái gì gọi là Tinh Thần lực a.” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới lời Lạc Lạc, mù mịt lật Thiên Hoàng đan thư ra.

Vừa lật ra, ngay lập tức liền xuất hiện một vệt màu đỏ, rất nhiều đồ vật chưa từng xuất hiện nay tất cả đều hiện ra trong đầu nàng.

Thì ra cái gọi là Tinh Thần lực là khi người tu luyện phóng thích linh lực, thi triển công pháp và nắm giữ dẫn dắt lực lượng, biến linh lực của mình thành một loại sức mạnh khác, tinh thần lực càng cường đại, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh.

Mà luyện đan cũng dựa vào Tinh Thần lực, Tinh Thần lực càng lớn mạnh, sự dung hợp của đan dược luyện ra sẽ càng tốt hơn.

“Ta thử xem, trước hết luyện đan dược cấp thấp, Tụ Lực hoàn đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt lật xem toàn bộ Thiên Hoàng đan thư, đại não chậm rãi tiêu hóa, cuối cùng lựa chọn luyện chế đan dược cấp thấp nhất, bởi vì bằng linh lực bây giờ của nàng, luyện chế những loại khác sẽ không thành công.

Tụ Lực hoàn, nâng cao năng lực của bản thân đạt tới một trình độ nhất định, nếu lúc đánh nhau với người khác uống một viên Tụ Lực hoàn vào, như vậy sức mạnh bị mất đi sẽ được khôi phục lại, bất quá, được hiệu chỉ có tác dụng trong một canh giờ.

Hạ quyết tâm, nhớ rõ trình tự luyện chế, Thượng Quan Tây Nguyệt hái nguyên liệu cần thiết bên trong vườn thảo dược lớn.

Sau đó, nàng ngồi xếp bằng dưới đất, tụ hợp lực lượng đem tất cả thảo dược ném vào trong Thiên Hoàng đỉnh, chậm rãi không chế phóng thích Tinh Thần lực, dưới đáy Thiên Hoàng đỉnh xuất hiện ngọn lửa màu đỏ...

Bởi vì đây là lần đầu tiên Thượng Quan Tây Nguyệt luyện chế đan dược, mặc dù là cấp thấp, nhưng vẫn hao phí không ít công phu, động tác cũng rất lúng túng, tuy nhiên vẫn còn tốt, Tinh Thần lực của nàng đủ mạnh, nếu người khác phóng thích Tinh Thần lực như nàng, đã sớm khô kiệt tinh lực mà chết rồi.

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt chau mày, mồ hôi dính ướt quần áo, dáng người mỹ lệ như ẩn như hiện của nàng lộ ra.

Không biết qua bao lâu, Thiên Hoàng đình phát ra một âm thanh rất nhẹ...

Đan được luyện xong rồi...

Thượng Quan Tây Nguyệt co quắp người ngồi dưới đất, vừa nghĩ đến, thân thể có cảm giác muốn bạo phát.

Không tốt, đây là muốn tấn cấp sao

Nàng vội vàng ngồi xuống đất vận chuyển khí tức, một hồi lâu, rốt cục cũng thấy thư giãn lại.

Tấn cấp, không nghĩ tới luyện đan được có thể tấn cấp đến Đan sư tam phẩm, lại nghỉ ngơi một lúc, nàng đứng người lên lấy Tụ Lực hoàn đã luyện chế xong ra.

“A, không thể nào, ta khổ cực như vậy, mà chỉ có năm viên.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tụ Lực hoàn trong tay, ghét bỏ nói thầm.

Câu nói này nếu để người khác nghe thấy, sẽ hù chết họ mất.

Người rút cuộc muốn để cho người ta kinh ngạc đến mức nào mới hài lòng đây, lần đầu tiên luyện đan đã được năm viên, vẫn còn chệch ít, có không ít người lần đầu tiên luyện đan phải tới mấy tháng sau mới thành công, người ngược lại, đã thành công còn ghét bỏ, thật muốn mở não người ra nhìn xem rốt cục trong đó chứa cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lại vẽ bót lên mặt

“Ai, mặc kệ, dù sao có còn hơn không, về sau sẽ có ích “

Thượng Quan Tây Nguyệt cất kỹ năm viên Tụ Lực hoàn, đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

“Đúng rồi, Thiên Hoàng đình nên để ở đâu đây, hay là cũng đặt ở trong nhấn trư vật?”

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt còn đang suy tư nên để Thiên Hoàng đình ở đâu, Thiên Hoàng đình tự động thu nhỏ lại, bay đến trên tai Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A” Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ lên lỗ tai mình, mới phát hiện Thiên Hoàng đình đã biến thành đôi bông tự động đeo lên lỗ tai nàng.

“Như vậy cũng tốt, còn có thể dùng làm đồ trang sức.”

“Ai nha, mình nên ra ngoài rồi, nếu không Tiểu Ngôn chắc sẽ sốt ruột.”

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tính đi ra ngoài, mắt vô tình liếc qua Tthánh Linh quả.

“Đúng rồi, hái hai trái cho Tiểu Ngôn và Bích Ngọc, như vậy các nàng cũng có thể tu luyện.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ đến liền vui mừng hái hai trái Thánh Linh quả xuống bỏ vào ngực.

Sau đó ý thức của Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ động, đảo mắt liền trở về phòng mình.

“Tiểu thư, người dậy rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt mới đi ra, Tiểu Ngôn liền đẩy cửa đi vào.

“A, người là ai, tiểu thư nhà ta đâu.” Tiểu Ngôn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu đột nhiên hô lớn.

“Tiểu Ngôn, người nói cái gì đó, ta không phải là tiểu thư của người sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt rất nghi ngờ đi đến trước mặt Tiểu Ngôn.

“Không đúng, đây là y phục của tiểu thư, giọng nói cũng thế, thế nhưng...” Bích Ngọc cẩn thận nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, vì sao không thấy vết bót trên mặt tiểu thư.

“Rốt cục là có chuyện gì, nói rõ ràng đi, thật là gấp chết người.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng các nàng ấp úng, nôn nóng kêu lên.

“A..., thật sự là tiểu thư.” Tiểu Ngôn bật cười, thật sự là tiểu thư, chỉ có tiểu thư mới có được vẻ mặt này

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng tròn trắng mắt, cho xin đi, ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, không phải là để các người đến nhận diện ta.

“Tiểu thư, vết bớt trên mặt người không còn nữa.” May là Bích Ngọc phản ứng kịp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, vội vàng ngồi vào bàn trang điểm.

Nữ tử trước mặt da trắng nõn nà, làn da như lòng trắng trứng, cười duyên dáng, đôi mắt đẹp long lanh, dù một thân thân quần áo mộc mạc, cũng không che giấu được dung nhan tuyệt thế của nàng.

“Tiểu thư, người đẹp quá a.” Tiểu Ngôn đứng ở bên cạnh ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt

“Đúng vậy, tiểu thư.” Bích Ngọc cũng từ đáy lòng tán thưởng.

“Bất quá... Tiểu thư, trên người người sao lại có mùi thối a.” Bích Ngọc lúc này mới ngửi được mùi thối này, vội vàng nhảy ra xa.

Tiểu Ngôn nghe xong, xích lại gần ngửi.

“Đúng vậy, tiểu thư, trên người người có mùi gì vậy.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe các nàng nói chuyện, liền nhớ lại vừa rồi ở không gian huyền ảo đã thông kinh mạch nên mới phát ra mùi thối

“Đúng nga, các người không nói ta liền quên, nhanh đi múc nước để cho ta tắm.” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa đi vào bên trong, nàng đem Thánh Linh quả đặt lên bàn, cởi áo khoác, Tiểu Ngôn liền chuẩn bị nước xong.

Thượng Quan Tây Nguyệt bước vào trong thùng gỗ, động tác nhanh chóng tắm rửa thật sạch, thay quần áo sạch sẽ liền đi ra .

“Tiểu thư, người không còn bớt trên mặt nữa, xem người khác còn dám cười người hay không, hừ” Tiểu Ngôn nhìn thấy tiểu thư nhà mình trở nên đẹp như thế, kiêu ngạo ngẩng đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến Tiểu Ngôn, ngược lại nói với Bích Ngọc

“Bích Ngọc, người biết hóa trang chứ?”

“Tiểu thư, ta có thể, nhưng chỉ sơ sơ thôi.” Bích Ngọc không biết Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi cái này để làm gì, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Vây là tốt rồi, người giúp ta vẽ lại vết bớt lên mặt đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm nói với Bích Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tiểu Ngôn, Bích Ngọc tấn cấp thành công.

“Vi sao chứ, tiểu thư, người như vậy rất đẹp nha.” Tiểu Ngôn không hiểu tại sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại muốn hóa trang xấu đi, đứng một bên bắt năn kêu la.

Mà Bích Ngọc lại không hỏi một câu, cầm bút lên bắt đầu vẽ, nàng biết tiểu thư làm như vậy nhất định là có nguyên nhân .

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tính trẻ con của Tiểu Ngôn, lại nhìn Bích Ngọc trầm ổn, im lặng thờ dài, xem ra Tiểu Ngôn vẫn cần huấn luyện nhiều.

“Tiểu Ngôn, ta làm như vậy có lý do của mình, bây giờ nói người cũng không hiểu, nhưng có cái bớt này chúng ta làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

“Ta đã biết, tiểu thư “

Thượng Quan Tây Nguyệt xem xét biểu hiện của Tiểu Ngôn, liền biết nàng vẫn không hiểu, bất quá không sao, về sau nàng sẽ hiểu.

“Tiểu thư, xong rồi, người nhìn xem được chưa?” Bích Ngọc buông bút về xuống nhìn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt giương mắt nhìn vào trong gương đồng, đưa tay sờ trên mặt, cái bớt này vẽ giống như đúc, nếu không nhìn kỹ, sẽ nhìn không ra, chỉ là...

Nhưng nếu gặp nước, sẽ lem mất.

“Rất giống, Bích Ngọc, không ngờ tay nghề của người lại tốt như vậy.”

“Chỉ hơi tốt thôi, tiểu thư.” Bích Ngọc bật cười.

“Đúng rồi, các người đứng đây chờ ta.” Thương Quan Tây Nguyệt nói xong đi vào nội thất.

Lúc đi ra trên tay cầm thêm hai quả màu đỏ

“Tiểu thư, đây là cái gì.” Tiểu Ngôn cầm một quả trong tay lật xem.

“Tiểu thư, quả này có hình trái tim, thật xinh đẹp a.” Bích Ngọc cũng nhìn thấy Thánh linh quả.

Thương Quan Tây Nguyệt lấy lại Thánh linh quả, không trả lời vấn đề của các nàng, ngược lại hỏi các nàng một vấn đề

“Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các người có thể tu luyện không?”

“Tiểu thư, ta ở phủ Hộ quốc công có học qua một chút, hiện tại cũng là Thiên linh trung cấp.” Bích Ngọc đỡ Thương Quan Tây Nguyệt ngồi xuống ghế.

“Tiểu Ngôn, vậy còn người.”

“Tiểu thư, ta... Ta trước kia đi theo cái tiểu thư khác vùng trộm luyện tập, bắt quá bây giờ cũng chỉ là Thiên Linh sơ cấp.”

Thương Quan Tây Nguyệt nghe hai nha hoàn nói đều có thể tu luyện, cao hứng đem Thánh linh quả bỏ vào tay các nàng.

“Vậy là tốt rồi, các người ăn cái này, có thể tu luyện lên cao.”

“Tiểu thư, quả này thật sự có thể giúp chúng ta sao?” Tiểu Ngôn có chút hoài nghi, thứ xinh đẹp như vậy thật có thể giúp các nàng sao

“Đương nhiên, chỉ cần các người tin tưởng ta, trở thành cao thủ đại lục không phải hy vọng xa vời.”

Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc nhìn đáng vẻ tiểu thư hưng phấn, trong nháy mắt tự tin hơn gấp trăm lần. Há miệng ra, ăn hết Thánh Linh quả.

“Ai nha, ta quên nói cho các người biết, quả này ăn xong sẽ có cảm giác rất đau.” Thương Quan Tây Nguyệt lúc này mới nhớ nhắc nhở các nàng.

Thế nhưng là...

Thương Quan Tây Nguyệt không phải không biết quả này ăn vào thống khổ cỡ nào, thế nhưng nhìn thấy Bích Ngọc cắn chặt răng không mở miệng kêu một tiếng, ngay cả Tiểu Ngôn bình thường sợ đau lúc này cũng không kêu ra tiếng, cảm động đỏ cả vành mắt.

Cứ như vậy nửa canh giờ trời qua, biểu cảm trên mặt các nàng rốt cục trầm tĩnh lại. Một mùi hôi thối cũng theo đó mà bay ra.

“Quá tốt rồi, tiểu thư, ta tấn cấp đến Thiên Linh đỉnh phong.” Bích Ngọc mở mắt kích động hô, không nghĩ tới mình có thể liên tiếp nhảy hai cấp.

“Ta cũng vậy, tiểu thư, đã là Thiên Linh cao cấp.” Tiểu Ngôn lúc này cũng rất vui vẻ, quá tốt rồi, chính mình trở nên cường đại sẽ có thể bảo hộ tiểu thư không bị người khác khi dễ ...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bách Lý Thần đến phủ

“Vậy cũng tốt, các người tranh thủ thời gian trở về phòng tắm đi, thúi chết người rồi.” Thương Quan Tây Nguyệt che miệng cười trêu.

Nghe Thương Quan Tây Nguyệt nói, các nàng mới ngửi thấy mùi thối trên người mình.

“A, thối quá, ta trở về phòng đây.”

“Ta cũng vậy, tiểu thư, ta đi trước.”

Thương Quan Tây Nguyệt lắc đầu buồn cười nhìn hai người bối rối rồi đi, quay người đi vào bên trong.

Tuy rằng nàng không hề nghỉ ngơi, thế nhưng tinh thần lại rất tốt, một chút cảm giác mệt mỏi cũng không có, nàng ngồi xuống giường, nhắm mắt vận khí tu luyện.

Cứ như vậy, đảo mắt đã qua bốn ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng tấn cấp lên Địa Linh đỉnh phong .

Chỉ trong bốn ngày, từ Địa Linh cao cấp tấn cấp lên Địa Linh đỉnh phong, tốc độ tu luyện quả thực làm người ta kinh ngạc không thôi.

Những ngày này, nàng cũng trắng đêm không ngủ, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới trước khi Lạc Lạc rời đi đã nói nàng phải đi khảo thí Tinh Thần lực.

Thế nhưng, mấy ngày qua lại không hề đi ra ngoài, cuối cùng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng quyết định ra ngoài.

“Tiểu thư, người rốt cục đi ra rồi.” Tiểu Ngón và Bích Ngọc canh giữ trước cửa nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra, nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù, tiểu thư nhà mình nói các nàng không được quấy rầy, nhưng các nàng không nhịn được mà lo lắng.

“Đúng vậy, mấy ngày nay ngồi trong phòng muốn mồm meo rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trước cửa duỗi lưng một cái.

“Nguyệt nhi, người nhìn người xem, sao lại không có chút hình tượng như thế.” Xa xa, Khương ma ma vừa nhìn thấy động tác bất nhã của Thượng Quan Tây Nguyệt, oán trách tiến lên kéo cánh tay nàng xuống.

“Được rồi. Ma ma, đừng trách ta nữa, mấy ngày không thấy, ta nhớ người muốn chết rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt nũng nịu lung lay cánh tay Khương ma ma.

“Người nha, mấy ngày nay đã gầy đi rồi, đợi chút nữa ma ma thu xếp bồi bổ cho người.” Khương ma ma nhìn thấy khuôn mặt gầy gò của Thượng Quan Tây Nguyệt, đau lòng sờ lên.

“Không cần đâu, ma ma, hôm nay ta có việc muốn ra ngoài một chút.”

Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi kiểm tra năng lực của mình rốt cục đã mạnh lên bao nhiêu.

“Bích Ngọc, người biết nơi nào có thể giúp ta khảo thí thiên phú không?”

“Ừm, từ cửa phủ quẹo phải đi khoảng một khúc đồng hồ có Thông Thiên Các, chuyên giúp mọi người khảo nghiệm miễn phí.” Bích Ngọc nói toàn bộ những gì mình biết cho nàng.

“Tiểu thư, người hỏi cái này làm gì.” Tiểu Ngón đứng ở một bên không hiểu hỏi.

“Ta chỉ là...”

Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa nói xong, A Văn đi đến.

“Đại tiểu thư, Thần vương ở bên ngoài náo loạn nói muốn gặp người.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, liền choáng váng như đầu.

“Người nói với hắn, hôm nay ta không rảnh...”

“Tỷ tỷ, ta tới tìm người chơi.” Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa nói hết, Bách Lý Thần đột nhiên xông vào cắt ngang lời của nàng.

Hắn hưng phấn vọt tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Người đi xuống đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần đã vào tới nơi, cũng không thể nói mình không rảnh.

“Được”

“Tỷ tỷ, người không chào đón ta sao?” Bách Lý Thần nhìn thấy biểu hiện của Thượng Quan Tây Nguyệt không nhiệt tình, khổ sở hỏi.

“Dĩ nhiên không phải, ta vui còn không kịp.” Thượng Quan Tây Nguyệt vội vàng phủ nhận, nàng không muốn nhìn thấy một tên nam nhân lớn hơn mình khóc.

“Thế nhưng, vừa rồi rõ ràng ta nghe thấy tỷ tỷ nói không muốn gặp ta.” Bách Lý Thần cúi đầu, trong mắt liền lóe lên ý cười.

“Không có, người nghe lầm rồi.”

“Thật sao? Ta biết tỷ tỷ thích ta mà.” Bách Lý Thần lại khôi phục bộ dáng cao hứng bưng bưng.

“Đúng rồi, hôm nay người tìm ta có việc gì sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt còn phải đi khảo thí, cho nên hỏi hắn.

“Tỷ tỷ, người quên rồi sao? Là người nói ta có thể tới tìm người chơi a.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hắn nói, nghĩ tới lời nói lần trước, ảo não vỗ vỗ đầu mình, thật ngốc, hứa bậy mà không suy nghĩ.

“Thế nhưng . . . Hôm nay ta thật sự có việc, bằng không ...”

Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn cự tuyệt, lập tức đứng một bên la hét.

“Ta mặc kệ, hôm nay ta muốn tỷ tỷ chơi với ta.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng hắn nếu không đồng ý sẽ ở lý không đi, đành phải thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Khảo thí

“Vây được rồi, ta phải đi ra ngoài có việc, người ngoan ngoãn đi bên cạnh ta, biết không?” Thượng Quan Tây Nguyệt làm ra vẻ hung ác nói.

“Biết rồi, tỷ tỷ.” Bách Lý Thần ra vẻ trẻ nhỏ ngoan ngoãn.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng Bách Lý Thần nghe lời hài lòng gật đầu.

“Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các người ở lại phủ đợi đi, một mình ta đi là được rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không đợi các nàng trả lời liền dẫn Bách Lý Thần ra ngoài.

“Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu.”

“Đi...”

Trên đời này có vài người không biết điều, chuyên môn ở không thích đi gây sự.

“Ai đây, không phải là đại tỷ tỷ sao? Lại muốn đi đâu nữa đây.” Xa xa Thượng Quan Lâm lắc thân hình như rắn nước thướt tha mềm mại đi tới.

Trải qua chuyện lần trước ở trà lâu, mấy ngày nay Thượng Quan Lâm một mực không dám đi ra ngoài, trong lòng càng hận Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Thì ra là Nhị muội muội, sao mấy ngày nay không thấy người ra ngoài vậy, chẳng lẽ vẫn còn vì chuyện lần trước ở trà lâu mà tức giận?” Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý châm chọc nói.

“Người...”

“Nhìn tỷ tỷ nói kìa, muội sao có thể vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận được.” Thượng Quan Lâm muốn mở miệng mắng to, nhưng nhìn thấy Bách Lý Thần đứng bên cạnh, tròn mắt chuyển động, lập tức thay đổi suy nghĩ.

“Tỷ tỷ, vị này là ai vậy.” Thượng Quan Lâm giả bộ như không biết chỉ Bách Lý Thần hỏi.

“Đây là Thần vương” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn nói nhiều với nàng, nàng còn phải đi khảo thí nữa.

“A, thì ra hắn là ngốc vương Bách Lý Thần.” Mắt Thượng Quan Lâm lộ ý cười nhạo nói.

“Không ngờ tỷ tỷ lại đi với ngốc vương, bắt quá, các người đúng là tuyệt phối, phế vật và ngốc vương, không phải tuyệt phối thì là cái gì, các người nói có đúng không.” Thượng Quan Lâm đắc ý liếc mắt ra hiệu cho hai nha hoàn sau lưng.

“Đúng, tiểu thư nói không sai chút nào.”

“Thật sự là tuyệt phối “

Bách Lý Thần nghe các nàng không chút kiêng kỵ chế giễu Thượng Quan Tây Nguyệt, một cỗ lệ khí rất nhanh xuất hiện trong mắt. Lúc ngẩng đầu lên, lại khôi phục vẻ đơn thuần.

“Tỷ tỷ, người này là ai, sao miệng lại thú vị như vậy.” Bách Lý Thần vừa nói vừa dùng tay áo phẩy phẩy lui về phía sau, bộ dáng giống như nàng rất thú vị.

“Tên ngu ngốc này, người nói người nào thú vị.” Thượng Quan Lâm nghe hắn nói miệng mình thối, lập tức nổi giận không chỗ phát tiết.

“Người đừng nói chuyện nữa, sẽ càng thúi hơn đó.” Bách Lý Thần che mũi lui về sau mấy bước mới dừng lại.

“Người...”

“Được rồi, chúng ta đi thôi, không khí nơi này quá thối rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không để ý Thượng Quan Lâm đứng một bên tức giận đến xanh mặt lôi kéo Bách Lý Thần rời đi.

“Các người chờ đó cho ta...”

Thượng Quan Tây Nguyệt mặc kệ Thượng Quan Lâm đứng sau lưng giống như kẻ điên la to, tâm tình vui vẻ đi ra ngoài.

Ra tới cửa dựa theo lời chỉ dẫn của Bích Ngọc đi về bên phải khoảng một khắc đồng hồ, liền thấy Thông Thiên Các.

Bách Lý Thần ngẩng đầu nhìn lên, thì ra nàng đi tới Thông Thiên Các, như đang suy tư nhìn thoáng qua Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng giương nhẹ lên cũng đi theo vào.

Vào trong, có rất nhiều người đang xếp hàng, bất quá đều chỉ là hài tử bốn năm tuổi, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở đây có chút không thích hợp.

“Ai, các người nhìn xem, nàng lớn như vậy còn tới khảo thí.” Đám hài tử tập hợp một chỗ nghị luận âm ỉ.

“Đúng vậy, nhất định trước đó khảo thí không đạt, cho nên chưa từ bỏ ý định muốn thử lần nữa.”

“Người này cực kỳ quen mặt, đúng rồi, nàng không phải phế vật đại tiểu thư của Thượng Quan gia Thượng Quan Tây Nguyệt sao?” Trong đám người có một người nhận ra nàng đứng một bên kinh ngạc hết lộ.

Tất cả mọi người bị tiếng kêu của hắn gây chú ý, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tuyệt thế thiên tài

Nàng mặc một bộ áo đỏ, một mình đứng nghiêm sau lưng một đám trẻ con, cũng không bởi vì người chung quanh nghị luận mà tỏ vẻ sợ hãi rụt rè, nàng như vậy, ngược lại làm cho người ta có cảm giác cao quý không thể chạm tới.

“Tỷ tỷ, bọn họ đều đang nói người.” Sau lưng Bách Lý Thần tiến lên lôi kéo tay áo Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn rất khó chịu, vì Thượng Quan Tây Nguyệt mà khó chịu.

“Không sao, miệng là của bọn họ, thích nói thế nào thì nói, chỉ cần không để trong lòng, chẳng qua bọn họ đang tự lãng phí nước bọt thôi.” Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý nói.

Dù sao bọn họ nói gì, cũng không liên quan đến nàng.

“Vị kếp tiếp, Thượng Quan Tây Nguyệt.”

Từ bên trong một gã sai vặt đi ra lớn tiếng gọi tên.

“Đến ta, người chờ ta ở đây một lát.”

“Không, ta muốn vào cùng tỷ tỷ.” Bách Lý Thần rất kiên định nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ đành cho hắn theo vào.

Đi vào một cái đại sảnh, hai bên trái phải để một quả thủy tinh cầu, ngồi ở giữa là một người trung niên, lúc này hắn mặt ủ mày chau, bộ dáng buồn ngủ.

“Bên trái để khảo thí linh lực, bên phải để khảo thí Tinh thần lực, người muốn thử cái nào, cứ đặt bàn tay lên trên vận khí là được.”

Nam nhân trung niên nhân cũng không vì Thượng Quan Tây Nguyệt đã lớn còn tới khảo thí mà chế giễu nàng, ngược lại làm tròn chức trách hướng dẫn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thủy tinh cầu bên trái để khảo thí linh lực, cũng không tiến lên, dù sao cũng biết hiện tại mình đã đạt đến Địa Linh đỉnh phong, nhưng lại không biết Tinh Thần lực của mình đã mạnh bao nhiêu.

Nghĩ kỹ về sau, Thượng Quan Tây Nguyệt đi về thủy tinh cầu bên phải.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi vận khí đặt bàn tay trên thủy tinh cầu bên trên, lúc đầu thủy tinh cầu cũng không có phản ứng gì, qua một chút thời gian, bắt đầu đổi màu, đỏ, cam, vàng, lục... Nhìn thấy thủy tinh cầu lúc dừng lại là màu xanh, hân cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, dù sao màu xanh cũng chỉ là tu vi bình thường.

Hân đang muốn tuyên bố kết quả, thủy tinh cầu yên tĩnh lần nữa có động tĩnh.

Xanh, lam, tím..

Nhìn thấy thủy tinh cầu biến thành màu tím, miệng hân có chút mở ra, thủy tinh cầu không phải chỉ có thể có thể khảo thí một lần thôi sao, từ khi nào đã ngừng rồi mà còn thay đổi, lại nói, người có thiên phú được màu tím ở đại lục này cũng không nhiều.

Thế nhưng để hân kinh ngạc không chỉ có vậy, thủy tinh cầu lại lần nữa đổi màu, lần này từ màu tím chậm rãi biến thành màu vàng kim nhạt, sau đó dần dần biến thành màu hoàng kim chói mắt.

Lúc này nam nhân trung niên miệng đã há to đến mức cực đại, Kim Thiên Phú, toàn bộ đại lục này chưa từng có ai đạt được Kim Thiên Phú, đã một ngàn năm qua chưa từng xuất hiện, không nghĩ tới lần này hân có thể tận mắt nhìn thấy người đạt được Kim Thiên Phú.

Hân kích động đứng lên, đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Vị cô nương này, không biết nên xưng hô như thế nào, ta họ Tạ.”

“Ta tên Thượng Quan Tây Nguyệt.”

Tạ lão vừa nghe thấy tên nàng, cảm thấy rất quen thuộc, nhưng nhất thời cũng không nhớ nổi

“Thượng Quan cô nương, vậy phiền người ở đây chờ một chút, có thể chứ?”

Thượng Quan Tây Nguyệt không biết hân có ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

Tạ lão thấy nàng đồng ý, chạy thật nhanh vào bên trong.

Hiện tại hân không kịp chờ muốn lập tức nói cho quân đại sư biết về vị cô nương đạt được Kim Thiên Phú.

“Quân đại sư... Quân đại sư...” Tạ lão lão đảo nghiêng ngả chạy đến trước mặt một lão đầu trên mặt đầy bụi đất đang luyện đan.

“Kêu cái gì, nhìn bộ dáng của người đi.” Quân đại sư quay đầu lại mắng.

Tạ lão cũng không quan tâm quân đại sư nói cái gì, lúc này hân chỉ muốn nói cho đại sư biết hân phát hiện ra một thiên tài tuyệt thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bái sư

“Đại sư, người không biết đâu, bên ngoài có một thiên tài Kim Thiên Phú.”

“Người nói cái gì? Kim Thiên Phú?” Quân đại sư nắm chặt cổ áo ông, không thể tin vào tai mình.

“Là thật, quân đại sư, bây giờ nàng đang ở bên ngoài.”

Quân đại sư vừa nghe thấy thiên tài Kim Thiên Phú bây giờ đang ở bên ngoài, buông cổ áo lão ra, chạy như bay ra ngoài.

“Thiên tài đâu, thiên tài Kim Thiên Phú ở đâu!”

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tùy ý đánh giá chung quanh, thấy một lão đầu từ bộ dáng lôi thôi từ đằng xa chạy tới, nàng nhìn lão đầu từ kia vọt về phía mình, bị dọa lui về sau mấy bước.

“Ngừng ngừng ngừng, người là ai.” Thượng Quan Tây Nguyệt nếu không đưa tay ngăn lại, chỉ sợ sẽ bị đụng ngã.

“Người chính là vị thiên tài đó” Quân đại sư kích động đưa hai tay nắm lấy bả vai Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Cái gì mà thiên tài.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất không hiểu.

Bên cạnh Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bị bắt lại, vừa định tiến lên, nhưng nhìn thấy Tạ lão cũng chạy ở phía sau, liền dừng lại yên lặng theo dõi.

“Quân đại sư, chính là nàng, nàng là vị thiên tài đó.” Tạ lão khom người thở hồng hộc nói.

“Nha đầu, không ngờ ngươi lại là Kim Thiên Phú trăm ngàn năm qua chưa từng xuất hiện.” Quân đại sư thả tay xuống sờ râu hải long nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ngươi đang nói cái gì, cái gì là Kim Thiên Phú.” Thượng Quan Tây Nguyệt đến bây giờ vẫn không hiểu vì sao bọn họ nhìn thấy mình lại kích động như thế.

Lúc này Bách Lý Thần cup hai mắt xuống nhưng lại hiện lên một vẻ kinh ngạc, Kim Thiên Phú, không ngờ phế vật trong mắt thế nhân lại nghịch thiên như thế, xem ra về sau sẽ càng thêm thú vị.

“Nha đầu, Kim Thiên Phú mà ngươi cũng không biết, Kim Thiên Phú là cảnh giới tối cao, mặc kệ tu luyện hay luyện đan đều sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều, nói tóm lại, ngươi chính là bảo bối.” Ánh mắt quân đại sư nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt giống như sói gặp thức ăn.

“Lợi hại như vậy.” Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt rất đắc chí, không ngờ từ sau khi giải trừ phong ấn, chuyện tốt lại tới liên tục.

“Đó là đương nhiên, nhưng nếu không có ai dạy ngươi, cũng chỉ uống phí, thế nào, bằng lòng bái ta làm thầy không?” Quân đại sư cười nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng thấy nàng gật đầu.

“Ngươi đã nói thế gian chỉ có mình ta đạt được Kim Thiên Phú, sao ta phải bái ngươi làm thầy.” Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu hấn tại sao muốn thu mình làm đồ đệ.

“Nha đầu, ngươi nhìn ngươi đi, ta không phải đã nói rồi sao. Dù ngươi là Kim Thiên Phú, cũng phải có người dạy bảo mới được.”

“Ta tìm người khác cũng có thể, không nhất định phải là ngươi.”

Quân đại sư nghe Thượng Quan Tây Nguyệt có ý không muốn đồng ý, hơn nữa còn muốn bái người khác làm sư phụ, lập tức gấp gáp, như vậy không thể được, nàng là thiên tài do hấn phát hiện ra, sao có thể để rơi vào trong tay người khác.

“Tiểu nha đầu nhà ngươi, sao lại khó nói chuyện như vậy, người khác nghe đến quân đại sư ta, ngươi hỏi thăm một chút, ai mà không muốn bái ta làm thầy.”

“Nhiều người muốn bái ngươi làm thầy như vậy, ngươi để bọn hấn làm đồ đệ là được, sao còn muốn dây dưa với ta.” Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Tây Nguyệt cứ muốn cùng hấn tranh cãi.

“Ngươi... Ngươi nói gì, chẳng phải ta nhìn trúng ngươi sao? Người khác ta thấy chướng mắt.” Quân đại sư dùng ánh mắt khát vọng nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Vậy... Nếu như bái ngươi làm thầy, ta được lợi gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt không quanh co lòng vòng nữa, dù sao mình còn có rất nhiều chỗ không hiểu, có một sư phụ sẽ tốt hơn nhiều.

“Ngươi làm sao lại khác người như vậy... Cái gì, ngươi nói đồng ý bái ta làm thầy.” Quân đại sư lúc này mới kịp phản ứng lại.

“Đúng vậy, ta muốn biết ta được lợi gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt không sợ người khác thấy phiền lặp lại một lần nữa.

“Nha đầu này, người khác muốn nịnh bợ bái ta làm thầy ta cũng không đồng ý, ngươi ngược lại còn muốn ta cho ngươi lợi ích. Thật là một tiểu nha đầu ranh mãnh.” Quân đại sư trong mắt mang ý cười nghiền ngẫm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nếu ngươi bái ta làm thầy, ta chắc chắn đem sở học suốt đời dạy cho ngươi, đời này thành tựu lớn nhất của ta là luyện đan, còn nữa, ngươi là Kim Thiên Phú nên thích hợp luyện đan nhất.”

“Luyện đan? Vậy bây giờ ngươi đạt phẩm giai thứ mấy.” Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi.

“Ta sao, hiện tại đã là đan tôn tứ phẩm.” Quân đại sư sờ râu kiêu ngạo nói.

“Không sai, phẩm giai luyện đan của quân đại sư là cao nhất trong đại lục.” Một bên Tạ lão cũng nói giúp.

“Bái kiến sư phụ” Thượng Quan Tây Nguyệt không chút do dự quỳ trên đất hành lễ bái sư.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Luyện chế đan dược thêm lần nữa

“Tốt, tốt, đồ nhi ngoan, mau đứng dậy.” Quân đại sư kích động đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt dậy. Quá tốt rồi, rốt cục mình cũng thu nhận được một đồ đệ vừa ý. Lần này có thể khoe khoang trước mặt những lão già kia rồi.

“Đồ nhi, ngươi biết luyện đan không?”

“Ta chỉ luyện được tự lực hoàn cấp thấp, hiện tại là Đan sư tam phẩm.” Thượng Quan Tây Nguyệt không giấu giếm gì cả nói tình huống hiện tại của mình cho Quân đại sư biết.

Sau khi Bách Lý Thần nghe thấy nhanh chóng ngẩng đầu lên, rốt cục nàng còn bao nhiêu chuyện khiến cho người khác kinh ngạc đây, đầu tiên là Kim Thiên Phú, bây giờ lại là Đan sư tam phẩm. Nàng giống như một bí ẩn, để cho người ta chậm rãi khám phá.

“Đan sư tam phẩm, không sao, có sư phụ dạy ngươi, chắc chắn sẽ thành trò giỏi hơn thầy.”

Quân đại sư tự tin vỗ vai Thượng Quan Tây Nguyệt, con mắt nhìn về bên cạnh, mới phát hiện Bách Lý Thần một mực không hề lên tiếng.

“Vị này là...” Quân đại sư đặt tầm mắt lên người Bách Lý Thần đang cúi đầu không nói.

“Sư phụ, đây là Thần vương Bách Lý Thần.” Thượng Quan Tây Nguyệt kéo hắn đến trước mặt mình giới thiệu.

“Thì ra là Thần vương, đúng rồi, đồ nhi, đến giờ ta còn không biết tên của ngươi.” Quân đại sư không chú ý quá nhiều đến Bách Lý Thần, lại chuyển ánh mắt về phía đồ đệ mình.

“Thượng Quan Tây Nguyệt, nổi tiếng là phế vật đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, gọi ta là Nguyệt nhi được rồi.”

“Thì ra ngươi chính là Thượng Quan Tây Nguyệt đó.” Tà lão ở một bên nghe thấy, rốt cuộc hiểu rõ, trách không được mình lại cảm thấy cái tên này nghe quen tai.

“Cái gì, phế vật, ai dám nói Nguyệt nhi của ta là phế vật, vậy bọn hắn là cái gì, phế vật trong phế vật sao?”

Quân đại sư nghe đồ nhi thiên tài của mình bị người khác nói thành rác rưởi, tức giận đến râu mép vênh lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn sư phụ của mình giống như một tiểu hài tử.

“Nói ta như vậy thì sao, dù sao ta cũng không thiếu đi miếng thịt nào, tùy bọn hắn nói thế nào thì nói.”

“Vậy cũng không được, ta không cho phép bọn họ nói ngươi như vậy.” Quân đại sư rất cố chấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy sư phụ bảo hộ mình như thế, trong lòng rất cảm động.

“Đúng rồi, Nguyệt nhi, đi, chúng ta vào trong nội viện, để sư phụ nhìn kỹ thuật luyện đan của ngươi.” Quân đại sư vừa nói liền lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào bên trong.

“Tà lão, chuyện đồ đệ của ta là Kim Thiên Phú tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài, biết không? Nếu không ta sẽ lột da ngươi.” Quân đại sư rốt cục nhớ tới chuyện này không thể để người khác biết, đồ đệ của mình còn chưa trưởng thành, bại lộ quá sớm chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho nàng.

“Yên tâm đi, quân đại sư, nơi này chỉ có hai người chúng ta biết, đương nhiên, còn có Thần vương, không có người khác biết.”

Bách Lý Thần thấy Tà lão nhìn về phía mình, vội vàng lắc đầu như trống hỏi.

“Ta cũng sẽ không nói, đây là bí mật của ta và tỷ tỷ.”

“Ừm, vậy là tốt rồi...”

Đi vào nội viện, quân đại sư liền đuổi Tà lão đi.

“Tới đây, Nguyệt nhi, hôm nay sư phụ dạy ngươi luyện chế đường khí đan của Đan sư tam phẩm, ngươi coi cho kỹ.” Quân đại sư nói xong cũng ngồi trước lò luyện đan, theo trình tự mà bỏ thảo dược vào lò.

Quá trình quân đại sư luyện chế, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn rất cẩn thận, một chút động tác nhỏ nàng cũng đều nhớ kỹ ở trong lòng.

Chỉ chốc lát sau, đường khí đan luyện thành, quân đại sư lấy từ trong lò ra 10 viên thuốc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cầm một viên trong tay quân đại sư quan sát, mùi thơm ngát bay thẳng vào mũi nàng, viên đan dược màu trắng tản ra ánh sáng nhẹ.

“Sư phụ, đan dược này có tác dụng gì.”

“Dưỡng khí đan, ý ở trong tên, bổ sung công lực sau khí mạch suy yếu.” Quân đại sư nói xong cầm lấy bình đan dược bên cạnh bỏ toàn bộ vào sau đó đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Đồ nhi, cái này cho ngươi, trong người mang theo nhiều đan dược một chút sẽ tốt hơn.”

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không khách sáo, cầm lấy đan dược, bỏ vào nhẫn Thiên Hoàng.

Sau đó quân đại sư nói với Thượng Quan Tây Nguyệt một vài chuyện nên chú ý khi luyện đan, vài kỹ xảo, liền để nàng bắt đầu luyện.

Lần này có quân đại sư dạy kỹ xảo cho nàng, đan dược Thượng Quan Tây Nguyệt luyện chế lần này rất tốt.

Trong phòng, khói mù lượn lờ.

Ánh lửa màu đỏ phản chiếu khuôn mặt của nàng giống như ánh bình minh, lúc này nàng đang tập trung tinh thần rót tất cả linh lực tất cả vào lò luyện đan.

Chỉ chớp lát sau, thanh âm lớp lớp truyền đến.

Thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hỉ nhĩ

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng dậy lấy đan dược ra. Lần này so với lần trước tiến bộ hơn một chút, là sáu viên.

“Có làm hay không, ta dựa theo lời hướng dẫn của sư phụ, sao lại chỉ có sáu viên.”

Quân đại sư nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt, râu ria bị tức đến dựng thẳng lên.

“Sáu viên, lần đầu tiên luyện đã được sáu viên, ngươi còn muốn thế nào.”

Đồ nhi, ngươi cũng biết vì sư luyện đơn mấy chục năm mới có được hiệu quả hôm nay, mà ngươi, chỉ trong chớp mắt, liền luyện thành công sáu viên, vẫn còn chê ít, ngươi nên biết là có không ít người lần đầu luyện đan không hề thành công, thậm chí còn có thể nổ lò.

“Sư phụ, đây là lần thứ hai ta luyện đơn.” Thượng Quan Tây Nguyệt bất mãn phản bác lí do thoái thác của quân đại sư.

Bách Lý Thần cúi đầu nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói đây chỉ là lần thứ hai nàng luyện đơn, không ngờ mới hai lần luyện đơn mà đã có thành tích rõ rệt như thế.

Xem ra, trước kia đều do nàng ngại trang, nhưng bây giờ khinh thường không muốn tiếp tục nữa, như vậy còn hấn thi sao, có phải cũng nên khôi phục lại hay không. . .

“Ngươi.. Ai, thôi thôi, thiên phú của ngươi vốn không người nào có thể so sánh, vì sư thật là may mắn, có thể thu nhận ngươi làm đồ đệ.” Quân đại sư nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng nói.

“Sư phụ, ta phải về rồi, có rảnh ta lại đến gặp ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt cất sáu viên dưỡng khí đan vừa luyện chế được vào nhẫn Thiên Hoàng.

Quân đại sư nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi, rất không muốn, hấn còn muốn tâm sự cùng đồ đệ, nhưng hấn cũng biết đồ đệ mình không phải là người bình thường, xem ra, đại lục này sắp có biến rồi.

“Vậy được rồi, ngươi về trước đi, có rảnh thì đến, sư phụ sẽ dạy ngươi cái khác.”

“Được, sư phụ, ta đi trước.” Kỳ thật Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn rời khỏi người sư phụ mới quen này, nhưng thật sự không có cách nào khác, còn rất nhiều chuyện đang chờ nàng làm.

Tạm biệt quân đại sư, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đi ra ngoài.

“Ài, các ngươi nói xem, sao đến bây giờ Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa ra.”

Vì vừa rồi có gã sai vặt đi ra nói chờ một chút nên đám người ngoài cửa nhàm chán tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm.

“Ai biết, chẳng lẽ phế vật kia có thể tu luyện.”

“Hừ, làm sao có thể, phế vật chính là phế vật, dù trải qua mấy trăm năm cũng không thể.” Một người mặc quần áo màu xanh khinh thường nhìn về phía hai người đi ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy mấy câu nói này, mặt không đổi sắc đi qua bọn họ, coi như có nói khó nghe hơn cũng không sao, sớm muộn cũng có một ngày bọn hắn hối hận tự nói mình ngu xuẩn.

Nhưng sau lưng, Bách Lý Thần nghe thấy mấy lời vũ nhục nàng, nắm chặt nắm đấm cố áp chế lửa giận để không đánh một chưởng ra ngoài.

“Đúng rồi, lần này chỉ có một mình ngươi ra ngoài thôi sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt đi ở phía trước chợt nhớ tới bên cạnh Bách Lý Thần không có một tùy tùng nào nên quan tâm hỏi.

“Ta vụng trộm chạy ra ngoài, bọn họ không biết.”

“Ngươi cứ như vậy sẽ làm bọn họ lo lắng, biết không? Ngươi mau trở về đi, ta cũng phải về rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong phát tay với hắn, xoay người rời đi.

Bách Lý Thần nhìn nàng đi xa, liền đi đến một nơi vắng vẻ, nhún chân lao về phía trước.

Trở lại phủ, còn chưa về tới viện của mình, đã nghe thấy tiếng ồn ào.

“Ngươi về trước đi, bây giờ đại tiểu thư không có ở đây.” Đây là tiếng của Khương ma ma.

“Không, ta muốn ở đây đợi đại tiểu thư trở về.”

Thượng Quan Tây Nguyệt đến gần xem xét, một nha hoàn mặc y phục màu lam quỳ gối trước cửa viện tử của nàng.

“Có chuyện gì.”

Nha hoàn vừa nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, quay đầu thật nhanh, gương mặt này, không phải là Hi nhi lần trước bị đánh bằng roi sao?

“Đại tiểu thư, ta là Hi nhi.” Hi nhi vừa quỳ vừa bò qua nút góc áo Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ta biết ngươi là ai, ta chỉ muốn hỏi ngươi đến đây làm cái gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt rút áo mình lại, đi về phía trước mấy bước.

“Đại tiểu thư, ta... Ta muốn nói, thương thế của ta lành rồi, có thể tiếp tục hầu hạ ngươi.” Hi nhi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía trước, vội vàng quỳ bò theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Luyện chế Hộ Mạch đan

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói như vậy, ngoài ý muốn cúi đầu nhìn về phía nàng.

“Lần trước đánh ngươi hai mươi đại bản, chẳng lẽ ngươi không hận ta sao?”

Con chồn cho gà chúc tết, tuyệt đối không có lòng tốt.

Hi nhi nghe xong, lại bò qua vài bước, ngẩng đầu chân thành tha thiết nhìn nàng.

“Không, đại tiểu thư, lần trước là Hi nhi không đúng, đại tiểu thư xử phạt là đúng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, cũng thấy càng thêm buồn cười, như cười mà không cười nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

“Ngươi thật sự cho rằng ta xử phạt ngươi là đúng?”

Hì nhi bị cặp mắt của nàng nhìn chăm chăm, không tự nhiên, chợt dạ cúi đầu, chẳng lẽ lại bị nàng phát hiện, không có khả năng, nàng sẽ không biết kế hoạch của mình.

Nghĩ như vậy, Hì nhi bình tâm lại, lần nữa ngẩng đầu lên.

“Đại tiểu thư làm gì cũng đều đúng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Hì nhi nói một đằng nghĩ một nẻo, híp mắt lại.

Bản cô nương nhận lại ngươi, để xem ngươi có thể làm ra cái gì.

“Vậy ngươi lưu lại đi, nhưng bên cạnh ta đã có hai nha hoàn, ngươi ở bên ngoài làm nha hoàn sai vặt đi.”

“Vâng, tạ đại tiểu thư.”

Hì nhi cúi đầu xuống nói, trong mắt lộ ra hận ý không thể che hết.

Sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không nhìn thấy oán hận trong mắt nàng, nhưng nàng ngược lại muốn nhìn xem nàng ta phí tâm tư ở lại bên cạnh mình có mục đích gì.

“Tốt, ta về phòng trước, nếu không có việc gì, thì đừng vào quấy rầy ta.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng đi vào phòng của mình.

“Ai, Bích Ngọc, ngươi nói xem gần đây tiểu thư bận cái gì, mỗi ngày đều ở trong phòng không ra.” Thượng Quan Tây Nguyệt đóng cửa lại chỉ nghe thấy Tiểu Ngôn hiểu kỳ như chim hót hời hợt hời lui.

“Ai nha, làm sao ta biết, tiểu thư có suy nghĩ của nàng, đi, chúng ta đi xem Khương ma ma đang làm món ngon gì.”

Sau đó, ngoài cửa không còn một thanh âm nào, đoán chừng Bích Ngọc đã mang Tiểu Ngôn đi rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào trong buồng, hơi suy nghĩ một chút, lại lần nữa đi vào trong không gian huyền ảo.

Nàng nhìn chung quanh, sờ lên trăm gài tóc trên đầu.

Ai, không biết lúc nào Lạc Lạc mới có thể ra ngoài...

Thượng Quan Tây Nguyệt tìm một nơi ngồi xếp bằng, nhớ lại Thiên Hoàng đan thư trong đầu, rốt cục quyết định luyện chế Hộ Mạch đan.

Cái gọi là Hộ Mạch đan, chính là để bảo hộ kinh mạch không bị thương tổn.

Sau khi nghĩ xong, đột nhiên nàng phát hiện không biết làm cách nào để Thiên Hoàng đỉnh trên lỗ tai biến lớn ra.

“Thiên Hoàng đỉnh, bây giờ chủ nhân ngươi muốn luyện chế đan dược, ngươi nhanh biến lớn lên đi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự không có cách nào, chỉ có thể làm bầm lều bầu nói chuyện.

Ai ngờ vừa dứt lời, Thiên Hoàng đỉnh trên lỗ tai tự động bay ra, dừng trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ lớn lên, cho đến khi biến lớn lại như trước.

“A..., Thiên Hoàng đỉnh, ngươi không hổ là Thần khí, còn có thể hiểu ta nói gì.” Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt sáng lên, đi lên phía trước sờ lên Thiên Hoàng đỉnh.

Thiên Hoàng đỉnh vì muốn đáp lại lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, giật giật thân thể.

“Ngươi... Ngươi thật sự có thể nghe hiểu ta nói gì...?”

Thiên Hoàng đỉnh giật giật lần nữa.

“Oa, ngươi thật sự là một bảo bối.”

Thượng Quan Tây Nguyệt kích động ôm Thiên Hoàng đỉnh vào ngực.

Không ngờ lò luyện đan tại đại lục này có thể nghe hiểu tiếng người...

Cao hứng qua đi, Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đầu luyện đan.

Bởi vì lần này muốn vượt cấp luyện đan, nên dù đang ở Đan sư tam phẩm nàng lại muốn luyện chế đan dược của Đan sư Ngũ phẩm, tuy sẽ khó khăn một chút, nhưng đối với Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có khiêu chiến càng khó khăn mới có thể tiến bộ nhanh hơn người khác.

Hạ quyết tâm xong, nàng bỏ dược thảo vào lò, sau đó phóng thích Tinh thần lực, ngọn lửa từ từ bùng lên, đan dược lần này khác lúc trước.

Lần này tất cả đan dược sau khi thành công đều bay từ bên trong ra ngoài, vòn xung quanh bốn phía Thiên Hoàng đình.

“Thu “

Thượng Quan Tây Nguyệt quát nhẹ một tiếng, toàn bộ đan dược tự động bay vào trong tay nàng

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Long Thiên Các

Nàng cúi đầu nhìn thành quả, màu trắng mượt mà tròn bóng, mùi thơm ngát xông vào mũi, nhưng, cũng chỉ có sáu viên.

Thượng Quan Tây Nguyệt chắc lưỡi bỏ đan dược vào trong nhẫn Thiên Hoàng.

Ngay lúc nàng chuẩn bị đứng dậy, cơ thể truyền đến cảm giác nứt ra làm hai.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, nàng muốn tấn cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt tranh thủ thời gian khoanh chân ngồi tại chỗ, đẩy linh lực trong thân thể ra bốn phía.

Mỗi lần tấn cấp đều giống như đi dạo qua quỷ môn quan một chuyến, nếu thành công, người sẽ tấn cấp, nếu thất bại, sẽ bạo phát mà chết.

Mỗi một lần tấn cấp, sẽ càng khó khăn...

Ước chừng nửa canh giờ sau, nghe được một tiếng “Xoạt xoạt” rất nhỏ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhõm thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán.

Tấn cấp, Huyền Linh trung cấp...

Không ngờ một lần luyện đan dược lại vượt cấp, linh lực thăng tới hai cấp.

“Tốt, Thiên Hoàng đình, trở về đi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghỉ ngơi một hồi, đứng lên chỉ vào Thiên Hoàng đình vẫy tay.

Thiên Hoàng đình nghe được tiếng gọi, biến thành một tia sáng màu đỏ bay tới trên lỗ tai Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Thật là một hài tử thông minh.” Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng sờ Thiên Hoàng đình đã biến thành bông tai.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra ngoài, nàng lại hái một trái Thánh Linh quả, bởi vì nàng muốn cho A Văn một trái.

Về tới phòng của mình, nàng mặc nguyên y phục nằm trên giường, chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Thượng Quan Tây Nguyệt đã thức dậy, vì nàng nhớ lần trước Bích Ngọc có nói qua Long Thiên Các, nàng muốn cầm toàn bộ Hộ Mạch đan tới hôm qua luyện được đi đâu giá.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, sao dậy sớm như vậy.”

“Hôm nay ta có việc, phải ra ngoài một lát.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa đi qua các nàng ra ngoài.

Sau khi xuất phủ, nàng đi tới cửa tiệm lần trước mua quần áo.

“Vị cô nương này, muốn mua quần áo gì, ở đây quần áo chúng ta bán đều là loại tốt, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo nhất, giá cả dù già hay trẻ đều không lừa gạt.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, khước mắt co rút, ngay cả câu nói chào mời cũng giống y như lần trước.

“Lão bản, ta muốn một bộ áo choàng gắn kèm mũ trùm đen.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói loại quần áo mình muốn mua.

“Áo choàng màu đen?” Lão bản cho là mình nghe lầm, hỏi lại một lần nữa.

“Đúng, áo choàng màu đen, nếu người không có, vậy ta đến chỗ khác mua.” Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng hắn nói nhảm, quay người muốn đi ra ngoài.

“Đừng, đừng, tiểu thư, tiệm chúng ta cái gì cũng có, người chờ một lát, ta đi lấy cho người.” Lão bản nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi, vội vàng ngăn cản, sợ không lấy được bạc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cầm áo choàng xong, vào phòng thay đồ trong hậu viện cửa tiệm, khoác áo choàng cột dây mũ xong liền trả tiền, đi đến Long Thiên Các.

Nàng đội mũ sa, là vì không muốn để cho người khác nhận ra, dù sao Long Thiên Các hỗn tạp, loại người gì cũng có, nếu lúc đó bị nhận ra, sẽ không tránh được phiền phức.

Long Thiên Các cách phủ không xa, khoảng một khắc đồng hồ là đến.

Nàng đi vào, đến trước quầy.

“Vị tiểu ca này, ta muốn đấu giá một ít đan dược.” Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thấp giọng.

Trước quầy, gã sai vặt nghe có người muốn đấu giá đan dược, lập tức ngẩng đầu lên, phải biết người đấu giá đan dược nhất định là một đan dược sư, nếu không phải đan dược sư, vì sao lại dư thừa đan dược mà đem tới đấu giá, bình thường người khác lấy được đan dược, đều xem như bảo bối không nỡ dùng, sao có thể đem đi đấu giá.

Người này toàn thân đều màu đen, nhìn không ra hình dáng, giọng nói cũng khó phân biệt, nhưng hắn cũng không hiếu kỳ, bởi vì có rất nhiều cao nhân vì không muốn bại lộ thân phận mà ăn mặc theo cách này, vị này từ bàn tay đến làn da xem ra là người trẻ tuổi.

“Được rồi, xin ngài đi theo ta.” Đắc tội ai cũng không thể đắc tội một đan dược sư, điều này hắn vẫn hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đấu giá

Thượng Quan Tây Nguyệt theo tiểu nhị đi tới một căn phòng phía sau.

Trong này trưng bày những đồ vật để bán đấu giá, toàn bộ phòng đều đã được chất đầy.

Đột nhiên, mắt của nàng hướng về một thứ được che kín bằng vải đỏ, chẳng biết tại sao, nàng muốn mở ra nhìn xem bên trong là cái gì.

Gã sai vặt đi tới trước mặt một lão nhân, cung kính cúi đầu.

“Bình lão, vị khách này nói muốn đấu giá đan dược.”

Bình lão nhìn theo tầm mắt hắn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang đứng ở một bên.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Bình lão nhìn nàng, lễ phép gật đầu với hắn.

“Ừ, ta đã biết, người lui xuống đi.”

Gã sai vặt nghe thấy chỉ thị liền xoay người đi ra ngoài.

“Khách nhân, không biết người muốn đấu giá cái gì.”

Bình lão đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, khách sáo hỏi.

Tay Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ động, lấy Hộ Mạch đan trong nhẫn Thiên Hoàng ra.

“Đây chính là thứ ta muốn bán đấu giá, Hộ mạch đan của Đan sư Ngũ phẩm.”

Bình lão cầm một viên từ trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt lên quan sát kỹ.

“Không sai, đây là Hộ mạch đan của Đan sư Ngũ phẩm, nhưng đan dược này của ngươi có thể nói loại nhất phẩm, mặc kệ là độ tinh khiết hay độ dung hợp đều là trăm phần trăm.”

Bình lão sờ râu cảm thán nói.

“Không biết sư phụ các hạ là ai, có thể luyện ra đan dược có độ dung hợp trăm phần trăm như vậy.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy, trong lòng lại khinh khinh, xin nhờ, ta chỉ tới đấu giá thôi, sao hỏi nhiều vấn đề như vậy chứ.

“Sư phụ ta là cao nhân, không muốn ta để lộ tin tức của hần ra ngoài.”

“Ta hiểu, ta hiểu, ai, thật là đáng tiếc.”

Bình lão tiếc nuối lắc đầu, nếu biết là ai, đến lúc đó chiêu mộ vào Long Thiên Các, nhất định nơi này sẽ tồn tại vững chắc hơn.

“Các hạ, ngươi có tổng cộng 6 viên Hộ mạch đan, mỗi viên giá khởi điểm là 10 vạn, cuối cùng sau khi đấu giá xong ta rút ra mười phần trăm phí tổn, ngài xem có được không?”

Bình lão nói đến chuyện bán đấu giá, trở nên rất nghiêm túc, nói tình huống cụ thể cho Thượng Quan Tây Nguyệt nắm rõ.

“Có thể.”

Trời ạ, không ngờ chỉ một viên thuốc, giá khởi điểm đã là 10 vạn lượng, vậy trở về ta luyện thêm những đan dược khác, không phải sẽ phát tài sao?

“Ha ha “

Thượng Quan Tây Nguyệt quá đắc ý, không khỏi cười ra tiếng.

“Không biết các hạ còn có vấn đề gì không?” Bình lão thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bật cười, nghi ngờ hỏi.

“A, không, không có gì, ta ra ngoài trước.” Thượng Quan Tây Nguyệt hắng giọng nói, ra vẻ trấn tĩnh đi ra ngoài.

“Các hạ đi thông thả “

Đi ra bên ngoài, Thượng Quan Tây Nguyệt tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống, đánh giá bốn phía.

Không hổ là phòng đấu giá lớn nhất Tây Lăng Quốc, bốn phía đều có người chuyên trấn giữ trật tự Long Thiên Các, phía trước là một cái bàn bán đấu giá, hai bên bàn cũng có hai người gác, nhìn hai người này khí thế, ít nhất cũng phải là Hoàng Linh cao cấp.

Mà lâu hai đều có phòng bao, cửa phòng bao buông rèm, người bên ngoài không thể biết ai ở bên trong.

Thượng Quan Tây Nguyệt đánh giá chung quanh một lúc, lại không biết ba người ngồi trong phòng bao lâu hai, một người trong số đó cũng đang nhìn nàng.

“Nàng sao cũng ở đây.”

“Đường ca, ngươi đang nói ai vậy.” Bách Lý Gấm cúi đầu thật dài nhìn xuống dưới lầu, nhưng chỉ có một vài người tới đấu giá, cũng không có gì đặc biệt.

“Đường ca, ngươi nói nàng là ai.”

“Thần, ngươi nói vị cô nương mặc y phục màu đen kia sao?” Âm thanh ôn nhã của Long Hạo Lăng vang lên.

“Y phục màu đen.” Bách Lý Gấm lăm lăm bàn lâu bầu nhìn xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đấu giá Tinh Thần Lam

Lần này Bách Lý Gấm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang mặc áo choàng đen ngồi ở trong góc, nhưng...

“Lăng, sao ngươi biết nàng là nữ nhân.”

Bách Lý Gấm ngồi ngay ngắn lại hiểu kỳ hỏi Long Hạo Lăng.

“Vừa nhìn liền biết, ngươi nhìn nàng xem, dáng điệu uyển chuyển, xương cốt nhỏ nhắn xinh xắn, không phải nữ nhân thì là cái gì, còn có một điểm quan trọng nữa là...”

Long Hạo Lăng cố ý thừa nước đục thả câu.

“Là cái gì.” Bách Lý Gấm hiểu kỳ dựng lỗ tai lên.

“Là... Ngươi nói xem nếu người kia không phải nữ nhân, sao Thần lại nhìn chăm chăm người ta không rời đây, chẳng lẽ hẳn lại có đam mê thích nam nhân sao?” Long Hạo Lăng đưa mắt nhìn sang Bách Lý Thần đang một mực trầm mặc.

“Ha ha, đam mê nam sắc...”

Bách Lý Gấm cười phá lên, nhưng đồng thời, hần cũng chú ý động tác của Bách Lý Thần, hần không muốn bị đánh.

Ai ngờ Bách Lý Thần lơ bộn hần đi, tựa lưng vào ghế ngồi không nói một lời nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt ở dưới lầu.

Long Hạo Lăng thấy bộ dáng này của hảo bằng hữu, cũng đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, ngay cả chính hần cũng không biết, một cái nhìn này, chớp mắt chính là vạn năm.

Ở lầu dưới Thượng Quan Tây Nguyệt vừa thu hồi ánh mắt dò xét của mình, liền có một người đi lên đài.

Tập trung nhìn lên, đó là Bình lão vừa rồi ở trong phòng.

Bình lão đi lên đài, lễ phép khom người, liền mở miệng giải thích.

“Hoan nghênh mọi người dù trăm công ngàn việc còn đến với Long Thiên Các, Bình lão ta vô cùng cảm kích, hi vọng sau này mọi người ủng hộ Long Thiên Các của chúng ta nhiều hơn, tiếp theo ta cũng không nhiều lời nữa, vật đầu tiên được bán đấu giá là dược thảo Tinh Thần Lam.”

Bình lão nhận lấy cái khay trong tay gã sai vặt.

“Đây chính là Tinh Thần Lam, nó là dược liệu không thể thiếu để luyện chế linh đan, tổng cộng có hai viên, mỗi viên có giá là năm ngàn hai.”

Bình lão vừa dứt lời, dưới đài liền vang lên âm thanh nghị luận ầm ĩ.

“Cái gì, là dược thảo, lão tử không phải đan dược sư, lấy cũng vô dụng.” Một đại hán chột nói.

“Ngươi nói không sai, hiện tại đan dược sư rất hiếm đó.”

“Đúng, chúng ta đợi vật tiếp theo được đấu giá là cái gì.”

“Đúng vậy, cũng không thể lãng phí tiền mua một thứ không đáng.”

Bình lão nhìn người phía dưới mặt ủ mày chau, không có hứng thú với Tinh thần Lam, lập tức gấp gáp.

“Nếu không thì bốn ngàn hai.”

Người phía dưới vẫn không có phản ứng, cũng thế, chỉ có đan dược sư mới cảm thấy hứng thú đối với dược thảo.

Bình lão xem xét, cắn răng, giống như đã hạ một quyết định trọng đại.

“Một ngàn lạng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy dược thảo đã xuống đến một ngàn lạng, nghĩ thầm mua về có thể dùng để luyện đan.

Bình lão nhìn mọi người một chút động tĩnh cũng không có, hơi thất vọng lúc, bỗng nhiên một thanh âm vang lên mà đối với hần là tiếng của trời.

“Tinh Thần Lam, hai viên này ta muốn lấy hết.”

Thượng Quan Tây Nguyệt phát ra thanh âm khàn khàn.

“Tốt, tốt, Tinh thần Lam đã được vị này mua.”

Bình lão kích động nhanh chóng nói, sợ Thượng Quan Tây Nguyệt đổi ý.

“Hai ngàn hai lần một “

“Hai ngàn hai lần hai “

“Hai ngàn hai lần ba, thành giao “

Bình lão gõ thật nhanh, quá tốt rồi, rốt cục bán được Tinh Thần Lam rồi.

“Các hạ, chờ đến khi kết thúc, người đi theo ta lấy Tinh Thần Lam”

Bình lão nói xong để gã sai vặt cầm Tinh Thần Lam ra đằng sau, lại nhận lấy một cái khay khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thiên Tuyệt Liên

“Vòng tay này là món đồ đầu giá thứ hai, Thiên Tuyệt Liên, giá khởi điểm là 5 vạn lượng “

Bình lão nói xong cầm lấy Thiên Tuyệt Liên giơ lên trước mặt mọi người, vòng tay chiếu sáng dưới ánh đèn, chiếu lấp lánh, loá mắt.

“Cái gì thế này, Long Thiên Các các người đầu giá mấy đồ vật đàn bà này sao?” Là đại hán kia nói.

“Người cũng chớ xem thường Thiên Tuyệt Liên, đeo trên người sẽ có thể bách độc bất xâm”

Bình lão giải thích rất cẩn thận, lần nữa giơ vòng tay lên để những thiếu nữ có thể nhìn cẩn thận hơn, bởi vì hán biết vật này chỉ có nữ nhân mới cảm thấy hứng thú.

“6 vạn lượng “

Một giọng nữ bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên.

“A, giọng nói này là...”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được giọng nói quen thuộc, hiểu kỳ quay đầu, thì ra là Thượng Quan Lâm.

Tại sao nàng lại ở chỗ này...

“6 vạn lượng, còn có người nào muốn tăng giá không?” Bình lão hỏi mọi người.

Nhìn mọi người không có ý muốn mua, Bình lão chuẩn bị gõ xuống.

“7 vạn lượng “

Lại một giọng nữ khác can thiệp của hán.

Thượng Quan Tây Nguyệt lại quay đầu nhìn lại, là một thiếu nữ, đại khái khoảng chừng 14 tuổi, mặc quần áo vàng nhạt, cả người lộ ra vẻ đáng yêu động lòng người.

“Tiên Phán Phán, vì sao người lại cướp đồ của ta.” Thượng Quan Lâm thấy thứ mình thích bị Tiên Phán Phán từ trước tới nay đều đối nghịch với nàng cướp đi, hận không thể xông lên xé nát nàng ra.

“Thượng Quan Lâm, người thật thú vị, thứ này là của ai còn chưa biết, người lại khẳng định nó là của người sao?” Tiểu cô nương tên Tiên Phán Phán khinh miệt nhìn Thượng Quan Lâm.

“Người...”

“Hay là nói, đây chính là giáo đường của Thượng Quan gia sao, bọn họ dạy Nhị tiểu thụ bá đạo như vậy.”

Tiên Phán Phán không chờ Thượng Quan Lâm nói xong, mở miệng đã kích nàng lần nữa.

“Đúng vậy, đây là Thượng Quan gia Nhị tiểu thư sao, bá đạo như vậy, vòng tay còn chưa được võ xuống, liền khẳng định là người khác đoạt đồ của nàng.”

“Nhìn dung mạo của nàng ra ưa nhìn, không ngờ tâm địa lại khó ưa như thế...”

“Phòng đấu giá không phải là nơi để cho người khác bán đấu giá sao, nàng lại tự cho đồ đấu giá là của mình...”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe người chung quanh đánh giá Thượng Quan Lâm, trong lòng không khỏi gợn ngón tay cái lên với vị Tiên Phán Phán kia.

Nói đến thật tốt, loại Bạch Liên Hoa giả bộ này nên để mọi người nhỏ nước bọt đến chết.

Bình lão thấy mọi người đưa ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Thượng Quan Lâm đang xuất khẩu cuồng ngôn, cũng nhin không được mà bất mãn với nàng, nhưng hấn cũng không thể nói gì, dù sao cũng đều là khách.

“Mọi người yên lặng một chút, 7 vạn lượng, còn có giá cao hơn không?”

Thượng Quan Lâm nghe mọi người vì nữ nhân chết tiết Tiên Phán Phán mà nói nàng như thế, hai tay nắm thật chặt, trong lòng không ngừng mắng.

Tiên Phán Phán, người và Thượng Quan Tây Nguyệt giống nhau đều muốn giẫm đạp người khác.

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xem kịch vui, không khỏi hắt hơi một cái, trong lòng thầm nghĩ, sẽ không phải là Thượng Quan Lâm đang mắng nàng chứ...

“9 vạn lượng.”

Thượng Quan Lâm không thèm đếm xia, mang toàn bộ ngân lượng của mình ra, nàng nhất định phải đoạt được Thiên Tuyết Liên.

“10 vạn.”

Tiên Phán Phán không nhanh không chậm kêu giá, thái độ chậm rãi làm cho Thượng Quan Lâm hận không thể bóp chết nàng.

Bình lão thấy tới 10 vạn đều không ai kêu giá nữa, bắt đầu tuyên bố.

“10 vạn lần một.”

“10 vạn lần hai.”

“10 vạn lần ba, thành giao.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phá Ách đan

Thượng Quan Lâm thấy Thiên Tuyết Liên mình thích bị Tiên Phán Phán lấy mất, hai mắt nhìn chằm chằm vào nàng, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Tiên Phán Phán đã sớm chết trăm ngàn lần.

“Tiên Phán Phán, tại sao ngươi lại muốn tranh giành Thiên Tuyết Liên với ta.”

“Thượng Quan Lâm, lời này của ngươi ta không hiểu, cái gì gọi là tranh giành, ai có tiền thì đồ thuộc về người đó, ai bảo ngươi không có tiền.” Mồm miệng Tiên Phán Phán lạnh lợi trả lời.

“Ngươi...”

Ai ngờ Tiên Phán Phán đã nói qua chỗ khác không còn đề ý đến nàng.

Không còn cách nào khác, Thượng Quan Lâm chỉ có thể hung ác trợn mắt nhìn nàng vài lần sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiếp theo Bình lão lại đưa ra một bình thuốc.

“Trong bình này là Phá Ách đan, nếu linh lực bị đình trệ ở Huyền Linh đỉnh phong, ăn đan dược này vào, nhất định có thể đột phá đến Hoàng Linh trung cấp, giá khởi điểm 20 vạn lượng.”

“Mẹ nó, quá tốt rồi, lão tử đã dừng ở Huyền Linh đỉnh phong ba năm, đến nay cũng không thể đột phá, hiện tại có Phá Ách đan, thật sự là trời cũng giúp ta, 30 vạn lượng.” Vẫn là đại hán thô lỗ hồ to.

“Tốt, vị khách này ra giá 30 vạn, còn có ai cao hơn không?”

Bình lão đặt bình đan dược ở trên khay, cười mở miệng hỏi, phải biết rằng, ra giá càng cao, phần trăm hán rút ra càng nhiều.

“35 vạn lượng”

Một thanh âm đột ngột truyền đến từ phòng bao lầu hai.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh kia phát ra.

Rèm cửa phòng bao lầu hai vừa kéo lên, điều này để cho Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy tướng mạo người bên trong.

Hắn mặc áo bào màu xanh lam, nếu không chú ý sự âm trầm trong mắt hắn, khuôn mặt cũng coi như anh tuấn.

Lúc này hắn tựa lưng vào ghế ngồi, đứng phía sau là hai tên tùy tùng, không khó phát hiện ra âm thanh vừa rồi phát ra nhất định là của một trong tên tùy tùng.

“Lão tử ra 40 vạn lượng.” Đại hán nghe thấy có người cùng hắn tranh đoạt, lập tức gấp gấp, lại thêm 5 vạn lượng.

“45 vạn lượng” Người trên lầu tiếp tục tăng giá.

“50 vạn lượng”

“70 vạn.” Người trong phòng bao tựa hồ đã không còn kiên nhẫn tiếp tục dây dưa, trực tiếp thêm 20 vạn.

“Mẹ nó, tên mặt trắng này là ai, dám tranh với lão tử, người cũng không hỏi thăm xem lão tử là ai.” Đại hán nghe giá đã tăng đến 70 vạn, nhưng mình lại không có nhiều tiền như vậy, vừa nghĩ tới Phá Ách đan bị người khác đoạt đi, hắn lại không tấn cấp được, lập tức mở miệng mắng to.

“Làm càn, đây là đương kim Thất vương gia, sao có thể để cho người ở đây làm càn.”

Một tên tùy tùng thấy dưới lầu có người dám nhục mạ chủ tử mình, lập tức rút đao bay xuống dưới lầu gác lên cổ đại hán.

Thất vương gia, Bách Lý Diệp...

Thượng Quan Tây Nguyệt căn cứ theo trí nhớ của mình, người này là con thứ bảy của hoàng thượng, từ ánh mắt của hắn có thể thấy hắn không phải là cái đèn đã cạn dầu.

Đại hán này cũng sợ cứng người, nhìn thấy một cây đao đột nhiên xuất hiện trên cổ mình, nghe thấy ba chữ Thất vương gia, lập tức bị dọa đến chân mềm nhũn, trực tiếp té dưới đất.

“Thì ra là Thất vương gia, tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, xin tha cho tiểu nhân.”

Đại hán dập đầu trên đất, phát ra tiếng vang bộp bộp.

“Được rồi. Hàn Đông, trở về đi.”

Bách Lý Diệp ngồi trên lầu cuối cùng cũng mở miệng.

“Vâng, chủ tử” Hàn Đông thu đao lại, bay trở về bên cạnh Bách Lý Diệp.

“Tạ ơn Thất vương gia, tạ ơn Thất vương gia...” Đại hán thấy đao đã rời khỏi cổ mình, vừa nói vừa bò dậy co cẳng chạy ra ngoài.

“Tốt, vị vương gia trong phòng bao ra giá 70 vạn, như vậy Phá Ách đan liền thuộc về ngài.”

Bình lão thấy bầu không khí có chút cứng ngắc, vội vàng mỉm cười giảng hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Trúng thần thú

“Tốt, vật đầu giá tiếp theo là sáu viên Hộ Mạch đan, chủ yếu để chữa trị kinh mạch bị tổn thương, giá khởi điểm 10 vạn lượng một viên.”

“Sáu viên ta muốn lấy hết, 150 vạn.”

Một người trung niên dáng dấp mượt mà hô to, chỉ thấy trang sức trên người hắt chiếu lấp lánh, mười ngón tay đều đeo đầy bảo thạch, xem ra là người có tiền.

Trời ạ, không nghĩ tới 6 viên Hộ Mạch đan lại có thể bán được 150 vạn. Ta thật sự sắp phát tài rồi, ha ha, càng nhiều người ra giá, nàng càng có nhiều tiền.

Giống như là ông trời nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang thăm cầu nguyện, lại thêm một âm thanh sáng khoái khác truyền tới.

“160 vạn.”

Nghe thấy giọng nói rung động lòng người này, Thượng Quan Tây Nguyệt liền nhìn về phía người này.

Hắn ngồi trên ghế bên kia, mặc trường bào màu trắng, tay nâng lấy cây quạt, tuy nói dáng dấp không phong hoa như Bách Lý Thần, nhưng cả người hắn toát ra một cảm giác khiến người khác thoải mái.

“Tiểu tử thú, dám so tài sản với đại gia, ta ra 200 vạn.”

Nam nhân trung niên sau khi nghe thấy lập tức vỗ bàn đứng lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy đã tăng tới 200 vạn, trái tim nhỏ của nàng kích động đến nỗi nhảy loạn, phát tài, lần này phát tài thật rồi.

Tiểu soái ca, tăng thêm, tăng thêm nữa đi, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng kêu gào.

“250 vạn “

Trời không phụ người có lòng, nam tử trẻ tuổi lại tăng giá nữa.

“Tiểu tử thú, hôm nay ngươi muốn đấu với đại gia ta có phải không, 500 vạn lượng.”

Nam nhân trung niên bị kích thích kêu ra giá trên trời.

“Vị đại gia này đã thích đan dược này như thế, ta cũng không nên đoạt đi thứ mà ngươi thích, ngươi lấy đi.”

Nam tử nói dứt lời liền đứng lên phe phẩy cây quạt đi ra ngoài.

Cái gì, 500 vạn lượng, chỉ để mua sáu viên thuốc, bán với giá 500 vạn lượng, nếu không phải Thượng Quan Tây Nguyệt sợ bại lộ thân phận, đã sớm vui vẻ đến mức nhảy dựng lên, xem ra trở về nên luyện thêm một ít, kiếm tiền kiểu này ta sẽ nhanh chóng trở thành phú bà.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang vui vẻ tính toán trong lòng.

Cuối cùng Hộ Mạch đan được nam nhân trung niên kia mua với giá 500 vạn lượng.

“Mọi người yên lặng một chút, đây là thứ cuối cùng.”

Bình lão phát tay ra hiệu mọi người im lặng, trong tay hắn bưng một cái khay, phía trên được che bằng một miếng vải đỏ.

“Đây là cái gì, thần bí như vậy.”

“Ai biết, đoán chừng là đồ tốt.”

“Được rồi, đừng đoán bậy, mở ra sẽ biết không phải sao?”

“... Nói cũng đúng “

Bình lão rất hài lòng khi thấy ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn vào chiếc khay trong tay mình, thấy kỳ vọng bên trong mắt họ, xốc tấm vải đỏ lên.

Vốn tưởng rằng là đồ tốt mới mong chờ, ai ngờ trước mắt lại là một quả trứng lớn khoảng bằng nắm đấm.

“Các vị, không nên xem thường quả trứng này, theo chuyên gia đã nhận định, đây là một quả trứng Thần thú thời thượng cổ, cụ thể là Thần thú gì trước mắt còn chưa biết. Giá khởi điểm là 200 vạn “

Bình lão thận trọng đem quả trứng đặt trên mặt bàn.

“Người nói là trứng Thần thú thì nó sẽ là trứng Thần thú sao?”

“Đúng vậy, chúng ta cũng không hiểu biết nhiều, ai biết người có lừa gạt chúng ta không.”

“Hơn nữa, người nói chuyên gia đã xem qua, nhưng chúng ta lại không biết hẳn là ai.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn quả trứng kia, bên tai nghe thấy tiếng người khác nghị luận âm ỉ, chẳng biết tại sao, nàng luôn có cảm giác quả trứng này rất quen thuộc, giống như người thân của mình.

“Chủ nhân, người mau mua quả trứng kia đi.”

Bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên truyền đến giọng nói của Lạc Lạc.

Nàng nhìn chung quanh một lần, không có người nào nhìn nàng, chẳng lẽ bọn họ không nghe được sao.

“Chủ nhân, ta đang truyền âm cho người, người khác không nghe thấy đâu.” Lạc Lạc mặc dù không xuất hiện, nhưng mọi động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt hẳn đều biết.

Nhìn thấy hành vi ngu ngốc của chủ nhân, trên trán Lạc Lạc rơi xuống vô số hắc tuyến.

“Lạc Lạc, thân thể người vẫn tốt chứ?” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng dùng truyền âm.

“Ta không sao, chủ nhân, ta tu dưỡng một thời gian sẽ tốt.” Lạc Lạc rất vui vẻ vì Thượng Quan Tây Nguyệt quan tâm mình.

“Lạc Lạc, chừng nào người mới có thể phát hiện thân.”

“Còn phải qua một khoảng thời gian nữa, chủ nhân, đừng lãng phí thời gian, người mau mua trứng Thần Thú kia đi, nó sẽ trợ giúp người.”

“Trợ giúp cái gì.”

Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi, nhưng không có ai đáp lại nàng, nàng biết, Lạc Lạc lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Thật ra, dù Lạc Lạc không nhắc nhở nàng, nàng cũng quyết định mua nó, bởi vì nàng cảm giác được bản thân mình hình như đã biết nó từ lâu rồi, không thể phí thời gian.

“220 vạn.”

Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng.

“Người nhìn người kia, có phải đầu óc bị bệnh không, tiêu nhiều tiền như vậy chỉ vì một quả trứng này.”

“Ai biết hẳn nghĩ như thế nào, có lẽ tiền nhiều nhưng lại không có nơi để tiêu.”

“...”

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nghe thấy đám người kia chỉ trỏ nàng, bắt quả nàng không để ý, dù sao bọn họ cũng không ai biết nàng là ai.

Bình lão thấy rốt cục có người mở miệng, cao hứng không ngậm miệng được.

“220 vạn, có giá cao hơn không?”

Bình lão nói một lúc lâu cũng không có ai tăng giá lên, hẳn không khỏi thất vọng cup mắt xuống.

Aiz, vốn đang trông cậy vào món cuối cùng này có thể kiếm thêm chút tiền, hiện tại hoàn toàn thất vọng.

“Nếu không có ai tăng thêm giá, như vậy trứng Thần thú sẽ bán cho vị các hạ này với giá 220 vạn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lần đầu gặp Long Hạo Lăng

Tuy rằng mua được trứng Thần thú, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt đối không vui vẻ.

Sớm biết không có ai tăng giá lên, nàng chỉ cần ra 201 vạn lượng là được rồi, lãng phí nhiều tiền như vậy, bây giờ hối hận cũng vô ích.

Trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm hối hận.

“Aiz, cái gì chứ, ta còn chưa lấy được món nào.”

“Không có mới nói, một món ra hồn cũng không có...”

Sau khi đấu giá kết thúc, đám người này tụ tập thành một nhóm càu nhàu đi ra ngoài.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến căn phòng lúc đầu vào.

Trong phòng bao Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi, cũng đứng dậy.

“Thần, rốt cục ngươi cũng cử động, ta còn tưởng rằng ngươi cứ ngồi như vậy suốt đời luôn chứ.” Long Hạo Lăng giễu cợt nói.

“Lăng, đường ca, ta còn có việc, đi trước.” Bách Lý Gấm lên tiếng chào liền đi ra ngoài.

“Thần, ngươi cũng phải đi rồi sao?” Long Hạo Lăng thấy Bách Lý Thần bắt đầu bước đi, đưa tay ngăn cản hắn.

“Thế nào, có việc gì sao.”

“Cũng không phải chuyện quan trọng gì, nếu ngươi nhất định đi ta cũng không cản ngươi, vậy ta tự mình đi gặp vị cô nương vừa rồi.” Long Hạo Lăng vừa nói vừa đi lên phía trước dùng khóe mắt quét nhìn hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Bách Lý Thần vốn đang bước đi đột nhiên dừng lại.

“Ta còn nhiều thời gian, cùng ngươi đi xem một chút.”

Bách Lý Thần nói xong cũng đi trước.

Long Hạo Lăng thấy bằng hữu của mình rõ ràng là muốn đi còn giả bộ không thèm để ý, bộ dáng này thật sự quá khó chịu.

“Các hạ, ngươi đã đến.”

Bình lão thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tới, khách sáo đưa cho nàng chỗ đồ nàng đấu giá được, sau đó, lại đưa cho nàng một tấm thẻ.

“Các hạ, Hộ Mạch đơn tổng cộng là 500 vạn lượng, chúng ta trích phần trăm lấy ra 44 vạn lượng, còn thừa lại 456 vạn lượng, lại trừ đi hai món đồ ngài đấu giá được, tất cả còn lại 235 vạn 8 ngàn lượng.”

“Đây là thẻ lưu trữ của chúng ta, tiền còn thừa lại của ngài tất cả đều ở bên trong.”

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay nhận lấy, bỏ Tinh Thần Lam và cả quả trứng kia vào nhẫn Thiên Hoàng, tò mò nhìn thẻ lưu trữ trong tay, cái này giống với thẻ ngân hàng ở hiện đại.

“Cám ơn ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ vuốt cằm.

“Không cần khách sáo, lần sau nếu như ngài có cái gì muốn đấu giá, hãy đến Long Thiên Các.”

“Ta biết rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt đáp xong đang chuẩn bị rời đi, một gã sai vặt tiến lên ngăn cản nàng.

“Các hạ, Thiếu chủ của chúng ta cho mời.”

“Thiếu chủ các ngươi là ai, ta không biết.”

Thượng Quan Tây Nguyệt rất ngạc nhiên, trong trí nhớ của nàng, không có thông tin gì về Thiếu chủ Long Thiên Các, càng không thể đã từng gặp mặt.

“Các hạ, chuyện của chủ tử chúng ta không biết, ta chỉ làm theo phân phó thôi.”

“Vậy thì đi thôi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn làm khó hấn, vừa vịn nạng cũng nhìn thử xem Thiếu chủ Long Thiên Các là thần thánh phương nào.

Gã sai vật thấy nạng đồng ý, liền dẫn nạng tới hậu viện.

Cùng nhau đi tới đó, ven đường không có hoa cỏ gì, tất cả đều thuần một màu sắc chủ đạo, mặc dù đơn điệu, nhưng nhìn có một phong thái khác lạ, từ cái này có thể nhìn ra, chủ nhân nơi này là một người yêu thích sự yên tĩnh.

“Các hạ, đến rồi.”

Gã sai vật dẫn Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới trước một cửa phòng, lễ phép cong người hành lễ với nạng, liền rời đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên ngoài do dự một chút, đang chuẩn bị gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nam nhân.

“Vào đi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe vậy liền đẩy cửa đi vào.

Vừa vào, cảnh đầu tiên nạng nhìn thấy chính là Long Hạo Lăng ngồi trước bàn cầm bút lông viết chữ.

Hắn mặc áo bào màu xanh lam, tóc tùy ý để rối tung ở sau lưng, bộ dáng này của hắn không có cảm giác phóng đảng, ngược lại làm cho người ta cảm thấy như có một làn gió xuân. Tựa như đang sáng khoái tắm nắng dưới ánh mặt trời vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đỏ mặt?

“Người chính là Thiếu chủ Long Thiên Các?”

Thượng Quan Tây Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

“Không sai, không biết nên xưng hô với cô nương thế nào.”

Long Hạo Lăng buông bút lông xuống vòng qua cái bàn đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không vì mất tự nhiên vì bị hắn nhận ra mình là nữ tử, nạng dò xét cẩn thận người đứng trước mắt.

Lúc này khoảng cách có chút xa, chỉ có thể nhìn thấy bộ dáng của hắn, không ngờ nhìn gần, diễm đản/lê quy doon nam tử này lại phong hoa tuyệt đại (vô cùng xinh đẹp và phong lưu) như vậy.

Nếu dùng từ hiện đại để miêu tả, thì hắn chính là tiểu thịt tươi nha.

Bách Lý Thần trốn trong phòng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm vào Long Hạo Lăng, không khỏi nhú mày.

“Khụ khụ...”

Long Hạo Lăng không tự nhiên ho nhẹ một cái, hai gò má lại ửng đỏ nhàn nhạt...

Tuy rằng Thượng Quan Tây Nguyệt đội mũ rộng vành màu đen, nhưng hắn lại thấy được cặp mắt nạng nhìn mình chăm chăm dưới mạng che màu đen mỏng manh kia.

Thượng Quan Tây Nguyệt bị tiếng ho làm giật mình hồi thần lại.

“Không biết Thiếu chủ tìm ta có chuyện gì.”

“Ta tên là Long Hạo Lăng, người có thể gọi ta là Lăng, bằng hữu của ta đều gọi ta như vậy.”

Long Hạo Lăng quay người đi đến trước bàn rót một chén trà đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Cảm ơn, ta không khát.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy chén trà đặt xuống một bên trên mặt bàn.

“Còn nữa, chúng ta cũng không quen biết, gọi thẳng tên cũng không thích hợp, ta gọi ngươi là Long thiếu chủ đi.”

“Tùy ngươi.”

Long Hạo Lăng cũng không có ý dây dưa, hần bảo nàng vào đây, chủ yếu là muốn nhìn phản ứng của bằng hữu mình một chút.

“Đúng rồi, cô nương còn chưa nói nên xưng hô với cô nương như thế nào đây.”

Long Hạo Lăng hỏi lại lần nữa.

“Ngươi có thấy trên đầu ta đang đội cái gì không?” Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời hần, ngược lại hỏi hần chuyện kỳ quái này.

“Là mũ rộng vành.”

“Vậy vì sao ta lại đội mũ rộng vành.”

“Là bởi vì không muốn bị người khác nhận ra.” Long Hạo Lăng không hiểu vì sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại hỏi vấn đề không liên quan này, nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời.

“Đúng, nếu đã không muốn bị người khác nhận ra, sao ta lại phải nói cho ngươi biết ta là ai.” Bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Long Hạo Lăng như nhìn một tên ngốc. dienndaaafleqqquysddoonnn.

Long Hạo Lăng sững sờ, bản thân hần được rất nhiều cô nương yêu thích, không ngờ hôm nay lại bị khinh bỉ, hần lắc đầu âm thầm cười khổ.

“Là tại hạ đường đột, xin cô nương thứ lỗi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hần nói như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng, nàng vừa muốn nói chuyện, lại bị Long Hạo Lăng ngắt lời.

“Cô nương đã không chịu nói, vậy không ngại để tại hạ đoán xem có đúng không.”

“Tùy ngươi, muốn thì đoán đi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt không thèm để ý, dù sao cũng không có khả năng đoán được.

“Ngươi là... Thượng Quan Tây Nguyệt “

Long Hạo Lăng nghĩ đến lần trước Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt cũng có biểu hiện này, mà Bách Lý Thần chỉ có khi nhìn thấy nàng mới khác thường như vậy, diieenddaanleqqquyyddon cho nên hần khẳng định.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy hần nhìn một cái liền đoán được, khoe miệng sau mạng che mặt trong nháy mắt nâng cao lên.

Không thể nào, cái này cũng có thể đoán được. . .

Chẳng lẽ là do mạng che mặt quá mỏng. . .

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đang thờ ngươi, trước mặt của nàng đột nhiên xuất hiện một đôi tay lộ rõ khớp xương

“Ngươi muốn làm gì.”

Thượng Quan Tây Nguyệt bỗng nhiên bắt lấy tay của hần.

Đúng lúc này, thời gian giống như đông cứng lại, Long Hạo Lăng cúi đầu ngơ ngác nhìn bàn tay như ngọc của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cảm thụ được hai bàn tay nàng mang đến cho mình ấm áp, Long Hạo Lăng nghe thấy tiếng tim mình đập bịch bịch. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Ngươi vừa mới sờ soạng tay của nàng

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng ngại ngần cả ngươi, vốn muốn đẩy tay hần ra, không ngờ lại bị hần giữ lại.

Bên trong phòng, Bách Lý Thần nhìn thấy tình huống này, hận không thể lập tức xông lên chém đứt hai tay Long Hạo Lăng.

Đáng chết, lại dám đụng đến nữ nhân của ta, trong suy nghĩ của Bách Lý Thần đã sớm đóng dấu chủ quyền trên người Thượng Quan Tây Nguyệt rồi.

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại tinh thần, lập tức buông tay hắn ra, không được tự nhiên mở miệng.

“Ngươi động tay động chân như vậy là muốn làm gì.”

Long Hạo Lãng phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt đã buông lỏng tay mình ra, trong lòng không khỏi mất mát, lại đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Thượng Quan Tây Nguyệt, thả tay xuống sau đó liền giả bộ không có việc gì quay người trở lại ngồi trên ghế.

“Ta đã đoán được cô nương là ai, ta muốn xem thử mình đoán có chính xác không.”

“Muốn nhìn thì nói thẳng không được sao?”

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không che che lấp lấp, dù sao đã bị nhận ra, nếu che giấu ngược lại sẽ bị người ta cho là mình tự kiêu.

Long Hạo Lãng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị xốc màn che mặt lên, hắn điều chỉnh hô hấp, ra vẻ lạnh nhạt bắt đầu nghịch bút lông.

Kỳ thật không ai biết giờ phút này trong lòng hắn giống như nước sôi, sôi trào lên. . .

Mạng che mặt được xốc lên, Long Hạo Lãng nhìn thấy khuôn mặt giống như lần trước, nhưng chẳng biết tại sao, lần này gặp lại, trong lòng hắn lại cảm thấy hoàn toàn khác biệt, hắn cảm giác tim mình không nghe lời nhảy dựng lên.

“Bây giờ nhìn thấy rồi, vậy ngươi nói cho ta biết, sao ngươi đoán được.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông mũ xuống hiểu kỳ hỏi Long Hạo Lãng.

“Trực giác “

Thượng Quan Tây Nguyệt không tính đây là câu trả lời, im lặng nhếch miệng.

Trực giác sao, chỉ dựa vào trực giác mà có thể đoán ra được một người xa lạ ư?

Thượng Quan Tây Nguyệt còn không biết Long Hạo Lãng đã gặp mình trước đó rồi.

“Đúng rồi, ngươi còn chưa nói tìm ta làm gì.”

Rốt cục cũng hỏi đến chuyện chính.

“Cũng không có gì, chỉ muốn kết giao bằng hữu với Thượng Quan cô nương.” Long Hạo Lãng bưng ly nước trà lên nhấp một ngụm.

Bằng hữu, thật sự kêu ta đến đây vì cái này ư?

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự nghĩ mãi không ra, nàng và hắn không quen biết, sao lại muốn kết giao bằng hữu.

Nhưng cũng tốt, nhiều bạn sẽ nhiều thêm một người bảo hộ, nói không chừng sau này còn có thể giúp nàng được.

“Được, vậy liền kết giao bằng hữu, ta là Thượng Quan Tây Nguyệt.”

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay phải ra chuẩn bị bắt tay hắn, nàng hành động giống như đang ở hiện đại.

Long Hạo Lãng có chút không hiểu, không biết nàng đưa tay phải ra là có ý gì, nhưng hắn rất thông minh, rất nhanh liền hiểu, cũng giống nàng đưa tay phải ra nắm lấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tốt, ta là Long Hạo Lãng.”

Sau đó, hai người nhìn nhau cười, một loại cảm giác giữa bạn bè với nhau tự nhiên sinh ra.

“Ta cần phải trở về, lần sau gặp lại.”

Hai người hàn huyên một chút, Thượng Quan Tây Nguyệt lại đeo mũ rộng vành lên, cáo từ Long Hạo Lãng.

“Ta tiễn ngươi.”

Long Hạo Lãng nói xong từ bàn đọc sách đứng lên.

“Không cần, ngươi làm việc của ngươi đi. “

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không đợi Long Hạo Lãng đáp lại liền quay người đẩy cửa ra ngoài.

Ngay khi Long Hạo Lãng còn ngây ngốc, lúc nhìn lại đã sớm không thấy bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, một luồng khí thể bén nhọn từ bên cạnh bay tới.

“Thần, ngươi làm cái gì vậy.”

Long Hạo Lãng nghiêng người né.

Bách Lý Thần thấy mình thất thủ, hừ một tiếng đi đến trước mặt hắn.

“Ngươi vừa mới sờ soạng tay của nàng.” Bách Lý Thần dùng giọng nói âm dương kỳ lạ nói ra một câu mà đối với hắn là chuyện không chấp nhận được.

“Cái gì...”

Long Hạo Lãng nhất thời chưa kịp hiểu lời này là có ý gì, một lát liền hiểu.

“Lần đầu là không cẩn thận, lần thứ hai là kết giao bằng hữu, ngươi nghĩ đi đâu vậy.” Long Hạo Lãng bắt đầu dĩ vuốt ve góc áo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ngươi là tên háo sắc.

“Hừ.” Bách Lý Thần lườm Long Hạo Lãng một cái, xoay người rồi đi.

Long Hạo Lãng cười khò nhìn bóng lưng Bách Lý Thần, xem ra bạn tốt của hắn thật sự đã hãm rất sâu rồi, như vậy mình thì sao. Long Hạo Lãng mê mẩn sờ lên chỗ trái tim vừa rồi đập thành thịch.

Trên đường cái, Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi rất nhanh, chẳng biết tại sao, nàng luôn có cảm giác đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng càng đi nhanh càng dễ xảy ra phiền phức, không phải sao, từ một khúc cua, có một cô nương lao ra đụng phải nàng.

Bởi vì trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt có việc gấp, đầu cũng không nhắc lên, nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi”

“Ngươi đứng lại cho bản công chúa.” Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị rời đi, sau lưng truyền đến một giọng nữ nhân ngang ngược càn rỡ.

Nghe được tiếng nói, Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại theo bản năng.

“Ngươi kêu ta sao?”

“Nói nhảm, bản công chúa không kêu ngươi thì kêu ai.” Thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt tự xưng là công chúa khinh miệt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, đi đến trước mặt nàng.

Cách một lớp mạng che mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nữ nhân gọi là công chúa kia, kỳ thật đáng đáp cũng không tệ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ qua sự ngoan độc trong mắt nàng, chung quanh đã có không ít dân chúng vây lại xem kịch vui.

“Làm càn, vừa rồi đụng vào công chúa không nói, bây giờ thấy công chúa còn không quỳ xuống.” Nha hoàn sau lưng nàng ta cũng ý thể hiếp đáp người, hét lớn.

Thật là bệnh tâm thần, Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn nói với các nàng một câu, xoay người rồi đi, nhưng công chúa kia lại tiến lên cản đường của nàng.

“Điều dân lớn mặt, bản công chúa chính là đương kim công chúa Bách Lý Phụng, ngươi thấy ta lại dám không thỉnh an.” Bách Lý Phụng sau khi nói xong mũi nàng cao lên trời ưỡn ngực, chờ đợi phản ứng của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đội nàng nghe thấy thân phận của mình mà bị dọa đến nom nớp lo sợ. Thế nhưng sự thật chứng minh là do nàng suy nghĩ nhiều.

Thượng Quan Tây Nguyệt dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu để nhìn nàng, sau đó đẩy nàng ra.

Bách Lý Phụng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến thân phận công chúa của mình, còn to gan đẩy nàng ra, từ nhỏ đã được đối xử như công chúa làm nàng lập tức nổi trận lôi đình. Tiến lên giữ chặt cổ tay Thượng Quan Tây Nguyệt, tay phải hung hăng vung lên mặt nàng.

Nhìn thấy bàn tay kia nhanh chóng đánh đến mặt mình, ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe lên một tia ngoan lệ, đưa tay phải ra tóm chặt lấy tay Bách

Lý Phụng.

“A, đau quá.” Cô tay Bách Lý Phụng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong nhung lụa lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt hung hăng nắm lấy, không khỏi đau đến hô ra tiếng.

“Lớn mật” nha hoàn sau lưng chuẩn bị tiến lên, tuy nhiên lại bị ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt dọa đến đứng yên một chỗ không dám động đậy. Ánh mắt thật sự đáng sợ, giống như tiến vào hầm băng.

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng chọc đến ta, còn nữa vừa rồi là ngươi lao ra đụng vào ta trước, ta đã không so đo với ngươi, ngươi còn ở chỗ này cố tình gây sự, tính tình này của ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ hại ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa chậm rãi dùng sức tóm chặt lấy tay của nàng.

“Thả ta ra, cái tên háo sắc nhà ngươi...” Khi Bách Lý Phụng la to, con mắt cong lên, thấy Bách Lý Diệp đi về bên này.

“Hoàng huynh, cứu ta.”

Bách Lý Diệp nghe được tiếng la, đi về bên này, đám người nhìn thấy nam tử mặc quần áo lộng lẫy, theo bản năng tránh đường.

“Chuyện gì xảy ra.” Bách Lý Diệp cau mày nhìn hoàng muội luôn làm cho người ta lo lắng của mình, muội muội này từ nhỏ đến lớn đều như vậy, bị mẫu phi chiều đến vô pháp vô thiên, ai cũng không để vào mắt, khó mà nói có một ngày đắc tội với người không nên đắc tội.

“Hoàng huynh, ngươi mau kéo tay cái tên háo sắc này xuống, hấn khinh bạc ta.” Bách Lý Phụng nói đến đây, một chút cũng không có cảm giác ngượng ngùng, ngược lại khí thế tăng cao.

Sau mạng che mặt Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy nàng nói như vậy, khoe miệng không tự chủ co quắp lại, có làm hay không, kẻ háo sắc?

Ta là một đại cô nương lại đi khinh bạc ngươi? Ta cũng không có ham mê kì dị này, còn nữa, cho dù có ham mê này, cũng thấy chướng mắt khi nhìn công chúa phách lối như ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chẳng lẽ ta không thể qua đây thăm đại tỷ của ta sao

Ngay khi Thượng Quan Tây Nguyệt ở trên đường tranh chấp với người khác, Tiểu Ngôn đã xảy ra chuyện.

Trở về phủ Thượng Quan Lâm nổi giận, nàng đi vào vườn hoa hái toàn bộ hoa cỏ ném xuống đất, nhưng chỉ như vậy vẫn không làm tiêu tán phần nộ của nàng.

Tiền Phán Phán đáng chết, mỗi lần đều muốn đối nghịch với nàng, đáng chết, dám giẫm đạp người khác, giống y như Thượng Quan Tây Nguyệt, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng phải để bọn họ quỳ gối trước mặt mình cầu xin tha thứ.

Nghĩ như vậy, Thượng Quan Lâm tưởng tượng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

“Nhị tiểu thư, Hi nhi cầu kiến.” Thanh Hà ngắt dòng suy nghĩ của Thượng Quan Lâm, hình ảnh Thượng Quan Tây Nguyệt quỳ trên mặt đất toàn bộ biến mất, Thượng Quan Lâm bất mãn quay đầu lại.

“Cho nàng ta vào.”

“Bái kiến Nhị tiểu thư.” Hi nhi nhìn Thượng Quan Lâm cung kính khom người xuống, thái độ đối với Thượng Quan Tây Nguyệt quả thực cách biệt một trời một vực.

“Sao ngươi lại tới đây, không phải ta để ngươi tới giám thị Thượng Quan Tây Nguyệt sao?” Giọng nói của Thượng Quan Lâm không hề thân thiện.

“Là như vậy, Nhị tiểu thư, Thượng Quan Tây Nguyệt đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi, cho nên nô tỳ đến báo cáo với người.”

“Ra ngoài, cứ ra ngoài, chút chuyện nhỏ này...” Thượng Quan Lâm đột nhiên dừng lại, Thượng Quan Tây Nguyệt ra ngoài, có nghĩa là bên kia không có ai, vậy đồ cưới...

“Ngươi khẳng định nàng đã ra ngoài? Vậy cái bà già đáng chết với hai nha hoàn của nàng thì sao.” Thượng Quan Lâm tưởng tượng nhìn thấy những món đồ cưới kia trở lại với mình, không khỏi nở nụ cười.

“Ngươi yên tâm đi, Nhị tiểu thư, hiện tại chỉ có Tiểu Ngôn canh giữ bên trong, những người khác đều đang ở phòng bếp.” Hi nhi trông thấy Thượng Quan Lâm cười, tiến lên nịnh nọt.

“Lâu rồi không nhìn thấy đại tỷ của ta, hiện tại nên đi thăm một chút.” Thượng Quan Lâm không chế nét mặt của mình, tỏ vẻ bình tĩnh đi về phía trước.

“Được”

Bên trong Ngọc Tinh Các, Tiểu Ngôn đang quét sân, thấy Thượng Quan Lâm đến đây, để chổi xuống chạy tới.

“Nhị tiểu thư, sao ngài lại tới đây.”

Thượng Quan Lâm nhìn bốn phía một chút, xác thực không có ai, nghe Tiểu Ngôn tra hỏi, hững hờ hỏi lại.

“Thế nào, chẳng lẽ ta không thể sang đây thăm đại tỷ của ta sao?” Thượng Quan Lâm vừa nói vừa đi vào bên trong, con mắt đánh giá chung quanh, nhìn những đồ vật có giá trị trong phòng.

Thượng Quan Lâm hận đến đỏ ngầu cả mắt, những thứ này lúc đầu đều là của nàng, lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt giẫm đạp cướp đi.

“Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đã ra ngoài rồi.” Tiểu Ngôn cũng đi theo đằng sau.

“Vậy ư, vậy thì thật tiếc.” Thượng Quan Lâm giả bộ nói.

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Lâm, đã biết rất rõ đại tiểu thư không có ở đây, còn ngồi xuống ghế, không có cách nào, nàng chỉ là một nô tỳ, không có tư cách quản chuyện của chủ nhân. Nàng bưng một ly trà cho Thượng Quan Lâm.

“Nhị tiểu thư, mời uống nước.”

“Ừm.” Thượng Quan Lâm cảm lấy, nhấp một ngụm nhỏ, nhân lúc Tiểu Ngôn không chú ý liếc mắt ra hiệu cho Hi nhi, các nàng lập tức hiểu ý nhau, chờ lúc Tiểu Ngôn không để ý xoay người đi.

Chạy vào bên trong nội thất.

Tiểu Ngôn không dám nhìn Thượng Quan Lâm, cong người lau chùi dọn dẹp, trong lòng không ngừng nghĩ, rốt cục Nhị tiểu thư tới đây làm gì.

Một lát sau, Hi nhi đi ra, Thượng Quan Lâm dùng ánh mắt hỏi, nhìn thấy nha hoàn lác đầu liền biết không tìm ra, không khỏi giận ngút trời, bỗng nhiên đặt mạnh chén trà xuống bàn, nước trong chén cũng tràn ra ngoài không ít.

Tiểu Ngôn bị thanh âm làm giật mình quay đầu lại, tuy nàng không biết vì sao Thượng Quan Lâm lại đột nhiên phát cáu, nhưng nàng vẫn cầm khăn lau bàn, cuộn tay áo lên, cẩn thận lau chùi.

Thượng Quan Lâm thấy không có hi vọng tìm được đồ cưới, đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng con mắt lại cong lên, thấy Tiểu Ngôn vì đang lau bàn mà để lộ cổ tay ra ngoài, lập tức trừng to mắt không thể tin nhìn vòng ngọc đeo trên tay Tiểu Ngôn.

Cái vòng tay này, không phải là một trong số những đồ cưới của Thượng Quan Tây Nguyệt sao, nàng tuyệt đối sẽ không nhận lầm, nàng đã từng nhìn thấy đồ cưới, tất cả những thứ trong đó đều đã nhìn qua một lần, cho nên tuyệt đối sẽ không nhận lầm, nhưng vì sao bây giờ nó lại được đeo trên tay một nô tỳ?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Không chỉ trộm đồ, người còn nói láo

Giống như không dám tin vào hai mắt mình, nàng nắm lấy tay đeo vòng ngọc của Tiểu Ngôn, kéo lại gần xem xét, không sai, chính là cái vòng ngọc đó. Vậy mà lại nằm trên tay một nha hoàn.

Thượng Quan Lâm càng nghĩ càng giận, tay không tự chủ nắm càng ngày càng chặt, không phát giác ra trên mu bàn tay lộ gân xanh.

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Lâm bởi vì tức giận mà mặt mũi trở nên vằn vện, dù tay bị bóp rất đau, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng không phát ra một âm thanh nào.

Nhìn vòng ngọc, tia tinh táo duy nhất còn sót lại của Thượng Quan Lâm đều nhanh chóng biến mất, trong mắt và trong đầu nàng đều chỉ có chiếc vòng ngọc này, nàng chỉ biết, Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng ngọc của nàng đi cho một à tiện tỳ, lại là tiện tỳ mà nàng xem thường nhất từ trước tới giờ.

“Nhị tiểu thư, sao... vậy.” Giọng Tiểu Ngôn run run hỏi.

Thượng Quan Lâm đang căng cứng như một dây cung rút cục bị giọng nói này làm cho hồi thần lại, nàng đưa tay phải ra dùng sức hất về phía Tiểu Ngôn.

Tiểu Ngôn không hề nghĩ tới Thượng Quan Lâm sẽ xuất thủ, ngay lập tức đứng không vững, bị ném xuống đất.

“Nhị tiểu thư, ta đã làm gì sai, sao ngài lại muốn đánh ta.” Tiểu Ngôn bụm mặt mở mắt lớn, ủy khuất ngân ngán nước mắt nhìn Thượng Quan Lâm, vừa nói, khoe miệng lại chảy ra một ít máu,

Có thể thấy được vừa rồi Thượng Quan Lâm dùng rất nhiều sức.

Thượng Quan Lâm vẫn chưa trả lời, sau lưng Thanh Hà lại lần nữa đánh vào mặt Tiểu Ngôn.

“Ngươi lại dám xưng ta với Nhị tiểu thư.”

Tiểu Ngôn trừng mắt phẫn hận nhìn Thanh Hà, hận không thể lột da của nàng, uống máu của nàng.

“Ngươi còn dám trừng ta.” Thanh Hà cuốn tay áo lên chuẩn bị tiếp tục dạy dỗ Tiểu Ngôn.

“Chờ một chút.” Thượng Quan Lâm mở miệng ngăn cản nàng.

Thanh Hà không cam lòng thu tay về, nhìn Thượng Quan Lâm, hi vọng tiểu thư sẽ dạy bảo nàng ta thật tốt.

“Sao vòng ngọc này lại ở trên tay ngươi.” Thượng Quan Lâm hít sâu mấy lần, để bình tĩnh trở lại, chỉ vào cổ tay Tiểu Ngôn hỏi.

Tiểu Ngôn cúi đầu xuống nhìn vòng ngọc mình đang đeo, chẳng lẽ Nhị tiểu thư vì cái này mà đánh nàng, suy nghĩ nửa ngày, mới tìm ra được đáp án cho Thượng Quan Lâm.

“Đây là do đại tiểu thư đưa cho nô tỳ.” Tiểu Ngôn vừa nói vừa thận trọng nhìn sắc mặt Thượng Quan Lâm.

“Đại tỳ tặng?” Thượng Quan Lâm không tin chằm chọc nhìn Tiểu Ngôn.

Tiểu Ngôn ngồi dưới đất nhìn Thượng Quan Lâm giống như không tin, lời tiếp theo lại làm cho lửa giận của Thượng Quan Lâm bốc lên lần nữa, so với trước đó càng tăng thêm nhiều hơn.

“Là thật, Nhị tiểu thư, đại tiểu thư không chỉ cho ta, Bích Ngọc và Khương ma ma cũng đều có.”

Thượng Quan Lâm nghe xong không ngừng thờ hồn hển, tốt, Thượng Quan Tây Nguyệt đáng chết, đồ tốt không cho muối muối của mình, ngược lại đem đi cho đám nô tỳ không có địa vị, như vậy không phải gián tiếp tát vào mặt của nàng sao?

Thượng Quan Lâm xoay người uống hết ly nước trà để trên bàn, hít sâu mấy lần, mới xoay người lại. Nàng buộc mình chú ý lên chiếc vòng ngọc để cảm nhận được cảm giác si nhục trong đó.

“Tiện tỳ, không chỉ trộm đồ, ngươi còn nói láo, Thanh Hà, đánh 20 bạt tai.” Thượng Quan Lâm nói xong liền ngồi trên ghế.

“Vâng, Nhị tiểu thư.”

Thanh Hà hưng phấn chà sát bàn tay, hừ, cho ngươi chết, vừa rồi dám trừng ta, nhìn xem ta trừng trị ngươi thế nào. Thanh Hà vừa nhắc Tiểu Ngôn lên, từ ngoài cửa truyền đến tiếng la.

“Dừng tay” A Văn vừa trở về nghe thấy động tĩnh trong phòng, tranh thủ chạy vào, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Tiểu Ngôn bị bắt.

“Nhị tiểu thư, không biết Tiểu Ngôn phạm vào sai lầm gì.” A Văn ôm quyền cung kính hỏi.

“Ngươi là ai?” Thượng Quan Lâm không vui nhìn một tên nô tài đột nhiên xuất hiện.

“Hồi Nhị tiểu thư, nô tài cũng là người trong viện đại tiểu thư.”

“Thật sao? Nếu là nô tài của đại tỳ, vì sao ngươi lại không bắt trộm?” Thượng Quan Lâm dùng cảm hất nhẹ về phía Tiểu Ngôn đang khóc nức nỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Ngươi chưa ăn no sao, đánh nhẹ như vậy

“A Văn ca, ta không có trộm đồ, cái này quả thật do đại tiểu thư cho ta.” Tiểu Ngôn một bên giầy dựa hết to về phía A Văn.

“Nhị tiểu thư, cái này. . .”

“Đủ rồi, Thanh Hà, còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh cho ta.” Thượng Quan Lâm không còn để ý đến A Văn, trực tiếp phân phó Thanh Hà đánh người.

“Được”

“Ba ba ba ba ba” trong phòng an tĩnh không ngừng vang lên tiếng bạt tai làm cho người ta rùng mình, đánh được khoảng mấy bạt tai, khóe miệng Tiểu Ngôn đã không ngừng chảy máu tươi.

“Nhị tiểu thư, ngài như vậy không tốt đâu, Tiểu Ngôn là nha hoàn của đại tiểu thư, cho dù có sai cũng phải chờ đại tiểu thư trở lại hẵng nói.” A Văn không đành lòng nhìn khuôn mặt Tiểu Ngôn bị đánh đến đỏ bừng sưng vù, tiến lên một bước nhìn Thượng Quan Lâm.

“Chẳng lẽ ta thân là chủ tử còn không có tư cách dạy dỗ một tiện tỳ.” Thượng Quan Lâm bô thí một ánh mắt cho hần, lời này vang lên khiến người ta cảm thấy nàng rất tàn nhẫn.

A Văn nghe xong vội vàng lác đầu “Nhị tiểu thư, ta không phải...”

“Đủ rồi.” Thượng Quan Lâm không nhịn được nhìn hần.

“Nói thêm nữa, ngay cả người cũng bị đánh, Thanh Hà, người chưa ăn no sao, đánh nhẹ như vậy.” Thượng Quan Lâm nhìn thấy Tiểu Ngôn bị đánh đến mặt mũi tràn đầy máu nhưng vẫn không chịu cầu xin tha thứ, không khỏi nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt, đúng là chủ nào tớ nấy, đều làm người ta chán ghét.

“Dạ biết, Nhị tiểu thư.” Thanh Hà một bên vội tăng thêm lực tay.

“Ba ba” tiếng bạt tai kéo dài, cho đến khi đánh xong 20 bạt tai.

“Đánh đến đau cả tay.” Thanh Hà quẳng Tiểu Ngôn xuống đất, thối thối lòng bàn tay vì đánh người màu đỏ bừng.

“Tốt, chúng ta đi thôi, đủ rồi, Thanh Hà, đem tang vật thu lại.” Thượng Quan Lâm chỉ huy Thanh Hà lấy vòng ngọc trên cổ tay Tiểu Ngôn xuống.

Tiểu Ngôn nghe thấy các nàng muốn lấy vòng ngọc của mình, hốt hoảng giấu tay ở sau lưng, không được, vòng tay này là do đại tiểu thư cho mình, có chết cũng không thể để người ta cướp đi.

“Không cho phép các người đoạt vòng tay của ta, đây là do đại tiểu thư cho ta.”

Thanh Hà cũng mặc kệ Tiểu Ngôn đang nói gì, nàng đi lên, ác độc lôi vòng ngọc xuống, đưa cho Thượng Quan Lâm đang đứng một bên.

“Đi thôi.” Thượng Quan Lâm cầm vòng tay chuẩn bị rời đi, sau lưng Tiểu Ngôn đang ngồi trên đất nhìn thấy vòng ngọc bị cướp đi, không biết khí lực ở đâu ra, bỏ nhào về phía trước ôm lấy chân Thượng Quan Lâm không cho nàng rời đi.

“Nhị tiểu thư, van cầu người trả lại cho ta.”

“Mau tránh ra.” Thanh Hà nhìn thấy chân tiểu thư nhà mình bị ôm lấy, trực tiếp đuổi chân ra đá vào ngực Tiểu Ngôn, nhưng Tiểu Ngôn quyết tâm rất lớn, ôm rất chặt, nhất định không để nàng đá ra.

“Van cầu người trả vòng tay lại cho ta.” Khóe miệng Tiểu Ngôn chảy máu liều mạng ôm chân Thượng Quan Lâm, cả khuôn mặt nhìn vô cùng thê thảm.

“Thanh Hà, mau đá nàng ta văng ra ngoài cho ta.” Thượng Quan Lâm dùng sức vung vẩy chân của mình, nhưng không thoát ra được, không khỏi hét lên với Thanh Hà.

Thanh Hà trông thấy Thượng Quan Lâm vì Tiểu Ngôn mà nổi giận với mình, lập tức dùng toàn bộ sức lực đèn lên Tiểu Ngôn, tăng lực chân, đá mấy lần, lần cuối cùng Thanh Hà dùng toàn bộ sức lực.

“Phốc” Tiểu Ngôn phun ra một ngụm máu trực tiếp té xù trên đất.

“Hừ, tiện tỳ, lực tay vẫn còn lớn như vậy, đủ rồi, không cho phép tìm đại phu cho nàng, nếu để cho ta biết, các người cũng sẽ không có kết quả tốt đâu.” Thượng Quan Lâm khinh miệt nhìn Tiểu Ngôn đang bất tỉnh, uy hiếp liền rời đi.

Hi nghi núp ở nơi hẻo lánh thấy Thượng Quan Lâm bỏ đi, cũng thừa dịp không ai chú ý vụng trộm chạy trốn.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, Thượng Quan Lâm chân trước vừa đi, chân sau Khương ma ma và Bích Ngọc liền đi vào.

“Tiểu Ngôn, người nhìn xem có đồ ăn ngon.” Bích Ngọc bụng đói đồ ăn hưng phấn chạy vào, thấy tình hình trong phòng về sau, liền ném đĩa đồ ăn xuống đất.

Chương 59: Đây rõ ràng là một cô nương, sao có thể khinh bạc người được

“Tiểu Ngôn.” Bích Ngọc chạy về phía trước nâng Tiểu Ngôn đã té xỉu lên ôm vào ngực, tay không ngừng lau vết máu trên mặt nàng.

Khương ma ma ở bên ngoài nghe thấy tiếng đĩa vỡ vụn, cũng biết đã xảy ra chuyện, vội vàng chạy vào.

“Sao vậy, sao Tiểu Ngôn lại biến thành như vậy.”

“Vừa rồi Nhị tiểu thư...” A Văn kể chuyện vừa rồi xảy ra cho các nàng nghe không sót một chữ.

Sau khi nghe xong, hốc mắt Bích Ngọc đỏ lên “Khương ma ma, Nhị tiểu thư thật quá phận, còn nói không được tìm đại phu cho Tiểu Ngôn.”

Khương ma ma cũng đau lòng sờ lên khuôn mặt nóng bừng của Tiểu Ngôn. “Cái gì không tìm đại phu, đã bị thương thành như vậy, A Văn, người đi kêu tất cả đại phu trong phủ đến đây, có chuyện gì xảy ra lão bà tử ta đây chịu trách nhiệm.”

“Được” A Văn nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Đến đây, Bích Ngọc, chúng ta đưa Tiểu Ngôn vào phòng, để nàng nằm cho tốt.”

Bích Ngọc lau nước mắt “Được”

Hai người cố hết sức dìu Tiểu Ngôn vào phòng, sau đó lấy chút nước, lau vết máu trên mặt cho nàng.

“Uhm” trong lúc hôn mê Tiểu Ngôn vẫn có thể cảm giác được đau đớn.

Nghe thấy Tiểu Ngôn kêu đau, Bích Ngọc lại chảy nước mắt, động tác càng thêm nhu hòa.

“Nhanh, đại phu tới rồi.” Giọng A Văn từ bên ngoài truyền vào.

“Đại phu, người mau xem Tiểu Ngôn, nàng bị thương rất nặng, hiện tại còn chưa tỉnh.” Bích Ngọc đứng lên lo lắng lôi kéo đại phu đi vào.

“Được rồi, Bích Ngọc, người bình tĩnh lại, người như vậy, làm sao đại phu xem vết thương cho Tiểu Ngôn được.” Khương ma ma kéo Bích Ngọc sang một bên.

Đại phu đưa tay ra bắt mạch cho Tiểu Ngôn, một lúc sau, sờ râu liền thu tay về.

“Bên trên vết thương không có gì đáng ngại, ta kê đơn thuốc để nàng bồi bổ mấy ngày sẽ khỏe, về phần nội thương, muốn hồi phục sẽ tương đối chậm, các người đợi chút nữa đi theo ta lấy thuốc.” Nói xong đại phu cầm lấy hòm thuốc đứng lên.

Khương ma ma đi đến bên cạnh, đắp kín chắn cho Tiểu Ngôn “A Văn, người đi theo đại phu.”

“Đại phu, xin mời.”

Nhìn thấy bọn họ đã ra ngoài, Bích Ngọc nhìn Tiểu Ngôn đi, toàn bộ khuôn mặt đều sưng đỏ, đã không nhìn ra hình dạng nữa rồi.

“Ma ma, Nhị tiểu thư quá độc ác, lại đánh Tiểu Ngôn thành như vậy, chờ tiểu thư trở về ta nhất định phải nói với nàng.” Bích Ngọc đau lòng nhìn Tiểu Ngôn ngay cả lúc hôn mê cũng kêu đau, nước mắt chảy liên tục, nàng coi Tiểu Ngôn là muội muội của mình, hiện tại muội muội mình bị đánh thành như vậy, nàng không thể không lấy lại công đạo cho nàng.

Nói về Thượng Quan Tây Nguyệt, bây giờ vẫn còn bị vị công chúa kia chặn lại trên đường.

“Chớ hồ nháo, đây rõ ràng là một cô nương, sao có thể khinh bạc người.” Bách Lý Diệp nhúc nhích đầu nhìn Bách Lý Phượng, nếu không phải là muội muội của mình, hẳn đã sớm mặc kệ nàng, hơn nữa người trước mặt rõ ràng là một vị cô nương, coi như không nhìn thấy khuôn mặt, cũng có thể từ bàn tay, làn da của nàng mà suy ra, trắng nõn không hề vết không phải là nữ tử thì là cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy hán mới nhìn một lần đã nhận ra mình là nữ nhân, cũng không thấy kì lạ, dù sao trước đó cũng bị người khác nhận ra, nàng hơi nhúm mày lại, buông bàn tay đang nắm tay Bách Lý Phượng ra.

Bách Lý Phụng thu tay mình lại không ngừng vuốt ve, bên trên đã xuất hiện dấu đỏ, nghe hoàng huynh nói đây là nữ nhân, lập tức há to miệng.

“Cô nương? Không thể nào, vậy tại sao che mặt, hừ, khẳng định đáng đáp xấu đến không thể gặp người.” Bách Lý Phụng phản hận nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, hận không thể kéo mạng che mặt của nàng xuống, để mọi người nhìn thấy rõ dung nhan xấu xí của nàng.

Bách Lý Diệp nghe thấy lời nói của muội muội mình, lông mày nhíu chặt hơn “Nếu người còn náo loạn, ta sẽ lập tức nói cho phụ hoàng biết.”

Bách Lý Phụng vừa nghe thấy hắn muốn nói cho phụ hoàng biết, lập tức ngậm chặt miệng, nếu bị phụ hoàng biết chắc chắn sẽ bị cấm túc.

“Vị cô nương này, không có gì, là do hoàng muội không hiểu chuyện.” Bách Lý Diệp nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khuôn mặt trở nên khiêm nhường hữu lễ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Diệp nói xin lỗi, không nói gì thêm, xoay người rời đi.

“Cái gì đó, hoàng huynh, người nhìn nàng...” Sau lưng truyền đến thanh âm bất mãn của Bách Lý Phụng.

“Đủ rồi, hồi cung.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chúng ta kết cừ oán lớn rồi

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy giọng nói sau lưng càng ngày càng xa, châm chọc cong khóe miệng lên, đồng thời cũng bước nhanh hơn, mắt phải của nàng giật không ngừng, trong lòng nàng rất bất an.

A Văn đang canh giữ ở cửa chính đi tới đi lui, không ngừng nhìn quanh, trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trở về, vội vàng đi lên nghênh đón.

“Đại tiểu thụ, người về rồi.”

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của A Văn, ng lòng Thượng Quan Tây Nguyệt hơi hơi hộp một chút, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện.

“Thế nào.”

“Là như vậy, vừa rồi...” A Văn ở đằng sau Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa nói, gần đến giữa sân cũng nói xong.

“Chính là như vậy, đại tiểu thụ, hiện tại Tiểu Ngôn còn nằm trong phòng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, hai tay nắm thật chặt, Thượng Quan Lâm, ta không trêu chọc người, người lại dám đến đây khi dễ người của ta.

“Ta đã biết, vất vả cho người, A Văn.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ vai A Văn liền đi vào trong nhà.

Trong phòng, Bích Ngọc ghé vào bên cạnh Tiểu Ngôn nhẹ giọng nức nở, nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào, vọt tới trước gót chân nàng thật nhanh.

“Tiểu thụ, người trở về rồi, người biết không...” Bích Ngọc đang chuẩn bị khóc lóc kể lể, liền bị Thượng Quan Tây Nguyệt nâng dậy.

“Bích Ngọc, ta đã biết, A Văn đã kể mọi chuyện cho ta nghe rồi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong ngồi bên cạnh Tiểu Ngôn, trông thấy tiểu nha đầu ngày thường đáng yêu bị đánh biến thành bộ dạng thê thảm như bây giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị đánh đến sưng lên rất to, nhìn qua đều sẽ làm người ta không đành lòng, thật không biết sao Thượng Quan Lâm có thể xuống tay.

“Tiểu Ngôn sao rồi.” Nàng nắm lấy tay Tiểu Ngôn, hỏi Khương ma ma.

“Ai, vừa rồi trên mặt cũng đã bôi thuốc, chỉ là nội thương sẽ phải mất một khoảng thời gian mới khỏi được.” Khương ma ma thận trọng chỉnh lại chăn mền cho Tiểu Ngôn.

“Nội thương?”

“Đúng vậy, tiểu thụ, nha đầu Thanh Hà chết tiệt kia một mực dùng chân đá Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn bị đá đến thổ huyết.” Bích Ngọc nói, giống như nhìn

thấy cảnh Tiểu Ngôn thổ huyết, lại không ngừng khóc lên.

Bị đá đến thổ huyết, tốt, Thượng Quan Lâm, lần này chúng ta kết cừu oán lớn rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt buông tay Tiểu Ngôn xuống, nhét tay của nàng vào chăn sau đứng dậy.

“Bây giờ ta liền đi tìm nàng.”

Khương ma ma trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, sao lại không biết nàng đang nghĩ gì, bởi vì biết, cho nên mới ngăn cản nàng.

“Nguyệt nhi, nguoi như vậy...”

Trông thấy ánh mắt lo lắng của Khương ma ma, Thượng Quan Tây Nguyệt liền hiểu.

“Yên tâm đi, ma ma, ta tự có chừng mực.”

“Ài” nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, Khương ma ma thở dài quay vào chiếu cổ Tiểu Ngôn.

Trong Linh lung các

Thượng Quan Lâm ngồi trên ghế nhìn vòng ngọc đeo trên tay mình, vui vẻ trên khóe miệng càng lúc càng nhiều.

“Hừ, tiện tỳ đáng chết, lại dám trộm đồ.”

Thanh Hà nhìn thấy tiểu thư vui vẻ, thân mật rót một chén nước đưa cho Thượng Quan Lâm “Tiểu thư, uống cho trơn cổ họng, vừa rồi dạy dỗ Tiểu Ngôn nhất định rất khát nước.”

Thượng Quan Lâm hài lòng nhìn Thanh Hà cầm lấy chén nước “Nguoi rất nhanh trí.”

Bưng chén nước lên đang chuẩn bị đưa lên miệng, tiếng gõ cửa vội vàng vang lên, Thượng Quan Lâm ném cho Thanh Hà một ánh mắt để nàng đi mở cửa, sau đó chuẩn bị uống nước.

“Ai vậy.” Thanh Hà vừa đi đến cửa vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Quá nhỏ, nghe không được

Đang chuẩn bị mở cửa, cánh cửa đã bị người bên ngoài đá văng, Thanh Hà không phòng bị, bị cửa đập thẳng vào mặt ngã xuống đất, sau đó lỗ mũi chảy ra một ít chất lỏng.

Nàng duỗi tay lần mò, mũi đau quá, nhìn tay mình một chút, máu mũi.

“Đáng chết, tiện tỳ nào...” Thanh Hà thấy lỗ mũi mình bị đụng đến chảy máu, vừa mắng vừa đứng lên, đáng tiếc còn chưa đứng vững, đã bị một bàn tay tát vào mặt.

“Ba” một tiếng, đánh Thanh Hà ngã một lần nữa trên mặt đất.

Mà Thượng Quan Lâm giật mình, tay run một cái, nước trà đổ ra mu bàn tay, đang chuẩn bị nổi giận, liền bị cảnh tượng trước mắt kinh làm cho ngạc đến không bình tĩnh nổi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng nhìn xuống Thanh Hà, ánh mắt khinh miệt nhìn nàng “Tiện tỳ như nguoi, lại dám mắng chủ tử.”

Thanh Hà nghe thấy thanh âm này, tranh thủ thời gian ngẩng đầu “Đại tiểu thư, nô tỳ không có “

“Ba” lại một cái tát.

“Không có? Vậy ý nguoi là ta nghe lầm?”

“Không phải, Thanh Hà...”

“Ba ba” hai bạt tai liên tiếp vang lên.

“Thanh Hà? Ngươi lại dám tự xưng Thanh Hà với chủ tử.” Hừ, tiện tỳ, vừa rồi người lấy lý do này để đánh Tiểu Ngôn, xem ta có chính chết ngươi không.

“Nô tỳ, nô tỳ...” Thanh Hà bị đánh đến choáng váng, nhất thời không biết nói cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không cho nàng cơ hội thở, bốn cái bạt tai lại đáp xuống trên mặt của nàng, lập tức, máu từ khóe miệng Thanh Hà chảy xuống.

“Vì sao không quỳ xuống?”

Thanh Hà nghe thấy, tranh thủ thời gian quỳ xuống, nàng cũng không muốn bị đánh nữa. Vốn tưởng Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ không đánh nữa, nhưng một bạt tai lại bay tới.

“Vì sao không dập đầu nhận lỗi? Tranh thủ thời gian dập đầu, dập đến khi ta hài lòng mới thôi.”

“Đúng đúng,” Thanh Hà không dám do dự, nhanh chóng dập đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng nhìn Thanh Hà không dám hó hé một tiếng, tròn mắt há mồm trước mặt Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm ngây ngẩn cả người, nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì Thượng Quan Tây Nguyệt đã động thủ đánh người, suy nghĩ của nàng còn chưa quay lại, nàng đã đi tới trước mặt mình.

“Thế nào, Nhị muội bị dọa sợ sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt chăm chọc nhìn nàng, hừ, dọa sợ? Từ nhỏ tới giờ cũng không như vậy.

Thượng Quan Lâm bị giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt làm kinh sợ, lấy lại tinh thần, uống không biết bao nhiêu chén nước.

“Đại tỷ, ngươi đang...” Thượng Quan Lâm chỉ vào Thanh Hà đang một mực dập đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt hững hờ nhìn một chút, giọng nói lạnh nhạt “Sao vậy, Nhị muội, không phải tỷ tỷ nói ngươi, nhưng nha hoàn của ngươi một chút quy củ cũng không hiểu, ta đang giúp ngươi dạy bảo nàng, miễn cho sau này cái miệng đó lại hại nàng mất mạng, không hiểu quy củ có thể sửa, nhưng nếu mất mạng...” Thượng Quan Tây Nguyệt nói một nửa liền không nói nữa, ngược lại dùng ánh mắt không hiểu nhìn chăm chăm Thanh Hà.

Thanh Hà ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt này, bị dọa đến thân thể run lên, tiếp tục dập đầu.

“Quá nhỏ, nghe không được.”

Thanh Hà nghe thấy âm thanh dập đầu “Phanh phanh” càng ngày càng lớn, trên mặt đất đã có một ít vết máu.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không nề tình, ở trước mặt mình công khai dạy dỗ nha hoàn của mình, móng tay cắn chặt vào lòng bàn tay, móng tay sắp gãy, nàng mới thanh tỉnh lại.

Yên tĩnh.

“Đại tỷ, không cần ngươi tốn sức quan tâm, nha hoàn của ta tự ta sẽ dạy.”

“Đã như vậy, hi vọng lần sau Nhị muội cũng đừng vượt quá phận, nha hoàn của ta không tới phiên người ngoài dạy dỗ.” Thượng Quan Tây Nguyệt dùng đôi mắt lạnh nhìn nàng.

Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt ám chỉ, xoay người nuốt nước miếng xoa dịu tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nếu như có lần sau, nhất định ta sẽ không tha

“Được rồi, chủ tử của ngươi đã cầu xin cho ngươi, đứng lên đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt tự giác ngồi trên ghế.

“Đại tiểu thư đã cho ngươi đứng dậy rồi, còn quỳ làm gì, muốn dập đầu tiếp à.” Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thanh Hà còn quỳ trên mặt đất không có phản ứng, lập tức phát hỏa, đồ hết tức giận lên người nàng.

“Tạ đại tiểu thư, tạ đại tiểu thư.” Thanh Hà vừa nói vừa bò dậy. Sờ gương mặt nóng bỏng của mình cúi đầu đứng ở một bên, không ai biết nàng đang suy

nghĩ cái gì.

“Ngươi còn đứng ở chỗ này làm gì, không ngại mất mặt sao, cút xuống cho ta.” Thượng Quan Lâm nhìn đầu nàng đầy vết máu, tâm trạng bức bối quát.

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Thanh Hà lui ra ngoài, ánh mắt âm độc trùng Thượng Quan Tây Nguyệt một cái, nàng cho là không ai phát hiện ra, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm thu hết nhất cử nhất động của nàng vào mắt, không khỏi lạnh hừ một tiếng, ngươi chỉ là con tôm nhỏ, ta xem ngươi có thể làm nên sóng gió gì.

“Đại tỷ, nô tỳ của ta ngươi cũng đã dạy dỗ xong, cũng nên trở về đi.” Thượng Quan Lâm cũng không có tâm trạng giả bộ tỷ muội tình thâm với nàng, hiện tại chỉ hy vọng nàng mau chóng rời đi.

Nếu không nàng sợ sẽ không không chế được bản thân mà giết Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tất nhiên phải trở về.” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý tới thái độ của Thượng Quan Lâm, chậm rãi đứng dậy lúc chuẩn bị rời đi, hình như nghĩ tới điều gì đó.

“Đúng rồi, Nhị muội, ta nghe nha hoàn nói, ngươi lấy vòng ngọc ta tặng nàng.” Thượng Quan Tây Nguyệt đặc biệt nhấn mạnh ba chữ ta tặng nàng.

Thượng Quan Lâm nghe xong, cầm lấy cổ tay mình theo bản năng, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chú ý tới động tác của nàng, che miệng cười một tiếng.

“Nhị muội, chẳng lẽ ngươi lấy đồ ta đưa cho nha hoàn đeo vào tay mình sao.”

Mặt Thượng Quan Lâm lập tức đỏ bừng, có cảm giác xấu hổ, nàng không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

“Cái này, ta sợ làm mất, cho nên mới...”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy lý do trầy trật này, không khỏi buồn cười, loại lý do này cũng chỉ có người ngu ngốc như Thượng Quan Lâm mới nghĩ ra được.

“Thật sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt lời Thượng Quan Lâm, ngữ điệu kéo ra rất dài.

“Đã như vậy, ta phải cảm tạ muội muội rồi, bây giờ cũng nên để cho vật quy về nguyên chủ đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt giơ bàn tay ra trước mặt Thượng Quan Lâm, ra hiệu nàng tháo vòng ngọc xuống.

Sắc mặt Thượng Quan Lâm khó coi cúi đầu xuống nhìn vòng ngọc mình mới đeo vào tay không lâu, do dự nửa ngày, chậm rãi tháo xuống, sau đó bỏ vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Cám ơn Nhị muội thay ta bảo quản, ta đi trước.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng ngọc không để ý đến ánh mắt Thượng Quan Lâm đang nhìn mình chằm chằm, về mặt vui sướng đi tới cửa.

Vừa ra cửa, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, vừa vận bắt được ánh mắt ác độc của Thượng Quan Lâm còn chưa kịp thu lại, khóe miệng khẽ cong lên.

“Nhị muội, ta nói cho ngươi biết, người trong viện của ta đều mang theo lễ vật ta tặng trên người, hi vọng lần sau ngươi đừng tìm loại lý do buồn cười này tới tìm người của ta gây phiền phức, nếu có lần nữa, nhất định ta sẽ không tha.” Nói ra câu cuối cùng, biểu cảm của Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêm túc hơn, có khí phách, khinh thường, và mạnh mẽ.

Thượng Quan Lâm cũng bị loại khí thế này dọa đến ngây ngẩn cả người, ngay cả Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi lúc nào cũng không biết.

Trở về phòng của mình, đầu tiên là đi xem Tiểu Ngôn, khuyên Khương ma ma về nghỉ ngơi, sau đó nói với Khương ma ma nếu không có chuyện gì quan trọng cũng đừng tới quấy rầy nàng.

Dặn dò xong mọi chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt an tâm trở về phòng đi vào không gian huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đan Vương nhất phẩm, Huyền Linh sơ cấp

Muốn mạnh lên, nhất định phải chăm chỉ tu luyện, như vậy mới có thể bảo vệ tốt người bên cạnh mình, trong khoảng thời gian này nàng đều không tu luyện tốt, không thể bỏ bê nữa.

Nhất định phải cố gắng, mới có thể biến thành cường giả, quyết định xong, Thượng Quan Tây Nguyệt khoanh chân lại chậm rãi nhắm hai mắt.

Trong lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tu luyện, Thượng Quan Lâm cũng không đến gây phiền toái, thời gian thoáng chốc đã qua nửa tháng.

Nửa tháng này Thượng Quan Tây Nguyệt cũng tiến bộ không ít, đã lên tới Huyền Linh sơ cấp, Đan Vương nhất phẩm, mà kỹ thuật luyện đan càng ngày càng lên tay.

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt từ không gian huyền ảo ra ngoài đã là xế chiều, nàng vận vạt uốn éo eo, sờ vào nhẫn Thiên Hoàng, nhớ tới bên trong đề rất nhiều đan dược mà mình luyện chế, liền cười không ngậm miệng được, bởi vì lập tức có thể lấy đi bán kiếm tiền.

Nàng đẩy cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài, vừa vận dụng phải Bích Ngọc đi vào.

“A..., tiểu thư, người ra rồi, lần trước Khương ma ma kêu chúng ta không nên quấy rầy người, đã qua nửa tháng rồi, hiện tại rốt cục cũng ra ngoài.” Bích Ngọc vui vẻ khoa tay múa chân.

“Nhìn người kia, đã trở nên lỗ mãng như Tiểu Ngôn rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt ôn hòa nhìn Bích Ngọc, đây chính là người nhà của nàng, nàng thể sống chết sẽ bảo vệ họ.

“Đúng rồi, tiểu thư, người ra rất kịp lúc, lão gia muốn mở tiệc chiêu đãi tân khách, ta đang suy nghĩ có nên gọi người không.”

Cái gì, lão gia kia muốn mở yến tiệc đãi khách, lại làm trò gì nữa đây.

“Gọi ta làm gì.”

“Người là đại tiểu thư, đến lúc đó nhất định phải có mặt.” Bích Ngọc ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ta khinh” Thượng Quan Tây Nguyệt quay người vào phòng.

“Tiểu thư” Bích Ngọc cùng theo vào, mặc kệ Thượng Quan Tây Nguyệt có muốn hay không, ép buộc nàng đổi quần áo màu đỏ, đang chuẩn bị trang điểm cho nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt lại ngăn cản nàng “Làm gì vậy, ta không muốn bôi những thứ này.”

Nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt kiên định, Bích Ngọc không miễn cưỡng nữa, cho dù tiểu thư không trang điểm cũng xinh đẹp.

“Tiểu thư, người thật đẹp” Bích Ngọc nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm.

Thật ra Bích Ngọc nói đúng, quần áo màu đỏ làm nổi bật làn da trắng của Thượng Quan Tây Nguyệt, mắt to ngập nước tràn đầy tình ý, trông rất chuyển động, làm cho người ta mơ mộng.

Nghe thấy Bích Ngọc nói vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt phì cười “Chớ nịnh nọt, trên mặt có cái bớt này, chỉ có người cho là ta xinh đẹp.”

“Nếu đám người không có mặt kia biết diện mạo thật của tiểu thư, chỉ sợ sẽ tự nói mình mất mù.” Bích Ngọc nhếch miệng, hừ, đến lúc đó thái tử nhất định sẽ xin tiểu thư hôn tâm chuyên ý.

“Tốt, không nói nữa, chừng nào yến tiệc bắt đầu, sẽ có ai tới.”

Bích Ngọc suy nghĩ, liền nói hết mọi thứ mình biết ra.

“Yến hội bắt đầu, có thái tử, Thần vương, Gấm thể tử, Thượng Thư đại nhân, Đại học sĩ, còn có tiểu thư quan lại đi theo, ta chỉ biết như vậy.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ gật đầu biểu hiện mình đã biết.

Thái tử sẽ đến, nàng không cảm thấy ngoài ý muốn, với tính cách của lão gia kém cỏi như Thượng Quan Lưu Phong, nhất định sẽ nịnh bợ hần, hần còn trông cậy vào Thượng Quan Lâm mà mình thương yêu nhất sẽ được gả cho thái tử làm thái tử phi, về phần Bách Lý Thần, đoán chừng là đi cùng Bách Lý Gấm đến đây, với đức hạnh của Bách Lý Hành, sao có thể chịu để một kẻ ngu đi theo bên cạnh. Còn có Thượng Thư đại nhân, hình như là người nhà mẹ đẻ của Nhị di nương Giang Phi, về phần Đại học sĩ, nàng cũng không biết rõ lắm.

Cũng không biết lần này Thượng Quan Lưu Phong có chủ ý gì, lại mời nhiều quan viên triều đình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Nguyệt nhi, vì sao người không nói chuyện với ta.

“Đúng rồi, Bích Ngọc, Tiểu Ngôn thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt quan tâm hỏi.

“Nàng tốt hơn nhiều rồi, nhưng mặt còn hơi sưng, cho nên để nàng nghỉ ngơi trong phòng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu “Hiện tại còn sớm, còn hai canh giờ nữa yến hội mới bắt đầu, chúng ta đi dạo trước đi.”

“Được, tiểu thư, chúng ta dạo vườn hoa đi, nơi đó hoa nở rất đẹp.”

“Vậy liền đi xem một chút.”

Trong hoa viên, hoa tươi nở thành từng bụi, đủ mọi màu sắc, nhìn cực kỳ đẹp.

“Thật sự rất xinh đẹp.”

Nhìn thấy một mảnh hoa lớn, tâm trạng Thượng Quan Tây Nguyệt trở nên thoải mái, bây giờ nàng chỉ muốn vẫy vùng trong biển hoa này.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng liền làm như vậy, nhấc váy lên, chạy vào bụi hoa, trên tay còn cầm mấy đóa hoa, vẫy vẫy Bích Ngọc đang đứng ở bên ngoài.

“Bích Ngọc, ngơoi mau tới đây, quá đẹp.”

“Quả thật rất đẹp” Bích Ngọc lẩm bẩm nói, nàng cảm giác Thượng Quan Tây Nguyệt như tiên tử trên trời.

“Còn thất thần làm gì, mau tới đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bích Ngọc không có phản ứng, chạy đến trước mặt nàng kéo nàng cùng nhau chạy như bay vào trong biển hoa.

“Khanh khách...”

“... Ha ha “

Cách đó không xa có mấy người bị thanh âm này hấp dẫn, không hẹn mà cùng nhìn lại.

Khi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt mặc một bộ áo đỏ cười duyên dáng chạy nhảy trong biển hoa, trong mắt mấy nam tử đứng đấy xẹt qua một chút kinh diễm.

Thật sự quá đẹp, như tiên tử không cẩn thận thất lạc ở nhân gian, khi nàng nâng... cánh hoa ném lên bầu trời, giống như một trận mưa hoa rơi xuống, mà nàng lại ở trong làn mưa đó xoay vòng, tốc độ càng lúc càng nhanh, mép váy màu đỏ bay múa, làm cho người ta có cảm giác muốn rời đi.

Nhìn đến đây, Long Hạo Lăng lại cảm thấy buồn tim của mình không khống chế được mà đập bịch bịch, mắt của hắn bị lấp đầy hình ảnh Thượng Quan Tây Nguyệt nhảy múa, không thể xóa đi được.

Mà Bách Lý Thần cũng giống như vậy, trong lòng trong mắt tất cả đều là vẻ đẹp không chân thật của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng ở trước mặt mọi người hắn là kẻ ngu, cũng không thể biểu hiện gì nhiều, hắn nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức không vui, nữ nhân của mình sao có thể để cho người khác thưởng thức.

“Oa, tỷ tỷ, ngơoi thật xinh đẹp.” Bách Lý Thần hô to phá vỡ hình tượng mỹ lệ này.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang đi lòng vòng nghe thấy thanh âm quen thuộc, ngừng lại, quay đầu nhìn về phía mấy người đi tới.

Bách Lý Hành, Bách Lý Thần, Bách Lý Gấm, Long Hạo Lăng, còn có một nữ tử không quen biết.

“Ngơoi đã đến.” Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn Bách Lý Thần đang chạy tới, mặc cho hắn lôi kéo tay của mình.

“Thì ra là đại tỷ tỷ, ta còn cho là tiên nữ nào nữa.” Thượng Quan Lâm cười ngoài mặt nhưng trong lòng lại không cười nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt, hừ, tiện nhân chính là tiện nhân, không biết xấu hổ, ta sẽ hạ nhục ngơoi trước mặt mọi người.

Thượng Quan Tây Nguyệt lơ đãng đi, đi thẳng tới trước mặt Long Hạo Lăng lên tiếng chào hỏi: “Long thiếu chủ, lại gặp mặt.”

“Đúng vậy, Thượng Quan cô nương, nhanh như thế lại gặp nhau rồi.” Long Hạo Lăng cũng lễ phép mỉm cười với nàng, nhưng sâu trong đáy mắt hắn lại có một tia cảm xúc không hiểu.

Bách Lý Gấm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không chào hỏi mình, không bỏ qua kêu lên: “Nguyệt nhi, vì sao ngơoi không nói chuyện với ta.”

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Thượng Quan Tây Nguyệt không khỏi đùa hắn: “Thì ra là Gấm thế tử, ta thực sự không nhìn thấy ngơoi.”

Bích Ngọc nghe xong nở nụ cười ha ha, Bách Lý Gấm cũng ngây ngô sờ lên đầu của mình mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Ta không nhớ là có muối muối như ngươi.

Thượng Quan Lâm đứng một bên thấy hình như Long Hạo Lăng và Bách Lý Gấm có quen biết với Thượng Quan Tây Nguyệt, nên ghen tỵ đỏ mắt.

“Thì ra Long thiếu chủ và Gấm thế tử có quen biết với Đại tỷ của ta.” Thượng Quan Lâm giả bộ vui vẻ nói.

“Gặp mặt một lần” Long Hạo Lăng sợ người khác hiểu lầm Thượng Quan Tây Nguyệt, lo lắng mình mang đến phiền phức cho nàng, cho nên cũng lựa lời để nói.

Bách Lý Gấm dừng dừng lại không suy nghĩ đến phương diện này: “Đó là đương nhiên, ta và Nguyệt nhi là bạn tốt.”

“Thì ra là như vậy, đại tỷ thật sự có phúc lớn, có thể kết giao bằng hữu với Gấm thế tử.”

“Không, là ta có phúc lớn, có thể kết giao bằng hữu với Nguyệt nhi.” Bách Lý Gấm không đồng ý với lời nói của Thượng Quan Lâm, giọng điệu không thân thiện, uốn nắn lại.

Thượng Quan Lâm bị Bách Lý Gấm làm cho ghen hờn, không nói gì, sắc mặt lúng túng nhìn Bách Lý Hành, hi vọng hắn có thể giải vây cho mình.

Nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt Bách Lý Hành dán chặt lên người Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức hận đến nghiến răng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Nữ tử đứng bên cạnh vừa thấy bộ dáng lúng túng của Thượng Quan Lâm, đi lên phía trước nhún người một cái “Đúng vậy, Gấm thế tử và đại tỷ đều là người có phúc khí.”

Thượng Quan Tây Nguyệt cau mày nhìn người đang nói chuyện, nàng mặc quần áo màu hồng phấn, có cảm giác giống Bích Ngọc, nhưng nàng không biết nàng ta là ai.

“Ngươi là ai, ta không nhớ mình có muối muối như ngươi?”

Sau khi nữ tử nghe thấy cũng không tỏ vẻ khó chịu, vẫn bình tĩnh như cũ.

“Đại tỷ không biết ta sao, ta là biểu muội của Thượng Quan Lâm, Giang Ngọc Nhi, cũng coi như là biểu muội của ngươi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói vậy, không tự chủ được rung mình một cái, có làm hay không, biểu muội? Ngay cả Thượng Quan Lâm nàng còn không để vào mắt, sao có thể đặt một biểu muội không thân thiết như ngươi vào mắt.

“Đừng, ngươi cũng đừng tự xưng biểu muội với ta, ta với ngươi không quen.”

Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình chút nào, lời nói của nàng làm cho Giang Ngọc Nhi đang bình tĩnh lại biến sắc, khóe miệng cứng ngắt giật giật, giữ cho mình thật tĩnh táo.

“Đại tỷ, ngươi...”

“Ta không phải đã nói rồi sao, đừng gọi ta là đại tỷ, gọi ta là Thượng Quan cô nương.” Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng nghe không hiểu, không nhịn được lặp lại lần nữa.

“Ta... Thượng Quan cô nương” Hai mắt Giang Ngọc Nhi lập tức trở nên đỏ rưng rưng, giống như bị cả thiên hạ ủy khuất vậy.

Nhìn đến đây, rốt cục Thượng Quan Lâm cũng chờ đến cơ hội.

“Đại tỷ, ngươi đừng quá đáng, Ngọc nhi chỉ muốn tạo quan hệ tốt với ngươi, vì sao ngươi lại nói nàng như vậy. “ Thượng Quan Lâm vừa nói vừa dùng khóe mắt liếc nhìn Bách Lý Hành, quả nhiên nghe được câu này, ánh mắt đang nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt của Bách Lý Hành lập tức trở nên chán ghét.

Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn hai biểu tỷ muội một xướng một họa, ở trong lòng thầm cho các nàng một like, kỹ thuật diễn xuất có thể đạt giải ảnh hậu nha.

“Ngươi nói chuyện thật hay, ngươi nói những lời vừa rồi của ta là thiên lý bất dung, không phải ta chỉ yêu cầu nàng ta gọi ta là Thượng Quan cô nương thôi sao, như vậy cũng không được ư?”

“Ngươi... Ta...” Bị hỏi đến á khẩu, Thượng Quan Lâm quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hành.

Bách Lý Hành thấy giai nhân dùng ánh mắt ái mộ tin tưởng nhìn mình, lập tức không có đầu óc ra mặt cho nàng.

“Thượng Quan Tây Nguyệt, sao ngươi lại không biết tốt xấu như thế, Giang cô nương gọi ngươi đại tỷ là để ngươi mất, ngươi còn không biết tốt xấu phân bác, có phải bởi vì đáng đáp Giang cô nương để nhìn hơn ngươi, nên ngươi ghen ghét, loại đồ phụ như ngươi, ta sẽ không bao giờ cưới ngươi.”

Cái gì, ta cũng không thèm để ngươi vào mắt, Bách Lý Hành không có đầu óc, não tàn không thông minh cũng có thể lên làm thái tử ư? Tây Lăng Quốc không còn ai nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Con ruồi thích đại tiện

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Hành như nhìn một tên ngốc, khinh thường mở miệng.

“Ta nói này Bách Lý Hành, ngươi cũng quá đề cao bản thân rồi, trong mắt ta, ngươi chính là con ruồi thích đại tiện.”

Long Hạo Lăng nghe xong, nắm chặt nắm đấm, khóe miệng che giấu nụ cười.

Mà Bách Lý Thần không e sợ thiên hạ đại loạn, ra vẻ ngây thơ nghiêng đầu hỏi: “Tỷ tỷ, ý ngươi nói thái tử hoàng huynh là đồng phân sao?”

“Ha ha” Bách Lý Gấm cũng nhin không được nữa càn rỡ bật cười lớn tiếng.

Bách Lý Hành nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói mình là phân, tay nắm chặt thành quyền muốn lớn tiếng mắng người, thế nhưng thân phận thái tử không cho phép hắn nói ra những từ khó nghe như vậy.

Thượng Quan Lâm đứng bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, nàng nghĩ đến lời của Thượng Quan Tây Nguyệt, con ruồi thích đại tiện, nàng không phải muốn nói mình là con ruồi, sau đó đi theo một tên thích đại tiện như Bách Lý Hành sao, bất tri bất giác, Thượng Quan Lâm đi theo mạch suy nghĩ của Thượng Quan Tây Nguyệt cũng xem Bách Lý Hành thành đồng phân.

Ý này nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết nhất định sẽ hô to oan uổng, đây chẳng qua là tùy tiện nghĩ ra, liền bị Thượng Quan Lâm cho rằng như vậy, não xoay chuyển cũng thật nhanh nha.

“Được rồi, biểu tỷ, Thượng Quan cô nương, các ngươi chớ ồn ào, tất cả đều là lỗi của ta.” Thanh âm Giang Ngọc Nhi nghẹn ngào nói, bộ dáng ướm át khiến người ta không đành lòng.

“Ngươi biết là tốt, lần sau đừng cố ý gây chuyện.” Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình đâm xuyên qua ngực nàng.

Giang Ngọc Nhi cúi đầu, trong lòng càng không ngừng chửi mắng Thượng Quan Tây Nguyệt, khi dễ người, khi dễ người...

“Đã không còn việc gì, ta đi trước đây.”

“Chờ một chút, đại tỷ tỷ” Thượng Quan Lâm đột nhiên tiến lên ngăn nàng lại.

“Thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt nhìn nàng.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt tròn mắt, muốn trực tiếp đi lên đào con mắt nàng xuống.

“Đại tỷ, yến hội còn sớm, chúng ta cùng đến mái đình ngồi đi.” Thượng Quan Lâm chỉ đình nghỉ mát cách đó không xa.

Thượng Quan Tây Nguyệt vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi trao đổi ánh mắt, liền cảm thấy hứng thú, bản cô nương ngược lại muốn xem thử các ngươi có chiêu gì.

“Vậy đi thôi” Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần sóng vai đi qua đình nghỉ mát.

Thượng Quan Lâm sững sờ, không nghĩ tới nàng lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, nàng còn chuẩn bị lý do để phản bác lại, bất quá như vậy cũng tốt, miễn cho mình phải lãng phí lời nói, đến lúc đó nàng lại mất mặt.

Đi vào đình nghỉ mát, Thượng Quan Tây Nguyệt tìm chỗ ngồi xuống, Bách Lý Thần cũng theo sát người nàng rồi ngồi xuống.

Đang lúc nhàm chán, ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên liếc về bàn tay Bách Lý Thần đang nắm tay mình, nàng đột nhiên phát hiện, hình như mỗi lần Bách Lý Thần nếu không nắm tay trái của mình, cũng sẽ đứng bên trái mình, không lâu về sau, nàng hỏi hắn nguyên nhân, Bách Lý Thần trả lời để nàng không thấy được ánh mắt lạnh của hắn.

Sau đó Long Hạo Lãng đi lên nhìn hai người nắm tay nhau, vẻ mặt không được tự nhiên nhìn về phía xa xa, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Sau đó đám người Bách Lý Hành cũng đi tới.

Giang Ngọc Nhi nhìn mọi người đều đến đông đủ, tìm đề tài “Ngồi không cũng nhàm chán, không bằng chúng ta lấy hoa làm đề tài làm một câu thơ, thế nào.”

“Tán thành, ngồi không đúng là rất nhàm chán.” Thượng Quan Lâm là người đầu tiên hưởng ứng.

“Cũng tốt” Bách Lý Hành cũng đồng ý.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy bộ dáng của các nàng, cười lạnh một tiếng, trò vật này, có thể làm khó được người hiện đại xuyên như nàng sao, phải biết rằng thơ Lý Bạch Đỗ Phủ nàng có thể ngay lập tức đọc ra.

“Đã đồng ý, vậy thì đề ta bắt đầu đi.” Giang Ngọc Nhi nói xong đưa lưng về phía mọi người suy tư.

“Vườn hoa, vạn hoa hương đầy trời

Một mùi thơm ngát xông vào mũi

Chợt có hoa hồng xuất hiện

Từ đó luôn luôn cười “

Nghe Giang Ngọc Nhi làm thơ, Thượng Quan Tây Nguyệt trầm nghĩ, còn có chút kiến thức văn học.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Người chính là heo

Đi được một vòng, đến Bách Lý Thần. Bách Lý Hành liền miễn cho hắn, dù sao một kẻ ngu sao có thể làm thơ.

“Thượng Quan cô nương, hiện tại đến phiên ngươi.” Giang Ngọc Nhi cười trên nỗi đau của người khác nhìn nàng, đợi đến khi nàng xấu mặt, Long công tử sẽ không thêm đề ý đến nàng nữa.

Không sai, Giang Ngọc Nhi thích Long Hạo Lãng, khi nàng nhìn thấy ánh mắt Long Hạo Lãng một mực nhìn theo Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng liền hiểu, hẳn thích nàng ta, mặc dù hắn che giấu rất tốt, nhưng ánh mắt một người còn có những động tác lộ dăng của hắn không thể che giấu được. Cho nên nàng ghen ghét, nàng phẫn hận, nàng muốn để Long Hạo Lãng biết Thượng Quan Tây Nguyệt cái gì cũng không bằng nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu cảm của Giang Ngọc Nhi, âm thầm hừ lạnh một tiếng, thật là ngu như lợn, đã vậy ta liền tặng cho ngươi một bài thơ.

Có rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng.

'Ngươi được sống lại giữa thế gian

Chính nơi đó có rất nhiều thù hận không tiền thưởng

Là vật của mình nên biết quý trọng

Heo chuyển kiếp thành rắn dưới ánh dương'

“Thế nào, Giang cô nương, bài thơ này tặng cho ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhin cười nghiêm túc nói.

Giang Ngọc Nhi nghe không hiểu hàm ý của bài thơ này, nàng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không hề lấy hoa làm chủ đề, trong nháy mắt cười vui vẻ.

“Thượng Quan cô nương, ngay từ đầu chúng ta đã nói rõ ràng, lấy hoa làm đề tài, nhưng bài thơ này của ngươi. . .”

“Phốc phốc” Long Hạo Lãng nhin không được bật cười ngắt ngang lời của Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi trông thấy người trong lòng cười, tưởng rằng đang cười nhạo Thượng Quan Tây Nguyệt, ra vẻ không hiểu hỏi “Không biết Long công tử đang cười cái gì, không bằng nói ra để mọi người cùng nhau cười.”

Nếu biết hàm ý của bài thơ này, đánh chết nàng cũng không tự tát vào mặt mình như vậy.

“Khụ khụ” Long Hạo Lăng ho nói: “Ngươi ghép bốn chữ đầu của bài thơ này lại sẽ hiểu.”

“Ghép lại?” Giang Ngọc Nhi rất nghi hoặc nhìn Long Hạo Lăng, trong lòng có dự cảm bất an xẹt qua.

“Ngươi, chính, là, heo” Giang Ngọc Nhi gắp từng chữ ghép lại với nhau, thông suốt xong, sắc mặt của nàng lúc xanh lúc đỏ, chuyển màu khó lường.

“Cái gì? Ngươi chính là heo? Ha ha, Nguyệt nhi, ngươi làm thơ thật sự quá tuyệt.” Bách Lý Gấm không cho Giang Ngọc Nhi chút mặt mũi nào phình bụng cười to.

Ngay cả Bách Lý Thần cũng tham gia náo nhiệt vỗ tay, miệng hô hào “Tuyệt tuyệt “

Giang Ngọc Nhi nhìn mọi người đều nhìn nàng cười, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi nói bài thơ này cho ta, không phải ý muốn nói ta là heo sao? Đáng chết ngươi si nhục người, ta và ngươi không đội trời chung.

Bên cạnh Thượng Quan Lâm trông thấy biểu muội nhà mình bị người khác nhạo báng, lập tức bước lên trước “Đại tỷ, ngươi làm bài thơ này không liên quan đến đề mục của chúng ta, nếu không, muội muội có thể giúp ngươi.”

Thượng Quan Lâm làm bộ tốt bụng giải vây cho Thượng Quan Tây Nguyệt, kì thực muốn nói cho mọi người biết Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chỉ là phế vật.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc nàng một cái, muốn cho ta xấu mặt, chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi, nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định mượn thơ của Bạch Cư Dị.

Bạch đại nhân, xin lỗi ngươi, ta phải mượn thơ ngươi, bất quá như vậy có thể để cho càng nhiều người biết đến tác phẩm vĩ đại của ngươi.

“Khụ khụ” Thượng Quan Tây Nguyệt vận động cuống họng.

Nhân gian thảng thốt mùi thơm bất ngát

Hoa Đào ở chùa trên núi bắt đầu nở rộ

Xuân dài hận không tìm được chỗ về

Không biết đi được đến nơi đâu.

“Tốt” Long Hạo Lăng là người đầu tiên vỗ tay “Hay cho một câu Xuân dài hận không tìm được chỗ về, không biết đi được đến nơi đâu” không ngờ một đại tiểu thư không có tiếng tăm lại có được phong thái như thế, xem ra mắt thế nhân thật sự đã bị mù rồi.

“Nguyệt nhi thật giỏi.”

“Tỷ tỷ thật thông minh “

Bách Lý Thần và Bách Lý Gấm không hện mà cùng khen.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tỷ tỷ là của ta, ngươi không thể đụng vào nàng

Giang Ngọc Nhi nghe thấy những lời tán thưởng vốn nên thuộc về mình lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt đoạt đi, mà Long Hạo Lăng mình thích cũng tán thưởng nàng, trong lúc nhất thời, đầu nàng không suy nghĩ được gì khác, chỉ muốn đi lên xé nát mặt nàng ta ra.

Trong lòng Thượng Quan Lâm cũng phẫn nộ, vốn muốn nàng ta xấu mặt, không ngờ ngược lại để nàng ta được mọi người lớn tiếng khen ngợi. Chuyện ức hiếp người như vậy một phế vật có thể làm được sao? Sao còn biết làm thơ nữa? Hơn nữa còn là thơ giấu đầu?

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng mặc kệ các nàng không cam lòng. Nàng chỉ biết, từ giờ trở đi nàng sẽ không tiếp tục nhượng bộ nữa, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

“Sao lại náo nhiệt như vậy.” Một nữ nhân mặc quần áo màu vàng đi tới đình nghỉ mát, đến gần nhìn qua, liền nhận ra nàng ta là Tiên Phán Phán lần trước tranh giành tuyệt liên với Thượng Quan Lâm ở Long Thiên Các.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nàng, tay phải bị người khác kéo lại.

“Ngươi chính là Thượng Quan Tây Nguyệt sao? Xin chào, ta là Tiên Phán Phán, chúng ta làm bằng hữu đi.” Tiên Phán Phán tỏ vẻ như đã quen biết nàng từ trước, nhiệt tình lôi kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bách Lý Thần đứng bên trái nhìn thấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt bị kéo lại, trong mắt lướt qua một tia bất mãn, đụng vào tay Nguyệt nhi của ta, dù là nữ tử cũng không được.

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy Bách Lý Thần kéo tay Tiên Phán Phán xuống.

“Tỷ tỷ là của ta, ngươi không thể đụng vào nàng.”

Bách Lý Thần kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt lại như kéo gà con.

Long Hạo Lăng đứng một bên sau khi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên một chút âm đạm, có lẽ bản thân hắn đã hy vọng xa vời rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn động tác ngây thơ của Bách Lý Thần, có chút dở khóc dở cười, sau đó rút tay phải ra vron về phía Tiên Phán Phán “Xin chào, ta là Thượng Quan Tây Nguyệt “

Tiên Phán Phán vui mừng, hai tay kích động nắm lấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt lắc tới lắc lui “Ta gọi ngươi là Nguyệt nhi đi, gọi họ lạnh nhạt quá, ngươi có thể gọi là ta Phán Phán.”

“Phán Phán” Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn nàng.

“Tiên Phán Phán, sao ngươi lại tới.” Bị mọi người coi nhẹ, Thượng Quan Lâm nhìn thấy Tiên Phán Phán liền nổi giận, đều do nàng, hại mình bỏ lỡ cơ hội có Thiên Tuyệt liên, bây giờ lại tới đây cản trở tầm mắt của nàng.

Tiên Phán Phán nghe thấy giọng điệu tra hỏi, “xùy” một tiếng, trào phúng cười lên “Ngươi nói câu này thật ngu ngốc, đương nhiên ta theo cha tới đây, thật sự ngớ ngẩn.”

Tiên Phán Phán xem thường nàng, lần nữa đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Tây Nguyệt “Nguyệt nhi, ngươi vẫn tốt hơn, không giống một số người suốt ngày giả vờ giả vịt, làm người ta buồn nôn, nhìn thấy là muốn ói.”

Tiên Phán Phán vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thượng Quan Lâm, người mù cũng biết nàng nói tới ai.

“Ngươi...” Thượng Quan Lâm nghe thấy nàng ủy vũ nhục mình trước mặt mọi người, đang muốn nổi giận, nhìn thấy Bách Lý Hành đứng bên cạnh, lập tức có chủ ý khác.

“Tiên Phán Phán, ngươi chẳng qua chỉ là nhi nữ của Đại học sĩ, nhìn thấy thái tử vì sao không hành lễ.” Vốn nghĩ rằng nói như vậy sẽ làm cho Bách Lý Hành tức giận, đến lúc đó trị nàng tội bất kính, nhưng Tiên Phán Phán lại bĩu môi nhìn nàng ta còn kém mình rất xa.

“Xem ngươi nói đi, ta chỉ nhất thời không chú ý đến thái tử mà thôi, chẳng lẽ ngươi cho rằng thái tử sẽ có lòng dạ hẹp hòi giống như ngươi sao?”

Tăng bốc Bách Lý Hành, dù hắn muốn tức giận cũng không có cách nào, chẳng lẽ lại để cho người khác nói hắn lòng dạ hẹp hòi sao?

“Không sao, đã đến chơi thì nên thoải mái đi, các ngươi cũng không cần để ý đến thân phận thái tử của ta.” Bách Lý Hành ra vẻ hào phóng nói.

“Thấy không, Thượng Quan Lâm, chỉ có loại người thất đức như ngươi mới tính toán chi li thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thái tử, người phải làm chủ cho Lâm Nhi

Nhìn thấy Tiên Phán Phán đáp trả nhanh chóng, nói cho Thượng Quan Lâm á khẩu không trả lời được, trong lòng nàng thầm giờ ngón tay cái lên.

Nói rất hay, Phán Phán, ngươi thật sự rất hợp khẩu vị của ta, bạn tốt như ngươi ta đã nhận định rồi.

Vốn tưởng rằng việc này cứ như vậy trôi qua, ai ngờ Tiên Phán Phán lại không buông tha tiếp tục mở miệng nói: “Thượng Quan Lâm, không phải tới bây giờ ngươi vẫn còn mang thù chuyện Thiên Tuyệt liên lần trước chứ.”

Bị nàng ta nói trúng tim đen, Thượng Quan Lâm há hốc mồm không biết nói gì.

Thấy vẻ mặt nàng như thế, Tiên Phán Phán đã hiểu.

“Không lẽ ta nói đúng rồi, Thượng Quan Lâm, xem ra ngươi thật sự rất cẩn thận.” Tiên Phán Phán cảm thán từ tận đáy lòng.

Thượng Quan Lâm thật sự rất tức giận, đánh cũng không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, một luồng khí tức cứ bay lòng vòng trong ngực nàng đột nhiên trợn mắt lên, cứ vậy mà hôn mê bất tỉnh.

“A, biểu tỷ.” Giang Ngọc Nhi đứng cách nàng gần nhất, tranh thủ đỡ nàng.

“Lâm Nhi” Thái tử cũng đau lòng mang một cái ghế đến cho nàng ngồi xuống.

Tiên Phán Phán nhìn bộ dạng Thượng Quan Lâm, nhếch miệng “Ngươi cũng quá suy yếu rồi, chỉ nói có hai câu liền choáng, thật sự quá nhu nhược.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, khoe miệng không ngừng co quắp, muội muội tốt của ta, ngươi không chỉ tùy tiện nói hai câu đầu, lời ngươi nói lại làm cho người ta không thể phản kháng, tức giận bị kìm nén không phát ra được, không choáng mới là lạ.

Thượng Quan Lâm dần dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nghe thấy lời nói châm chọc của Tiên Phán Phán, thiếu chút nữa tiếp tục thở gấp, hôn mê bất tỉnh.

“Tiên Phán Phán, ngươi đừng quá phận, thái tử, người phải làm chủ cho Lâm Nhi.” Thượng Quan Lâm khóc nhào vào ngực Bách Lý Hành, tỏ vẻ yếu đuối, hi vọng dùng nước mắt để đổi lấy sự đồng tình của Bách Lý Hành, sau đó trút giận dùm nàng.

Không thể không nói, Thượng Quan Lâm đã giải trúng tâm tư của Bách Lý Hành, Bách Lý Hành liền dính chiêu ngay.

“Tiên Phán Phán, ngươi thật sự đã quá phận, mau xin lỗi Lâm Nhi đi.” Bách Lý Hành ôm giai nhân trong ngực, nghiêm mặt nhìn Tiên Phán Phán.

Mà Thượng Quan Lâm đang tựa vào ngực Bách Lý Hành rất đắc ý nhìn Tiên Phán Phán hơi nhú mày, giống như muốn nói, thế nào, ta có thái tử làm chỗ dựa, ngươi dựa vào thông minh thì có thể làm được chuyện gì.

Một bên Tiên Phán Phán cũng thấy khó khăn, thái tử đã mở miệng không thể không làm theo, nếu không phụ thân sẽ khó xử, nhưng nàng lại không muốn xin lỗi kẻ dối trá như Thượng Quan Lâm, suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định nói xin lỗi. Bất kể như thế nào, cũng không thể để phụ thân khó xử.

Ngay lúc Tiên Phán Phán chuẩn bị đi lên, Thượng Quan Tây Nguyệt kéo tay nàng lại.

“Nguyệt nhi” Tiên Phán Phán quay đầu lại nhìn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt cho nàng một ánh mắt yên tâm “Để ta giải quyết “

Nói xong, nàng buông tay Tiên Phán Phán ra, đứng trước mặt Bách Lý Hành “Thái tử, ngươi cũng đừng biến chuyện nhỏ thành to nữa, ta muốn hỏi vừa rồi Phán Phán nói gì mà lại làm ngươi cảm thấy nàng quá phận.”

Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Bách Lý Hành cơ hội mở miệng, nói tiếp “Chẳng lẽ là lúc Phán Phán nói Thượng Quan Lâm canh cánh chuyện Thiên Tuyệt liên sao? Nhưng Thượng Quan Lâm cũng không phủ nhận, bây giờ lại muốn so đo, không phải hẹp hòi thì là gì, còn thái tử như ngươi nữa, vừa rồi rõ ràng nói mọi người không nên coi ngươi là thái tử, bây giờ lại dùng thân phận thái tử cường bức người khác nói xin lỗi, ngươi thân là thái tử, lại nói một đằng nghĩ một nẻo, ngày sau sao có thể lãnh đạo quần thần.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Chẳng lẽ đây chính là chỗ khác nhau giữa đích nữ và thứ nữ sao.

Bách Lý Hành bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói đến sừng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Thượng Quan Tây Nguyệt lại nhìn vào Thượng Quan Lâm.

“Ta nói này Nhị muội, dưới ban ngày ban mặt, ngươi và thái tử lại ôm tới ôm lui, để cho người khác trông thấy sẽ nói ngươi thế nào đây, nói là Nhị di nương không biết dạy nữ nhi, hay là nói phụ thân ngươi dung túng ngươi tiếp cận thái tử, đến lúc đó nếu để đại thần trong triều biết ngươi mà thái tử điện hạ của bọn hắn ngày đêm trông mong tác phong lại có vấn đề, có còn ủng hộ hắn không.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nói vòng vèo từ nam đến bắc, đang muốn nói tiếp, lại nhìn thấy sắc mặt Bách Lý Hành vì lời nói của mình mà trở nên trắng bệch, rốt cục hài lòng ngừng lại.

“Im miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi đừng đứng đây nói bậy.” Tuy nói như vậy, nhưng Bách Lý Hành vẫn đẩy Thượng Quan Lâm ra, hắn không thể dùng tiền đồ của mình để đùa giỡn, không có nàng vẫn có thể tìm nữ nhân khác, địa vị không có thì nữ nhân có ý nghĩa gì.

Thượng Quan Lâm không ngờ Bách Lý Hành lại đột nhiên đẩy nàng ra, cho nên không có phòng bị, trực tiếp bị đẩy ngã trên mặt đất.

“Thái tử...” Thượng Quan Lâm không tin nhìn hắn, không thể tin được Bách Lý Hành lại vì lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt mà đẩy ngã nàng, ngăn đầu hai mắt đỏ bừng lên án nhìn hắn.

“Lâm Nhi, ta...” Ngay lúc Bách Lý Hành không biết làm sao, nha hoàn tiến lên giải vây cho hắn.

“Thái tử, khách đã đến đông đủ, lão gia kêu nô tỳ đến mời các người.” Nha hoàn cúi đầu cung kính nói ra.

Bách Lý Hành thở dài một hơi, làm bộ không có chuyện gì đứng lên “Đi thôi, đừng để thừa tướng chờ lâu.”

Sau khi nói xong liền đi trước, cũng không để ý Thượng Quan Lâm đang ngồi sau lưng.

“Chắc chắn, ngay cả thái tử cũng không để ý người, làm sao bây giờ.” Tiên Phán Phán ngồi xổm trước mặt Thượng Quan Lâm lắc đầu dùng ánh mắt đồng tình nhìn nàng.

“Cút ngay” Thượng Quan Lâm giận dữ hét, mượn sức Giang Ngọc Nhi mà đứng lên.

“Hừ, không phân biệt tốt xấu, trong đầu toàn ý nghĩ xấu xa, Nguyệt nhi, chúng ta đi.” Tiên Phán Phán đứng lùi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi.

“Tỷ tỷ, còn có ta.” Bách Lý Thần không cam lòng bị yếu thế một lần nữa, nắm lấy tay nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng, một trái một phải đều kéo lấy nàng, hai nàng đi đường cũng không tiện, ai.

Trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng cũng đi theo phía sau, chỉ để lại Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm ở sau lưng hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

“Người chết đi, người chết đi.” Thượng Quan Lâm không ngừng mắng, đến khi Giang Ngọc Nhi ngăn cản nàng “Biểu tỷ, mọi thứ đều phải nhẫn nhịn.”

Thượng Quan Lâm hừ lạnh một tiếng, mới đi theo sau lưng bọn họ.

Nhìn thấy người sau lưng đi đến gần, Tiên Phán Phán nói to: “Nguyệt nhi, ta không hiểu, cùng là tiểu thư phủ Thừa tướng, sao lại kém nhau nhiều như vậy, chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa đích nữ và thứ nữ sao?”

Thượng Quan Lâm nghe được hai chữ thứ nữ, tức giận đến nắm chặt tay, người chết đi, đời này nàng hận nhất là hai chữ thứ nữ, nàng không cam tâm, rõ ràng Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ là cái bao cỏ nhưng lại là đích nữ, mà mặc kệ nàng tài năng hay văn chương đều giỏi hơn Thượng Quan Tây Nguyệt, lại vẫn chỉ là thứ nữ không ai thừa nhận. Vì sao ông trời lại bất công như vậy, dựa vào cái gì phế vật như Thượng Quan Tây Nguyệt lại có thân phận cao hơn nàng.

Thượng Quan Lâm càng nghĩ càng thấy không công bằng, hất tay Giang Ngọc Nhi ra, bước nhanh đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đẩy Tiên Phán Phán ra.

“Đại tỷ, người đừng quá phận, vừa rồi rõ ràng là Tiên Phán Phán nói năng lỗ mãng trước, vì sao người lại giúp đỡ nàng đối phó với thân muội muội như ta, rốt cục người có ý gì.”

“Biểu tỷ” Giang Ngọc Nhi đuổi theo giữ chặt Thượng Quan Lâm lại muốn nàng không nên nói nữa, nhưng Thượng Quan Lâm lại lờ nàng đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đang cản đường đi, lông mày không tự chủ nhíu một cái, Bách Lý Thần bên cạnh nhìn thấy vậy, cũng dùng ánh mắt không thân thiện nhìn Thượng Quan Lâm, đáng chết, Nguyệt nhi đã không vui, còn ở chỗ này nói nhảm, nếu không phải sợ bại lộ thân phận, thật muốn đập nát cái miệng của nàng ta, để xem nàng ta có nói được nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chẳng lẽ người đang đếm kiến sao?

“A” Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng “Ta có ý gì? Ý của ta rất đơn giản, chính là làm đúng lý lẽ không bênh vực người thân, người làm sai chẳng lẽ không cho ta nói sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong lách qua nàng mà đi.

“Tiện... Uhm... Người làm gì” Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị mở miệng mắng to, lại bị Giang Ngọc Nhi bịt miệng lại, nàng ra sức tránh thoát, không vui nhìn biểu muội của mình.

“Đừng mắng, biểu tỳ, người như cậy, người khác sẽ biết người giả bộ.” Giang Ngọc Nhi xác định Thượng Quan Lâm sẽ không tiếp tục mắng, liền để tay xuống, phân tích thiệt hơn cho nàng nghe.

“Biểu tỳ, ta giúp người xả giận.” Mặc dù Thượng Quan Lâm là biểu tỳ của Giang Ngọc Nhi, nhưng tình cảm của hai người bọn họ rất tốt, giống như tỷ muội ruột.

“Người...” Thượng Quan Lâm nghi hoặc nhìn nàng.

“Biểu tỳ, đi theo ta.” Giang Ngọc Nhi lôi kéo Thượng Quan Lâm bước nhanh về phía trước, nhanh chóng đi trước Thượng Quan Tây Nguyệt một chút, sau đó vuron chân trái ra, chuẩn bị gạt chân nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đi trước mặt của mình, sau đó dừng lại, đang tò mò lấy, liền thấy chân trái Giang Ngọc Nhi đưa ra, làm bộ không phát hiện ra.

Hừ, tiểu nhân, muốn gạt chân ta? Nhìn xem ra có trị được người không.

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm cười trộm, làm bộ không nhìn thấy, đùi phải bỗng nhiên đá về phía trước, vừa vặn đá trúng bắp chân Giang Ngọc Nhi.

“Ai da” Giang Ngọc Nhi kêu đau một tiếng, chân lão đảo té về phía trước, bởi vì nàng nắm tay Thượng Quan Lâm, thuận tiện cũng kéo theo Thượng Quan Lâm ngã xuống đất.

“Sao thế này, sao hai vị muội muội đều nằm rạp xuống đất vậy, chẳng lẽ đang đếm kiến sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt làm ra vẻ kinh ngạc nhìn Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi đang nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

“Làm sao lại không lên tiếng, chẳng lẽ đếm quá mê mẩn, được rồi, chúng ta đi trước đi, không nên quấy rầy các nàng đếm kiến.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong lôi kéo Bách Lý Thần và Tiên Phán Phán bước qua đầu các nàng, Bách Lý Gấm cũng bắt chước, Long Hạo Lãng lại đi vòng sang bên cạnh.

Sau khi bọn họ đi xa, hai người đang nằm sấp dưới đất ngẩng đầu lên, tóc tai rối loạn, trên mặt đầy tro bụi, trong miệng còn dính không ít bùn, khó trách vừa rồi không ngẩng đầu lên.

Giang Ngọc Nhi cũng không tỉnh táo được nữa, đáng giận, tiện nhân kia lại dẫn mọi người bước qua đỉnh đầu các nàng, đơn giản mà nói chính là sỉ nhục. Mà nàng chỉ là một phế vật, thật sự là một điều sỉ nhục.

Trong lòng tức giận làm các nàng quên một chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự là phế vật sao? Nếu là phế vật sao có thể làm ra một bài thơ giấu đầu mà ngay cả các nàng cũng biết làm.

Giờ phút này trong đầu Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm chỉ có một ý nghĩ, chính là báo thù.

Đi một lát, Thượng Quan Tây Nguyệt liền tới đại sảnh, trong sảnh bày năm bàn lớn, không ít người đều đã vào chỗ. Bách Lý Hành đang ngồi ở chủ vị, chung quanh không ít người nhìn bọn họ vây quanh.

Từ lần trước tới bây giờ Thượng Quan Lưu Phong cũng không xuất hiện trước mặt nàng, hôm nay là lần thứ hai nàng gặp hắn.

Thân thể hắn mập mạp, mặc trường bào màu lam đậm, mặt tròn trịa làm cho người ta buồn nôn, hai con mắt cười đến híp lại. Giờ phút này hắn đang trò chuyện vui vẻ với một nam nhân trung niên.

Còn có Giang Phi, cũng ăn mặc, trang điểm lộng lẫy, đang trò chuyện vui vẻ với một vị phu nhân. Khi mắt bà ta liếc về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, liền kinh ngạc, không biết tại sao nàng lại đến, bất quá rất nhanh, ánh mắt của bà lại chuyển hướng về phía một vị phu nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Ta không quen tiếp xúc với người lạ.

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh lùng nhìn Giang Phi dùng thái độ nữ chủ nhân kêu gọi mọi người, hừ, trèo càng cao, té càng đau, người đợi đến ngày ngã chết đi.

“Tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia ngồi.” Bách Lý Thần cắt ngay suy nghĩ của Thượng Quan Tây Nguyệt, lôi kéo nàng đi đến cái bàn bên cạnh.

Bách Lý Thần và Tiên Phán Phán giống như thần thủ hộ vậy, một người bên trái một người bên phải kẹp Thượng Quan Tây Nguyệt ở giữa, Bách Lý Gấm đi sau Bách Lý Thần. Long Hạo Lãng thì đi bên cạnh Bách Lý Gấm.

Sau khi ngồi xuống, nhìn thấy biểu tỷ muội Thượng Quan Lâm đã thay xong quần áo chậm rãi đi tới, các nàng đi về phía Giang Phi, không biết nói gì, Giang Phi hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, ánh mắt kia giống như muốn nuốt nàng vào trong bụng để xả hận.

Thượng Quan Tây Nguyệt không quan tâm liếc các nàng vài lần, liền quay đầu trò chuyện với bọn họ, trừng thì trừng thôi, các nàng cũng chỉ có chút bản lĩnh này, nếu như không để các nàng làm, bị nín chết thì nàng trả thù thế nào?

Lúc bọn hắn đang trò chuyện, Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm bước tới.

“Long công tử, không biết ta có thể ngồi ở đây không?” Giang Ngọc Nhi e lệ nhìn Long Hạo Lăng, miệng thì hỏi, nhưng lại khom người chuẩn bị ngồi xuống.

“Chờ một chút” Long Hạo Lăng mở miệng.

Nghe hắn nói chờ một chút, Giang Ngọc Nhi liền duy trì tư thế nửa đứng nửa ngồi, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, cực kỳ xấu hổ.

“Thật ngại quá, Giang tiểu thư, ta không quen ngồi gần người lạ.” Long Hạo Lăng nói rất lạnh nhạt, không hề để người khác cảm thấy khó xử.

Giang Ngọc Nhi nghe thấy hắn nói không chút lưu tình, sắc mặt hết đỏ lại trắng, nàng không ngờ nam tử ôn nhã trong lòng mình lại nói ra những lời này, lúc này nàng cảm thấy thương tâm, nhưng nàng càng thấy xấu hổ, bởi vì có không ít người đều đang nhìn nàng.

“Ngọc nhi, chúng ta ngồi bên này” Thượng Quan Lâm thấy biểu muội của mình bị bêu xấu, lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Tiên Phán Phán.

Sau khi ngồi xuống, Giang Ngọc Nhi một mực cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Đến khi Thượng Quan Lư Phong mở miệng nói chuyện.

“Mọi người xin nghe ta nói.” Thượng Quan Lư Phong đi tới chính giữa, hai tay ôm quyền, ra hiệu mọi người im lặng.

Lúc hắn trông thấy tất cả mọi người đều nhìn hắn, cười vui vẻ “Mời mọi người đến không có ý gì khác, chỉ muốn cảm tạ chư vị đã chiếu cố lão phu, hôm nay chúng ta nâng cốc uống mừng, quên hết mọi chuyện không vui trong quá khứ.” Thượng Quan Lư Phong nói xong nâng chén kính mọi người.

Lúc Thượng Quan Lư Phong nâng chén, đám người phía dưới cũng nhao nhao giơ ly rượu lên “Thừa tướng khách khí”

“Đúng vậy, chúng ta còn cần thừa tướng chiếu cố mà.”

Nghe thấy mấy quan viên bên dưới nói lời tốt, Thượng Quan Lư Phong cười vui vẻ hơn.

“Dối trá” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lư Phong cười, không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy buồn nôn, mặt mập như vậy còn cười, nói hắn là heo cũng vũ nhục heo.

Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dùng ánh mắt khinh thường nhìn cha của mình, còn nói hắn dối trá, lập tức không vui nhìn nàng “Đại tỷ tỷ, sao ngươi có thể nói phụ thân như vậy, ngươi quả thực bất hiếu.” Thượng Quan Lâm chụp cho nàng một cái mũ bất hiếu.

Bất hiếu thì thế nào, Thượng Quan Lư Phong cũng không xứng nói nàng bất hiếu, dù sao cũng không phải là cha ruột của mình, không giết hắn đã lưu tình rồi, còn muốn nàng cho hắn sắc mặt tốt sao?

Bất quá, chuyện Thượng Quan Lư Phong không phải cha ruột nàng vẫn chưa thể nói ra “Nhị muội, sao ta lại bất hiếu.”

“Ngươi còn không thừa nhận, vừa rồi chẳng lẽ không phải ngươi nhìn cha nói hắn dối trá sao?” Thượng Quan Lâm cố ý nói lớn tiếng, muốn những người ngồi cùng bàn biết Thượng Quan Tây Nguyệt là người thế nào.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói câu này cảm thấy buồn cười “Nhị muội, ngươi đang gắn kết mọi chuyện cho ăn khớp sao, chẳng lẽ ta nhìn một người nói là dối trá thì nhất định là đang nói hắn sao? Vậy nếu ta nhìn ngươi nói ngươi là tiện nhân, vậy có phải ngươi liền cho ta thấy mình là tiện nhân không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Để nữ nhi khải một khúc cho mọi người nghe

Tiện nhân? Thượng Quan Lâm trừng to mắt nhìn nàng, không thể tin được nàng ta dám mắng mình trước mặt mọi người.

“Nhị muội đừng nóng giận, cũng không phải ta nói ngươi là tiện nhân, ta chỉ muốn lấy ví dụ, Nhị muội sẽ không để tâm chứ.” Vừa ý nhìn ánh mắt muốn giết người của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt thêm mắm thêm muối tiếp tục lặp lại chữ tiện nhân, khiến Thượng Quan Lâm không thể

làm gì được, dù sao Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ muốn lấy ví dụ.

“Sao có thể, đại tỷ, ta sẽ không so đo với người.” Thượng Quan Lâm nghiêng răng nghiêng lợi cười.

“Vậy là tốt rồi, ta còn sợ muội muội lòng dạ hẹp hòi sẽ tức giận, xem ra là ta đa tâm.” Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thờ dài một hơi.

Người ước hiếp người khác, còn dám giả bộ, biết ăn nói, thì có thể đổi trắng thay đen sao, xem ra trước kia là ta xem thường người, Thượng Quan Lâm không chế lừa gạt của mình, chịu đựng không bộc lộ tâm tình bất mãn ra ngoài.

“Các vị không nên khách khí, động đũa đi.” Thượng Quan Lư Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người đều vừa ăn vừa nói chuyện.

Bên này Thượng Quan Tây Nguyệt cũng bắt đầu cầm đũa lên gắp một món ăn.

“Tỷ tỷ, ăn cái này.”

“Nguyệt nhi, ném thử món này.” Bách Lý Thần và Bách Lý Gấm gấp đồ ăn vào chén Thượng Quan Tây Nguyệt trăm miệng một lời nói.

Thượng Quan Lâm đỏ mắt nhìn đồ ăn trong chén Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng thấy không công bằng, dựa vào cái gì, rõ ràng là một phế vật xấu xí, dựa vào cái gì có thể được bọn hắn nhìn với con mắt khác, trái lại bản thân nàng, lại bị nhục nhã.

Giang Ngọc Nhi một mực không lên tiếng nhìn mọi người xung quanh, lại nhìn khuôn mặt tức giận của Thượng Quan Lâm, trong nháy mắt nghĩ ra một biện pháp.

“Biểu tỷ” Giang Ngọc Nhi nói thầm với Thượng Quan Lâm, nụ cười trên mặt Thượng Quan Lâm càng ngày càng sâu. Vừa cười vừa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt bên cạnh, giống như đã thấy cảnh tượng mọi người giễu cợt nàng.

Sau khi Giang Ngọc Nhi nói xong, Thượng Quan Lâm nhẹ gật đầu đứng lên.

“Phụ thân” Giọng nói Thượng Quan Lâm thanh thúy lập tức khiến mọi người trong yến hội im lặng, bọn hắn đều nhìn Thượng Quan Lâm, không biết chuyện gì xảy ra.

Thượng Quan Lâm cũng để đũa xuống, hai tay vòng trước ngực, giống như xem kịch vui nhìn chăm chăm các biểu tỷ muội, nhìn xem các nàng ra chiều gì.

Thượng Quan Lư Phong đang uống rượu trông thấy nữ nhi mình thương yêu nhất, từ ái nhìn nàng “Sao vậy, Lâm Nhi.”

Giang Phi cũng không nghĩ ra, không biết nữ nhi của mình có ý nghĩ gì.

“Phụ thân, chỉ uống rượu thôi thì không thú vị, nếu không để nữ nhi và Ngọc nhi khây một bàn cho các người?” Thượng Quan Lâm nói xong kéo Giang Ngọc Nhi đi tới giữa đại sảnh.

Thượng Quan Lư Phong nghe xong, rất hài lòng nhìn, không hổ là nữ nhi mình thương nhất, sau đó lại nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt xẹt qua một tia ghét bỏ, nữ nhi này thật sự là nổi si nhục của hắn, nếu nàng bằng một nửa Lâm Nhi cũng tốt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy bộ dáng ghét bỏ của hắn, khóe miệng cười lạnh, hừ, ta đợi ngày người đến quỳ gối cầu xin ta.

“Lão gia” Giang Phi trông thấy ánh mắt Thượng Quan Lư Phong một mực nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, bàn tay kéo góc áo của hắn.

Thượng Quan Lư Phong hồi thần lại, gật đầu với Thượng Quan Lâm “Theo như Lâm Nhi nói đi.”

Thấy Thượng Quan Lư Phong đồng ý, Thượng Quan Lâm ra lệnh cho nha hoàn đi lấy cổ cầm, sau đó, Giang Ngọc Nhi ngồi trước cổ cầm, dùng hai tay thử âm thanh, liền nhẹ gật đầu với Thượng Quan Lâm đang đứng trước mặt nàng.

Khi tiếng đàn vang lên, Thượng Quan Lâm bắt đầu múa theo khúc nhạc, lúc thì nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, lúc thì xoay quanh, lúc thì liếc mắt đưa tình với Bách Lý Hành, theo tiết tấu của cổ cầm, càng lúc càng nhanh, Thượng Quan Lâm vận vẹo càng nhanh, tốc độ kia cũng làm cho người ta lo lắng liệu nàng có xoay đến mức gãy eo không.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Như vậy có khác gì kỹ nữ thanh lâu.

Tiếng đàn cuối cùng vang lên, Thượng Quan Lâm cũng múa xong.

“Hay” Bách Lý Hành đứng lên vỗ tay khen hay, nhìn chăm chăm Thượng Quan Lâm mà không hề che giấu. Lúc này Thượng Quan Lâm đỏ mặt, vì là mùa hạ, quần áo tương đối mỏng, quần áo tinh tế ôm sát những đường cong của thân thể, khiến nàng càng thêm gợi cảm.

Các đại thần nhìn thấy thái tử cũng khen hay, cũng vỗ tay hòa theo. Thượng Quan Lâm nhìn bọn họ vỗ tay cho mình, khiêu khích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, thế nào, người có ức hiếp người thế nào cũng không bằng ta.

Giang Ngọc Nhi đàn tấu xong đứng lên cúi đầu chào bọn họ, liền trở về chỗ ngồi. Mà Thượng Quan Lâm còn đứng tại chỗ, chờ một lúc mới chậm rãi về chỗ, giọng nói vang lên quanh quần bên tai mọi người “Thật ra Đại tỷ của ta cũng có tài văn chương xuất chúng, nếu không cũng để nàng múa đi.”

Thượng Quan Lâm nói xong mỉm cười nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như tình cảm hai tỷ muội rất tốt.

Nhìn bộ dáng Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc nâng khóe miệng “Nhị muội, chẳng lẽ ngươi không biết ta không biết làm gì hết sao? Còn nữa, cho dù ta có biết, cũng không phải ngươi muốn ta nhảy thì ta sẽ nhảy, bộ dáng như vậy có gì khác kỳ nữ đâu.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, không chỉ Thượng Quan Lâm đỏ mặt, ngay cả sắc mặt Thượng Quan Lư Phong, Giang Phi và Bách Lý Hành đều lập tức trở nên khó coi. Thượng Quan Lâm thấy mọi người nhìn mình chăm chăm vì lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, sắc mặt đỏ bừng, nàng nhanh chân đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, chất vấn “Đại tỷ, ngươi nói vậy là có ý gì.”

“Có ý gì? Cũng không có ý gì cả, ta nói ta sẽ không nhảy!”

“Cái gì? Vừa rồi rõ ràng ngươi...”

Trông thấy Thượng Quan Lâm và Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng cãi lộn, ánh mắt mọi người nhìn qua nhìn lại hần, giống như nói hần không biết dạy nữ nhi, Thượng Quan Lư Phong cảm thấy cái mặt mo của mình đã mất hết thể diện, vỗ bàn một cái, giận dữ hét lên “Đủ rồi, cãi nhau cái gì, ngại không đủ mặt sao?”

Trông thấy Thượng Quan Lư Phong nổi giận, Thượng Quan Lâm yên lặng trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt liền im lặng không lên tiếng nữa. Ngược lại Thượng Quan Tây Nguyệt không quan tâm cầm đĩa bắt đầu ăn.

“Đề mọi người chê cười, chúng ta tiếp tục ăn.” Thượng Quan Lư Phong cười với những quan viên kia, âm thầm trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, đều tại nghiệp chướng này, hại hần mất hết mặt mũi.

Một bữa cơm mọi người đều có tâm tư khác nhau, Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng buông bát đĩa, ưu nhã lau khóe miệng. “Muội muội, ta đi trước đây, ngươi từ từ ăn đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng đứng lên cùng bọn Tiên Phán Phán đi ra ngoài.

Giang Ngọc Nhi một mực yên lặng trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng, cũng đứng lên, đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đụng phải Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Thượng Quan cô nương, ta bất cẩn quá.” Giang Ngọc Nhi xin lỗi, ánh mắt lại quan sát bốn phía, lúc không ai phát hiện liền bỏ một thứ vào trong áo của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhưng sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không biết, nàng đứng im cười cười, giống như đang chế giễu nàng ta ngu xuẩn “Không sao “

Giang Ngọc Nhi đưa mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, nhìn nàng không phát hiện, âm hiểm giương khóe miệng lên.

Mà Thượng Quan Lâm cũng không có tâm tư ở lại “Ngọc nhi, chúng ta cũng đi thôi.” Nói xong liền kéo nàng ta đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt vừa bỏ đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi phía trước sờ lên món đồ ở bên hông, hình như là một cái vòng tay, hừ, muốn hãm hại ta ngươi còn non lắm, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, Thượng Quan Tây Nguyệt đảo mắt nghĩ đến một biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ý ngươi là Nguyệt nhi lấy sao.

Nàng nghiêng đầu khóe mắt quét qua nhìn về phía sau, Thượng Quan Lâm vừa vặn đi đến bên cạnh nàng, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng.

Nàng thả chậm bước chân, đợi Thượng Quan Lâm đi đến trước mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt đuổi chân phải ra gạt chân nàng ta.

“Muội muội, ngươi cẩn thận một chút.” Thừa dịp đỡ lấy nàng ta, Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ vòng ngọc vào trong quần áo của nàng.

Thành công, Thượng Quan Tây Nguyệt cười thầm, đợi lát nữa nhìn tỷ muội các người cắn xé lẫn nhau, xem còn tình cảm nữa không? Ta thật muốn xem thử coi tình cảm của các người tốt tới mức nào.

“Biểu tỷ, không sao chứ.” Giang Ngọc Nhi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười như hồ ly, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có dự cảm xấu.

“Không sao” Thượng Quan Lâm không biết kế hoạch của Giang Ngọc Nhi, hất tay nàng ra đi về phía trước. Bây giờ nàng thật sự không thể đối mặt với Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười nhìn bóng lưng Thượng Quan Lâm, đợi lát nữa thôi, trò hay sắp mở màn rồi.

Thượng Quan Lâm bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chằm chằm rùng mình một cái, bả vai không tự chủ run lên.

“Biểu tỷ” Giang Ngọc Nhi nhìn thời gian đã tới, liền gọi Thượng Quan Lâm lại.

Thượng Quan Lâm nghe thấy tiếng kêu liền dừng bước nhìn về phía Giang Ngọc Nhi “Thế nào. “

Giang Ngọc Nhi chạy chậm về phía Thượng Quan Lâm, trong mắt còn có nước mắt, nhìn rất đáng thương “Biểu tỷ, vòng ngọc của ta không thấy nữa.”

Thượng Quan Lâm nghe thấy chẳng qua chỉ là một việc nhỏ, không nhịn được khoát tay áo “Chỉ là một cái vòng tay, để nô tài đi tìm giúp người đi, tìm không thấy thì mua cái khác.”

“Không được, biểu tỷ, đó là quà sinh nhật mẫu thân cho ta .” Vì chiếm được nhiều sự đồng tình, nàng len lén bấm vào cánh tay của mình, đau đến nước mắt chảy càng lúc càng nhiều.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở bên cạnh cũng nhìn thấy động tác đó, không khỏi lắc đầu, đúng là tự ngược đãi chính mình, vì hãm hại ta, không tiếc đối xử với mình như thế, nếu ta không giúp người diễn vở kịch này, thì không phải là có lỗi với người sao?

“Biểu tỷ” Giang Ngọc Nhi nói đến đây, len lén nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khi Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua, nàng lập tức hốt hoảng cúi đầu, giống như có điều muốn nói mà không dám nói.

“Ngọc nhi, xảy ra chuyện gì, người nói đi, biểu tỷ làm chủ cho người.” Tất nhiên Thượng Quan Lâm cũng nhìn thấy ánh mắt của Giang Ngọc Nhi, chẳng lẽ Thượng Quan Tây Nguyệt đã làm chuyện gì mà nàng không biết sao? Nếu như vậy, thì quá tốt rồi.

“Cái này. . .” Giang Ngọc Nhi có chút khó nhìn qua Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng ấp a ấp úng, âm thầm gợn ngón tay cái lên, kỹ thuật diễn thật sự rất tốt, nếu không phải biết mình không làm, ngay cả nàng cũng nhịn không được hoài nghi chính mình, huống chi một người hận nàng như Thượng Quan Lâm.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì.” Thượng Quan Lâm không kiên nhẫn được nữa, hiện tại nàng chỉ muốn dạy dỗ Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng không phải đứng đây xem nàng ấp úng.

“Cái này. . . Biểu tỷ, vòng ngọc đó ta vẫn luôn đeo trên tay, nhưng sau khi đụng phải Thượng Quan cô nương, liền... không thấy nữa.” Giang Ngọc Nhi làm bộ không muốn nói, nhưng lại ngại Thượng Quan Lâm đứng bên cạnh, mới không thể không ấp úng nói ra.

“Người nói bậy bạ gì đó, ý của người là Nguyệt nhi lấy sao?” Tiên Phán Phán không thể nhìn được nữa, một lòng chỉ muốn bênh vực bằng hữu của mình.

Lần này, Bách Lý Gấm, Bách Lý Thần và Long Hạo Lăng đều không lên tiếng, bọn hắn muốn nhìn thử xem Thượng Quan Tây Nguyệt giải quyết chuyện này thế nào.

“Tiên cô nương, ta cũng không nói như vậy, ta chỉ nói sự thật mà thôi.” Giang Ngọc Nhi giả bộ đáng thương cúi đầu xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc xéo nàng, tốt cho một câu chỉ nói sự thật mà thôi, nếu là sự thật, vậy không phải là ta lấy vòng ngọc của người sao? Tốt cho Giang Ngọc Nhi, đã hãm hại ta bất nghĩa, cũng đừng trách ta không nể mặt người.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dich Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Vậy hãy lục soát người đi.

“Rốt cục Giang tiểu thư có ý gì đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ngón tay thon dài của mình, nhìn nàng.

Giang Ngọc Nhi bị ánh mắt của nàng nhìn làm cho tâm trạng hoảng loạn, không tự chủ được cúi đầu xuống, nhưng nếu lúc này không lên tiếng, chuyện này sẽ không có cách nào tiếp tục. Giang Ngọc Nhi tự động viên cho mình, trấn định đón nhận ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Thượng Quan cô nương, ta cũng không có ý gì khác, chỉ là đứng lúc đứng vào ngói vòng ngọc của ta lại không thấy nữa. Nếu cô nương nhìn thấy, phiền ngói trả lại cho ta, vòng ngọc kia đối với ta có ý nghĩa rất đặc biệt.” Câu nói này đã khẳng định Thượng Quan Tây Nguyệt là người trộm vòng ngọc.

“Đại tỷ, sao tỷ lại làm như thế, nếu tỷ muốn vòng ngọc, muội đưa cho tỷ là được rồi, tại sao còn muốn lấy vòng ngọc của mẫu thân Ngọc nhi tặng cho nàng chứ.” Thượng Quan Lâm âm thầm mừng thầm, ra vẻ tốt bụng nói.

Quá tốt rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt, xem lần này ngói làm cách nào thoát được, nếu bị kết tội trộm cắp, một đích nữ đại tiểu thư như ngói, lại đi ăn cắp, hậu quả thế nào ai cũng biết.

“Các ngói...” Tiên Phán Phán tức giận đi lên muốn lấy lại công đạo cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Phán Phán, không sao.” Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Tiên Phán Phán về phía sau, vừa đi vừa liếc nhìn hai tỷ muội Thượng Quan Lâm, là các ngói bất nhân trước, vốn dĩ ta định chờ lại đường lui cho các ngói, xem ra hiện tại không cần nữa.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt thu hồi ánh mắt, lơ đãng nhìn thấy Bách Lý Hành, Thượng Quan Lưu Phong, còn có một vài lão già khác cũng đi về bên này.

“Nếu đã như vậy, thì soát người đi, kẻ trộm nhất định chưa thể cất giấu tang vật đi chỗ khác được, nhất định còn để trên người.” Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nói ra hai chữ kẻ trộm, không có ý tốt nhìn về phía Thượng Quan Lâm.

“Kẻ trộm gì?” Bách Lý Hành đứng sau lưng hiếu kỳ hỏi.

“Thái tử, cha, hai người cần phải làm chủ cho Ngọc nhi, đại tỷ tỷ trộm vòng ngọc của nàng.” Thượng Quan Lâm vừa nhìn thấy Bách Lý Hành, liền không biết xấu hổ dán vào người hắn, chuyện vừa rồi đã quên mất không nhớ chút nào.

“Cái gì, trộm vòng tay của Ngọc nhi, đồ nghiệp chương này, rốt cuộc muốn làm ta mất mặt tới khi nào, còn không mau trả cho người ta.” Lúc ăn cơm Thượng Quan Lưu Phong đã bắt nạt với Thượng Quan Tây Nguyệt rồi, bây giờ có người ngoài ở đây, nghiệp chương đáng chết này còn trộm đồ, làm hắn càng thêm nổi nóng.

Bách Lý Thần đứng bên cạnh trông thấy lão già Thượng Quan Lưu Phong giận dữ mắng mỏ Thượng Quan Tây Nguyệt, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Thượng Quan Lưu Phong “Lão già này, dựa vào cái gì mà mắng tỷ tỷ.”

“Ai da” Thượng Quan Lưu Phong không ngờ Bách Lý Thần lại đột nhiên chạy lên, nhất thời không có phòng bị, bị ném xuống đất.

“Ngói...”

“Ngói cái gì” Bách Lý Gấm cũng không muốn nhìn Thượng Quan Lưu Phong diễn nữa, chấp tay sau lưng đi lên phía trước nhìn Thượng Quan Lưu Phong đang chật vật ngồi dưới đất “Thượng Quan thừa tướng, ngói phải biết rằng, ngói chỉ là thái tử, mà đường ca ta lại là vương gia, nếu để cho Hoàng bá bá biết ngói bất kính với vương gia, không biết sẽ trừng phạt ngói thế nào.”

“Đúng đúng, lão thần biết tội, mong Gấm thể từ hạ thủ lưu tình.” Thượng Quan Lưu Phong cũng mặc kệ cái mông còn đau hay không, một mạch đứng dậy quỳ trên mặt đất thỉnh tội. Tuy rằng Bách Lý Thần là kẻ ngu, nhưng Hoàng Thượng đối với hắn cũng không tệ lắm.

“Được rồi, tạm thời tha cho ngói, dù sao thừa tướng cũng là quan trọng triều, ngói nên tôn trọng hắn một chút, thừa tướng, ngói đứng lên đi” Bách Lý Hành bất mãn nhìn Bách Lý Gấm, hắn còn cần Thượng Quan Lưu Phong, nên không thể để tiểu tử thái tử này phá rối được.

“Tạ thái tử, tạ Gấm thể từ.” Thượng Quan Lưu Phong run rẩy đứng lên vỗ vỗ bùn đất trên người, lúc hắn nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng tỏ vẻ không liên quan đến mình, liền tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Chẳng lẽ thừa tướng không ngại mất mặt sao.

“Nghiệp chương, mau trả vòng ngọc lại cho Ngọc nhi.” Thượng Quan Lưu Phong ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy ánh mắt dò xét của Tiên Vĩ.

“Đại học sĩ, thật ngại quá, để ngói chê cười rồi, đều là do nghiệp chương này, làm hại mặt mũi ta mất hết.”

“Phụ thân, Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi vụ hãm Nguyệt nhi, Nguyệt nhi vốn không lấy vòng tay của nàng ta.” Tiên Phán Phán thấy cha của mình tới, tiến lên ôm lấy cánh tay của hắn.

Tiền Vĩ nhìn nữ nhi cũng ở đây, yêu thương gõ nhẹ vào đầu nàng, hẳn chỉ có một nữ nhi bảo bối này, thật sự là nâng trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

“Nhìn kỹ hẵng nói, Thượng Quan Tây Nguyệt không phải một người đơn giản.” Tiền Vĩ nhỏ giọng nói, bằng ánh mắt nhìn người nhiều năm của hắn, nữ tử này không dễ chọc.

Thượng Quan Tây Nguyệt chế giễu nhìn Thượng Quan Lưu Phong, còn may không phải là cha ruột, nếu là cha ruột không biết nàng sẽ thương tâm thế nào, không phân biệt tốt xấu, liên tin người khác mà định tội nàng.

“Thừa tướng đại nhân, người nói ta làm người mất thể diện, như vậy Nhị muội muội thì sao, một tiểu thư khuê các chưa gả, trước mặt mọi người ôm cánh tay nam nhân như vậy chỉ sợ không tốt đâu, chẳng lẽ thừa tướng không ngại mất mặt sao?” Người đã sỉ diện, hôm nay ta sẽ để cho người mất hết thể diện.

Thượng Quan Lâm nghe thấy sững sờ, không phải đang nói chuyện Thượng Quan Tây Nguyệt ăn cắp sao? Sao bây giờ lại nói về mình, nhưng nàng cũng biết mức độ nghiêm trọng của việc này, nơi này còn có quan viên triều đình, nếu truyền đi, đối với thanh danh của nàng không tốt, nàng nhanh chóng bỏ tay ra.

“Bá phụ, vòng ngọc của ta...” Giang Ngọc Nhi nhìn tất cả mọi người đều chú ý đến chuyện khác, không khỏi nóng nảy.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh nhìn Giang Ngọc Nhi, đây là tự người muốn chết, cũng đừng oán ta.

“Không phải vừa rồi nói muốn soát người sao, vậy bắt đầu từ ta đi, không bằng để Giang tiểu thư tự mình lục soát, thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt hào phóng giang hai cánh tay ra, cười như không cười nhìn Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói để cho mình lục soát thân thể của nàng, âm thầm vui mừng, Thượng Quan Tây Nguyệt, lần này người nhất định phải chết, tội tặc cấp người nhất định phải gánh rồi.

“Thượng Quan cô nương, vậy ta bắt đầu.” Giang Ngọc Nhi trực tiếp lục soát vị trí nàng ta để ngọc bội.

Không đúng, không có, sao lại không có, nàng không tin lục soát khắp bên hông Thượng Quan Tây Nguyệt, vẫn không có, tại sao có thể như vậy, rõ ràng là để ở chỗ này, làm sao lại không thấy.

Sắc mặt Giang Ngọc Nhi tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng, lục soát khắp toàn thân nàng, nhưng vẫn không có.

“Giang tiểu thư, thế nào, đã tìm được chưa?” Thượng Quan Tây Nguyệt thả tay xuống mỉm cười nhìn Giang Ngọc Nhi, hải lòng thương thức gò má tái nhợt của nàng ta.

Giang Ngọc Nhi ngẩng đầu nhìn khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch lên, sắc mặt càng tái nhợt hơn.

“Không có, sao lại không thấy.” Giang Ngọc Nhi tự lẩm bẩm.

Tuy nàng nói không lớn, nhưng ở chỗ này yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe thấy.

“Giang tiểu thư, câu nói này có ý gì, cái gì gọi là sao lại không thấy, chẳng lẽ người đã sớm biết ngọc bội sẽ ở trên người của ta sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt bắt lấy sơ hở của nàng.

“Không, không phải, ý của ta là, sao lại không thấy vòng ngọc, có phải đã rơi ở chỗ khác rồi không.” Giang Ngọc Nhi nói rất miễn cưỡng.

“Hay ta đi chỗ khác tìm thử.” Giang Ngọc Nhi nói xong chuẩn bị thoát khỏi cái nơi khiến nàng ngạt thở này, Thượng Quan Lâm gọi nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chẳng lẽ một thứ nữ như người còn cao quý hơn ta sao.

“Ngọc nhi, người rõ ràng nói là lúc đụng phải đại tỷ tỷ mới không thấy vòng ngọc, sao lại rơi ở chỗ khác được?”

“Ta...” Giang Ngọc Nhi đưa lưng về phía mọi người hai tay khăn trương nắm lại, giờ phút này nàng đã hoảng loạn rồi, không biết phải nói gì nữa.

“Ngọc nhi, rốt cục là thế nào.” Thượng Quan Lâm thấy không tìm được vòng ngọc trên người Thượng Quan Tây Nguyệt, có chút nóng nảy kéo nàng qua.

Giang Ngọc Nhi quay đầu lại thấy ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm nàng, chợt dạ cúi đầu “Biểu tỳ, có thể ta nhớ lầm, ta đến chỗ khác tìm thử xem.”

Nói xong đẩy tay Thượng Quan Lâm ra, vội vã đi về bên kia, thấy không có ai gọi nàng lại nữa đang chuẩn bị thờ phào, đột nhiên một âm thanh như ác ma vang lên sau lưng “Giang tiểu thư, đi gấp gấp như vậy làm gì, trên người của ta không có, không bằng kiểm thử trên người Nhị muội đi, nói không chừng vòng ngọc ngời lại ở trên người nàng.”

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến trước mặt Thượng Quan Lâm, khoe miệng gương cao mỉm cười nhìn nàng.

“Nghiep chương, ngươi nào loạn cái gì, sao có thể ở trên người Nhị muội ngươi được.” Thượng Quan Lư Phong nghe thấy muốn lục soát người Thượng Quan Lâm, đi lên bảo vệ nàng.

“Thừa tướng đại nhân, ngươi cứ mở miệng là mắng ta nghiep chương, vậy chẳng phải ngươi là lão nghiep chương sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nể mặt hân chế giễu nói.

Đây chính là phẩm đức của thừa tướng sao, thật sự không dám lấy lòng!

“Ngươi...” Mặt mo của Thượng Quan Lư Phong đỏ bừng chỉ tay vào Thượng Quan Tây Nguyệt, nói không nên lời.

Mà Thượng Quan Lâm nghe nói muốn lục soát mình, lập tức cảm giác bị lâm nhục “Đại tỳ tỳ, ngươi làm như vậy là không tốt, ta và Ngọc nhi là biểu tỳ muội, sao có thể làm ra chuyện bản thủ này.”

“Không có gì là không tốt, ta thân là đại tiểu thư cũng bị lục soát người, chẳng lẽ một thứ nữ nhỏ nhoi như ngươi còn cao quý hơn ta sao? Còn nữa, về việc có bản thủ hay không, chờ tìm ra vòng ngọc, chẳng phải chân tướng sẽ rõ ràng sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc, chế giễu nàng, hừ, dù sao cũng chỉ là một thứ nữ do di nương sinh, đứng ở đây kiêu ngạo cái gì. Bản thủ, ngươi thật sự dự đoán được trước, nghĩ ra từ này để miêu tả hành vi của mình.

“Nguyệt nhi nói không sai, ngươi cũng nên bị lục soát.” Tiên Phán Phán đứng một bên ồn ào kêu to. Nói xong không chờ Thượng Quan Lâm phản ứng, liền đi lên phía trước lục soát trên người nàng.

Giang Ngọc Nhi nhìn thấy động tác của Tiên Phán Phán, răng cắn chặt môi, hai tay nắm chặt lại, nàng cảm giác mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng xấu.

Thượng Quan Lâm nhìn Tiên Phán Phán không được mình đồng ý đã tự tiện lục soát, đang chuẩn bị nổi giận, Tiên Phán Phán lại vui sướng la lên “Tìm được rồi, tìm được rồi, Giang tiểu thư, ngươi nhìn xem có phải cái này không?”

Tiên Phán Phán giơ cao vòng ngọc tìm được bên hông Thượng Quan Lâm lên, hưng phấn nhìn mọi người.

Thượng Quan Lư Phong nhìn thấy vòng ngọc thật sự tìm thấy trên người Thượng Quan Lâm, gương mặt càng giống như đồng phân, biến đổi khó lường.

Mà Bách Lý Hành cũng bất mãn nhìn chăm chăm nàng, thoáng chuyển mắt đi chỗ khác, giống như chê nàng làm hân mất thể diện.

Giang Ngọc Nhi thật sợ choáng váng, sao lại như vậy, sao vòng ngọc lại ở trên người biểu tỳ, rõ ràng nàng đã thả nó trên người Thượng Quan Tây Nguyệt, chẳng lẽ là...

Lúc Giang Ngọc Nhi nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, thấy nàng đứng một bên cười như không cười, nàng đã hiểu, thì ra nàng đã sớm biết trò hề của mình, nên bây giờ dùng đạo lý gây ông đập lưng ông trả lại cho mình, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.